VĂ INVITĂM CU DRAG
SĂ NE FIȚI ALĂTURI
Helen Warner
Invitație la nuntă

Lumea Annei este dată peste cap când primește o invitație la ceremonia nupțială a fostului ei iubit, Toby – acel Toby care pentru ea a fost Alesul, iubirea vieții ei, dar și cel care i-a frânt inima. Oare participarea la ziua cea mare o va elibera în cele din urmă de trecut, așa cum își dorește cu disperare? Sau nu va face altceva decât să redeschidă vechi răni?

Clare este cea mai bună prietenă a Annei, persoana care îi este alături de un deceniu, încă de când Anna a fost distrusă de despărțirea de Toby. Însă Clare nu știe că nunta acestuia îi va schimba și ei viața pentru totdeauna.

Ella este femeia fatală tipică – iubește bărbații și îi părăsește fără să arunce o privire înapoi. Dar singura persoană care nu a căzut pradă farmecelor ei este chiar Toby. Înainte de a fi luat pentru totdeauna, este oare prea târziu pentru o ultimă încercare de a-l cuceri?

Pentru Rachel, viitoarea mireasă, aceasta ar trebui să reprezinte cea mai frumoasă zi din viață. Atunci de ce are numai presimțiri negre și teribile?

Scrisă din perspectiva celor patru eroine, *Invitație la nuntă* vă va amuza, vă va înduioșa și vă va surprinde cu un final neașteptat.

Helen Warner a reușit să capteze atenția cititorilor încă de la debut, cu romanul *Invitație la nuntă*, care a urcat rapid în topurile de vânzări în toate țările în care a fost publicat.

Lira

RSVP
Helen Warner
Copyright © 2011 Helen Warner

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Invitaţie la nuntă
Helen Warner
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WARNER, HELEN
Invitaţie la nuntă / Helen Warner.
trad.: Graal Soft. –Bucureşti: Litera, 2012

HELEN WARNER

Invitație la nuntă

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

Lira

Pentru Rob,
eroul meu

Domnul și Doamna G. King
au plăcerea de a o invita pe
Anna McKenna, împreună cu oaspetele său,
la nunta fiicei lor,
Rachel, cu Toby McKenzie
24 iulie 2010, ora 14:00
la Biserica St. George, Fulham
RSVP[1]*: Evesham Mews 47, Cheltenham*

[1] Abreviere pentru *Répondez, s'il vous plaît* („Răspundeți, vă rugăm.")

Anna

mai 2010

Își dădu seama ce era înainte de a lua plicul. Se uită la el și îl lăsă să zacă o vreme în mijlocul mării de reclame de pe podea, de sub cutia de scrisori. Apoi îl ridică și-l întoarse ușor în mână.

Simți familiara senzație de greutate din piept, junghiul cu care se obișnuise în ultimii zece ani. Trase o gură de aer și așteptă ca junghiul să cedeze în timp ce analiza cu atenție plicul.

Hârtia era groasă, crem, scumpă. Adresa fusese scrisă de mână, cu cerneală argintie, în stil gotic, și avea o inimioară delicată pe verso. Își introduse cu atenție unghia sub sigiliu, îl deschise și scoase cartonul, moment în care niște inimioare căzură fluturând și aterizară lângă picioarele ei goale.

Se uită în jos la ele întrebându-se dacă nu cumva începuse deja să plângă, iar bucățelele argintii de hârtie erau, de fapt, lacrimi. Cuvintele „la nunta fiicei lor" îi pluteau în fața ochilor, împăienjenindu-i vederea și împiedicând-o să citească mai departe.

Împinse invitația înapoi în plic, pe care îl îndesă adânc în buzunarul halatului, și apoi se îndreptă lipăind spre bucătărie.

Simțindu-se dintr-odată amețită, se repezi spre chiuvetă și vomită. Apoi, în timp ce trăgea cu nesaț aer ghemuindu-se pe plăcile reci de gresie, se minună din nou de manifestarea fizică a celei mai des întâlnite senzații: inima frântă.

ianuarie 2010

Pentru: *Toți absolvenții de Literatură Engleză 2000*
De la: *Miranda Brown*
Subiect: *Reuniune absolvenți Literatură Engleză! Au trecut zece ani!*
Data: *8 decembrie 2009*

Salut la toată lumea!

Vă vine să credeți că a trecut un deceniu întreg de când noi, studenții de la Literatură Engleză, am ieșit ultima oară pe poarta Colegiului Trinity? Ei bine, știți că am fost mereu o fată petrecăreață, și cred că această importantă piatră de hotar cere o petrecere! Fără scuze! Luați-vă pantofii de dans și haideți să chefuim din nou ca în 1999!

Unde? La Liga Studenților, desigur!
Când? 16 ianuarie 2010
Ora? Oricând după 20:00
RSVP: Mie!

Poate că ar fi trebuit să ignore e-mailul. La început așa își propusese, dar de fiecare dată când deschidea laptopul greoi, mare, de modă veche, la care obișnuia să-și pregătească planurile de lecție pentru elevii ei de clasa întâi, era acolo.

O mică pâlpâire de entuziasm începu să danseze într-un colț al creierului ei, făcând-o să se întrebe dacă și „el" avea să fie acolo. Apoi, entuziasmul se dizolvă în groază pură la gândul că aveau să stea față în față după atâta timp.

– Du-te! îi spusese Clare, colega de cameră, în stilul ei vioi și rațional. Ai nevoie să închei definitiv capitolul ăsta. Probabil că este gras, chel, fără dinți, și atunci o să te întrebi de ce ai fost atât de obsedată de el atâta vreme.

Râseră. Fuseseră colege la Cambridge. Clare îl știa. Și știa prea bine că, probabil, trecerea timpului abia îi atinsese fața perfectă.

– Du-te! râsese Matt, prietenul ei lipsit de griji, profesor la aceeași școală. O să-ți facă bine să te revezi cu vechii colegi de la facultate. Eu am participat la întâlnirea mea, acum câțiva ani, și a fost distractiv. Chiar nu înțeleg de ce eziți, adăugase el. Își dăduse pe gât berea și ceruse încă un rând.

Nu, Matt nu știa de ce pentru că ea nu-i spusese.

– Du-te! o îndemnase mama ei. Serios, draga mea, trebuie să-l vezi. Ca să știi sigur. Într-un fel sau altul.

Prin urmare, după ce își petrecu sărbătorile de iarnă gândindu-se și răzgândindu-se de nenumărate ori, hotărî să se ducă. Îi luă câteva ore ca să decidă ce să împacheteze în geanta ponosită Mulberry, un cadou de la mama ei cu ocazia împlinirii a douăzeci și unu de ani, la care n-ar fi renunțat pentru nimic în lume. Până la urmă optă pentru o rochie ușoară gri-argintie și balerini, plus niște ciorapi negri groși, ca să nu pară chiar atât de disperată pe cât se simțea.

Clare nu era invitată, întrucât absolvise altă facultate, așa că Anna trebuia să meargă singură. Majoritatea aveau să stea la același hotel din centrul orașului Cambridge, iar mai multe foste colege de cămin o întrebaseră dacă voia să împartă o cameră, însă ea refuzase, de fiecare dată oferind o altă scuză. În sinea ei știa că nu avea nici un motiv să-și rețină o cameră doar pentru ea.

Abia pe la nouă își adună suficient curaj ca să se avânte nesigură în noapte. În lumina difuză a lampadarelor, își strânse mai bine haina, zgribulindu-se atât din cauza frigului, cât și a emoției, și se îndreptă pe aleile pavate cu piatră cubică spre Liga Studenților, care fusese scena atâtor clipe amuzante în urmă cu câțiva ani.

În timp ce se apropia de clădire, sunetul muzicii o întâmpină plutind prin aerul nopții. Zâmbi în sinea ei când recunoscu un cântec al formației U2 care în vremea studenției păruse să surprindă chintesența vieții lor: *Stuck in a Moment You Can't Get Out of*[1]. Se opri preț de o secundă ca să se adune, afectată de modul în care

[1] Prins într-un moment din care nu poți scăpa

o impresionau versurile chiar şi după zece ani, apoi împinse uşa şi plonjă cu capul înainte în trecut.

mai 2010

Când ajunse acasă de la serviciu, Clare o găsi pe Anna stând pe jos, încă în halat şi ţinându-şi în braţe motanul, pe Scratch.

– Anna? zise ea curioasă în timp ce tocurile înalte scoteau un ţăcănit sonor pe podeaua din piatră în drum spre bucătărie. Ce s-a întâmplat? De ce stai jos acolo? Şi de ce nu eşti îmbrăcată?

Îşi scoase impermeabilul şic, îl puse pe masă împreună cu servieta neagră Smythson, după care se postă încruntată, cu mâinile în şolduri, aşteptând un răspuns.

Anna nu răspunse. Nu era pregătită să formuleze o explicaţie; în schimb, reîncepu să mângâie blana castanie a lui Scratch şi închise ochii. Clare adusese în casă mirosul dulce şi umed de primăvară târzie, care îi răscolea Annei emoţiile.

– Mai bun decât orice parfum, murmură ea.

– Poftim? întrebă Clare confuză, iar ridurile de pe frunte i se îndreptară uşor. Avea multe calităţi minunate, însă răbdarea nu se număra printre acestea. Ei, bine, dacă n-ai de gând să-mi spui...

Ţâţâi iritată şi frunzări corespondenţa de pe masa din bucătărie de parcă îi păsa prea puţin că prietena ei cea mai bună şi colega de apartament din ultimii zece ani se purta de parcă ar fi fost în *Zbor deasupra unui cuib de cuci*.

Anna îl lăsă jos pe Scratch, care o privi nedumerit înainte să dea din coadă şi să plece în căutare de hrană. „Mă plictiseşti îngrozitor", părea să spună. Stăpâna lui vârî mâna în buzunarul halatului, unde invitaţia se ascunsese vinovată toată după-amiaza. Inima ei începu să bată mai tare în timp ce degetele se strânseră în jurul plicului. Când i-l întinse lui Clare, observă că mâinile îi tremurau.

– Invitaţie la nunta lui Toby, zise ea cu gâtul uscat.

– Oh! Clare lăsă corespondența pe masă, deschise plicul și se uită la invitație. Păi, cel puțin te-a invitat, începu ea nesigură. Și ai un loc în plus – asta înseamnă că pot veni și eu, ca să stau cu ochii pe tine.

– Nu! țipă Anna. Tresăriră amândouă, iar Anna scutură din cap cu putere. Nu mă duc, nici gând! Cum naiba aș putea?

Clare oftă adânc și prelung.

– Ar trebui să te duci, Anna, spuse ea privind-o pe sub genele lungi și negre. Te-ar putea face să accepți situația. Să dai uitării totul, o dată pentru totdeauna.

– Asta ai spus și despre reuniune, și uite ce s-a întâmplat! replică Anna triumfătoare.

Pentru prima oară de când se cunoșteau avu ultimul cuvânt.

ianuarie 2010

Spre uimirea ei, încăperea era neschimbată. Pe parchetul tocit erau câteva pete în plus, iar banchetele roșu-închis aveau tapițeria ruptă în mai multe locuri, însă mirosul era dureros de familiar. Anna își făcu loc prin aglomerație spre bar și privi fix înainte ca să nu dea cu ochii de cineva.

– Anna! Miranda, organizatoarea reuniunii, alergă spre ea cu un pahar de șampanie în mâna ridicată, o cuprinse într-un nor de parfum scump și o trase în decolteul ei adânc și sclipitor în timp ce o îmbrățișă chițăind: Ce mult mă bucur că ai venit!

Anna simți tensiunea disipându-i-se pe măsură ce Miranda îi povestea despre cum evoluaseră colegii. Se vădi că ea era măritată cu un om de afaceri bogat și avea deja o fetiță de doi ani.

– Și tu? Te-ai mări... începu ea.

– Nu, i-o tăie Anna repede. Încă sunt singură. Și n-am nici copii.

– Voi, gașca actorilor, sunteți toți la fel, zâmbi Miranda referindu-se la grupul de prieteni la cataramă care formase pe vremuri nucleul cercului de teatru.

Suferiți de relațiofobie! Nu te supăra, dar am auzit că... Se opri brusc. O, îmi pare rău, ce nepoliticos din partea mea! Nu ai nimic de băut. Ce să-ți dau? Un pahar de rahat?

Anna rânji la porecla dată șampaniei. Ce îndepărtate păreau zilele când trăgeau ore în șir de o jumătate de cidru pentru că nu-și permiteau nimic altceva! Amintirea îi declanșă un alt val de nostalgie.

– Vreau niște cidru, zâmbi ea. De dragul vremurilor apuse.

Miranda făcu ochii mari.

– O, da! Cât de sclipitor de retro! strigă ea întorcându-se spre bar ca să comande.

Întotdeauna avusese o energie fantastică și uneori o iritase pe Anna cu râsul ei puternic și gâlgâit și cu vorbăria continuă, dar privind-o acum simți o pornire bruscă de atașament pentru felul ei de-a fi, pentru disponibilitatea de a vedea lucrurile bune din fiecare. Trecerea anilor nu-i lăsase urme evidente, iar o privire aruncată prin încăpere îi spuse Annei că același lucru era valabil pentru majoritatea fetelor. Unele arătau chiar mai tinere decât înainte, în timp ce băieții, în general, fie aveau un început de chelie, fie se îngrășaseră.

Nu-l putea vedea, dar știa că el avea să fie excepția. În timp ce-și sorbea cidrul și pălăvrăgea cu Miranda, câțiva prieteni se adunaseră în jurul lor și se puseseră pe depănat amintiri, iar ea simți o mică senzație de panică la gândul că el nu avea să apară. Începu să-l caute cu privirea, dar în zadar.

Într-un final, nu mai suportă tensiunea și o întrebă pe una dintre fete, Sissy, dacă-l văzuse.

– O, da, sunt sigură că e pe-aici pe undeva, spuse Sissy uitându-se în jur încruntată. Ați ținut legătura? Erați apropiați, nu-i așa? A, până când...

În mod evident, își amintea ce se întâmplase și cât de sensibil era acel subiect.

– A fost cu mult timp în urmă, zise Anna repede. Totul e acum istorie. Dar ar fi frumos să mai vorbim.

Sissy aprobă din cap, părând ușurată că nu făcuse vreo boacănă prin faptul că readusese în prim-plan trecutul.

– Dacă-l văd, o să-i spun că-l cauți.

Mai trecu încă o jumătate de oră și el tot nu se ivi. Anna hotărî că dacă nu-și făcea apariția în următoarele cincisprezece minute, avea să plece. Dar exact când era pe cale să renunțe la orice speranță, îl zări.

Timpul păru să se oprească în loc, iar în urechi auzi un vâjâit înnebunitor când el apăru în fața ei cu acel zâmbet asimetric ce se reflecta și din ochii cenușii-verzui. Era îmbrăcat într-o cămașă albă cam șifonată, contrastând cu pielea măslinie, îndesată în blugii care îi îmbrăcau fără efort picioarele lungi. Fața lui părea mai matură, dar încă și mai elegant cizelată decât își amintea.

– Bună, Anna, rosti el încet.

– Bună, Toby, răspunse ea fără a reuși să-și dezlipească ochii dintr-ai lui.

– Nu eram sigur că o să vii, zise el, apoi se aplecă și o sărută ușor pe obraz.

Închise ochii când buzele lui îi atinseră pielea și o transportară într-o clipă într-o perioadă mai fericită. Când el fusese al ei.

– Nici eu nu eram, spuse într-un final, când se simți capabilă să vorbească. Dar sunt bucuroasă că am făcut-o. Este minunat să revăd pe toată lumea.

– Este, încuviință el uitându-se cu afecțiune la fețele din jurul lor. Micuța lor gașcă fusese foarte apropiată pe vremuri. Era bine că se putuseră reuni. Tăcură câteva clipe, călătorind în trecut, trecând în revistă amintirile frumoase care ieșeau la suprafață și apoi dispăreau. Deci, zise el în cele din urmă, povestește-mi despre cei zece ani. Vreau să știu totul. Nu lăsa nimic pe dinafară.

Stingherеala se topi instantaneu. Toby avusese întotdeauna puterea de a-și face interlocutorul să se simtă în centrul Universului, iar Anna simți din nou că înflorea pur și simplu sub lumina ochilor lui. El râse ascultându-i istorisirile despre perioada în care se pregătise pentru meseria de învățătoare la Aberystwyth, în Țara Galilor. Anna îi vorbi despre elevii de care se ocupa și despre viața împreună cu Clare, la Londra.

Toby ţinuse mult la Clare şi sentimentul fusese reciproc. Până în acea noapte.

– Deci nici una din voi nu s-a stabilit la casa ei?

Anna scutură din cap. Mulţi iubiţi veniseră şi plecaseră, dar nici unul nu rezistase mai mult de câteva săptămâni. Clare căuta ceva, în timp ce Anna aştepta ceva, sau mai curând pe cineva. Respectivul stătea în faţa ei în acel moment.

– Şi tu? întrebă ea cu inima bătându-i nebuneşte de încântare pentru că era din nou lângă el după atâta vreme.

– O, deci v-aţi găsit până la urmă! strigă Sissy, care li se alătură înainte ca Toby să apuce să răspundă.

Se legăna uşor, iar Anna îşi dădu seama după izul de alcool că era destul de beată. Nici ea şi nici Toby nu-i răspunseră. Era ca şi cum ar fi fost închişi într-o bulă invizibilă. Anna şi-ar fi dorit să-l mai aibă doar pentru ea încă puţin, dar Sissy nu avea de gând să se ducă nicăieri.

– Ţi-a spus Toby vestea? întrebă ea făcând cu ochiul conspirativ şi înghesuindu-se între ei.

Zâmbetul de pe faţa lui Toby pieri şi o umbră de panică îi străbătu faţa.

– Nu. Eu... ăăă, nu i-am spus, se bâlbâi el. Nu încă.

– Toby se însoară! exclamă Sissy înainte ca el să o poată opri.

Ochii Annei, care nu îl părăsiseră nici o clipă, aveau probabil un aer întrebător, pentru că el răspunse:

– Da. E adevărat.

Dacă muzica nu ar fi fost atât de tare, Anna şi-ar fi putut auzi inima spărgându-se într-un milion de bucăţi. Îşi forţă trăsăturile să afişeze o jumătate de zâmbet.

– Felicitări, şopti ea.

– Şi, Toby, continuă Sissy luând-o de braţ, incapabilă să-şi dea seama de tortura pe care o cauzau cuvintele ei, să nu crezi că am uitat pactul pe care l-am făcut cu toţii să ne invităm fiecare la nunţile noastre! Sper că o să te ţii de promisiune!

„Dar asta fusese când am crezut că va fi nunta *noastră!*", vru Anna să țipe. În schimb, își desprinse ușor brațul din strânsoare și se întoarse cu fața la amândoi.

– Ei, cred că ar fi bine să plec. Mi-a făcut plăcere să vă văd pe toți.

Buza de jos îi tremura ușor și știa că mai avea foarte puțin și începea să plângă dacă nu ieșea mai repede de acolo. Fără să aștepte un răspuns, se întoarse și o luă spre ușă.

– Ne vedem la nuntă! bolborosi Sissy în spatele ei.

mai 2010

Anna își simțea fundul amorțit, iar picioarele o furnicau și o înțepau. Își adună marginile halatului, se ridică și scuturâ fiecare picior până când simțurile îi reveniră, după care se prelinse ușor spre podea. Clare, care stătea deasupra ei, cocoțată pe tocurile cui de zece centimetri pe care le purtase toată ziua, se aplecă spre ea și o prinse de braț.

– Haide, Anna. Poți să treci peste asta.

– Nu pot! Pur și simplu nu pot să-l uit. Durerea este încă atât de puternică... Sigur, după zece ani nenorociți, cred ar fi trebuit să trec peste asta, nu? întrebă ea săltându-și capul neajutorată ca un copil mic care râvnește la alinarea părintească.

Ochii lui Clare se întunecară în timp ce se străduia să găsească niște vorbe liniștitoare, dar inspirația părea să o trădeze. În schimb, o lăsă pe Anna și se duse la frigider. Era un model american, mare, argintiu, pe care insistase să-l cumpere când se mutaseră împreună în apartament, deși Anna nu o văzuse punând în el decât vin alb sau șampanie. Cu mișcări sigure, scoase o sticlă de șampanie și închise ușa cu piciorul.

– N-am chef să sărbătoresc, protestă Anna tristă, în timp ce Clare deschise dulapul de oțel satinat în care ținea vesela și scoase două pahare pentru șampanie.

După ce deschise sticla cu o mişcare exersată, turnă cu pricepere, astfel încât spuma ajunse puţin sub margine înainte să se afunde în lichidul galben pal.

– Ia, ordonă ea dându-i un pahar. Este o urgenţă.

Anna se supuse. Se cunoşteau de prea mult timp ca să mai spere că s-ar fi putut împotrivi. De profesie avocată, cu specializare în drept penal, Clare era în stare să convingă pe oricine să facă orice.

O luă de mână şi o conduse în sufragerie, unde se cufundară în canapeaua moale. Anna sorbi din şampanie cu înghiţituri mici, bucurându-se de senzaţia înţepătoare pe care i-o provoca atingerea bulelor pe gâtul uscat. Ce mai conta dacă aceasta era calea cea mai sigură spre a se simţi şi mai rău peste câteva ore? Important era că deocamdată îi era bine.

– Aşa, zise Clare dând pe gât paharul cu şampanie şi încolăcindu-şi picioarele sub ea după ce abandonă pantofii pe parchet.

– O, Doamne, şopti Anna. Este timpul pentru o discuţie serioasă...

Prietena ei râni.

– Mă cunoşti aşa de bine... Deci, înainte să spun ceva, ştii că te iubesc, da? Anna se pregăti mental pentru măcel. Folosindu-se de cuvinte pe post de bisturiu, Clare îşi despica interlocutorii cu precizia unui chirurg. Fără să mai aştepte vreun răspuns, aceasta continuă: Pe scurt, draga mea, trebuie să te aduni. Anna tresări ca şi când ar fi fost pălmuită şi se încordă în aşteptarea următorului pumn verbal. Ştiu că încă ai sentimente puternice pentru Toby, dar după tot ce s-a întâmplat...

Clare lăsă cuvintele să atârne în aer precum un nor toxic. Anna închise ochii. Nu voia să se gândească la ce făcuse el. Sau la ce făcuse ea.

– Deci, urmă colega ei de apartament, ar fi cazul să accepţi că nici unul din voi nu va putea să uite şi să ierte, aşa că trebuie să-ţi vezi mai departe de viaţa ta. El a făcut-o. În mod clar. Invitaţia este dovada de care ai nevoie. Acum şi tu trebuie să faci acelaşi lucru.

– Au! exclamă Anna reușind să-și compună cu greu un zâmbet.

Clare o privi un minut, reflectând atent la ce mai avea de spus.

– Te-ai scufundat în poeziile și în picturile acelea înfiorătoare de parcă ai fi o eroină prerafaelită care va fi găsită într-o zi plutind cu fața în jos, cu părul împodobit cu flori, în apa mohorâtă a unui lac. Dar suntem în secolul douăzeci și unu, Anna! Ești o femeie matură cu o slujbă, cu responsabilități și cu o viață a ta. Nu ești o virgină bleagă care își trage cearceafurile peste cămașa de noapte și bombăne că se duce la mănăstire!

– Destul! i-o reteză Anna pufnind în râs.

Clare îi luă mâna delicată într-a ei.

– Ești frumoasă. Ești deșteaptă. Pe deasupra, ești fără îndoială cea mai simpatică persoană de pe pământ. Când Anna scutură din cap, jenată de atâtea complimente, Clare insistă: Da, ești! Nu mă contrazice, domnișoară, știi că eu am întotdeauna dreptate.

Anna lăsă capul jos, resemnată.

– Dar iubesc poeziile alea... sunt minunate, șopti ea.

Încă din adolescență, când mama ei, și ea învățătoare, îi deschisese calea spre poezia lui Tennyson, Keats, Donne și Shakespeare, adora acele povești cu îndrăgostiți aduși la disperare de pasiunile lor.

– Despre asta o să mai discutăm în curând, i-o tăie Clare brusc. Adevărul e că-ți iroșești viața agățându-te de un tip care și-a făcut o situație confortabilă fără să-ți aloce vreun rol în asta. Îmi pare rău dacă sună aspru, dar așa este. Ceea ce trebuie să faci este să accepți lovitura pe care o reprezintă această invitație și să o întorci în avantajul tău.

– Și cum să fac asta? oftă ea în timp ce pleoapele îi deveneau din ce în ce mai grele din cauza efectelor șampaniei pe stomacul gol.

– Am hotărât ca acesta să fie începutul unui nou capitol pentru noi. Tu trebuie să lași în urmă trecutul, iar eu am nevoie să-mi construiesc un fel de viitor și să încetez să mă comport ca o adolescentă. Așa că nu numai că o să mergem la această nuntă, dar o să ne și simțim

al dracului de bine. Apoi, când se termină totul, o să tragem o linie în nisip şi o să ne luăm la revedere de la această parte a vieţilor noastre o dată pentru totdeauna. N-ai de unde să ştii, poate că la anul, pe vremea asta, o să-l întâlneşti pe iubitul vieţii tale.

– Deja l-am întâlnit! protestă Anna. Cum de prietena ei nu înţelegea că, după toate câte i se întâmplaseră, nu avea să mai existe nimeni ca Toby?

Clare, care trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, îşi ciocni paharul de al ei.

– Mai vedem, spuse ea cu fermitate. Vreau să încheiem conversaţia.

Departamentul Admiteri
Colegiul Trinity
Cambridge
CB2 1TQ

Anna McKenna,
Stubbs Cottage,
Church Lane, Stebbingfield,
Suffolk,
IP18 7PQ

5 ianuarie 1997

Stimată doamnă McKenna,

Am parcurs toate candidaturile primite şi sunt bucuros să vă ofer un loc la Secţia de literatură engleză a Colegiului, cu începere din octombrie 1997, condiţia fiind obţinerea următoarelor rezultate: A, A, A la testele de nivel A.*

V-aş fi recunoscător dacă ne-aţi comunica hotărârea luată în privinţa ofertei noastre.

Al dumneavoastră,
Dr. John Ashton
Responsabil cu admiterile

octombrie 1997

În încăperea ca o cavernă se auzea ecoul râsetelor nervoase, iar încordarea disperată era palpabilă în aer. Anna se lăsă purtată de val în mijlocul tinerelor trupuri incitate. O undă de energie îi ducea pe toți în aceeași direcție, sucindu-se și răsucindu-se ca un vârtej uman. Corpul o furnica din cauza căldurii și a nervilor încordați în timp ce se uita în jur neîncrezătoare, minunându-se de faptul că se afla cu adevărat acolo.

Afară, vântul furios îi readucea aminte că iarna era pe drum, dar, cel puțin în acea cameră, fierbințeala verii părea să nu se domolească nici un pic.

În colțurile încăperii se aflau mese din lemn masiv pe care erau așezate obiectele specifice a zeci de grupuri și societăți diverse.

După câteva ture nu mai reuși să-și croiască drum în ritmul valului de corpuri și se trezi într-un final aruncată afară din grup la un stand ce se prezenta, în mod grandios, ca aparținând Clubului Actorilor. Anna zâmbi ca pentru sine – acolo o adusese destinul.

În spatele mesei stătea o fată înaltă și slabă cu un coc negru ce-i dădea un aspect sever, ochi imenși și o linie de ruj stacojiu pe buzele senzuale. Anna o privi încremenită cum își dădea capul pe spate și râdea în hohote modulate arătându-și dinții albi, sclipitori. Era cea mai exotică și fermecătoare tipă din câte văzuse ea vreodată.

Dându-și seama că o contempla uimită, fata îi aruncă o privire ca o rază de laser eliberată cu toată forța.

– Bună, zise ea cu o voce tărăgănată. Te interesează să ni te alături?

Anna ezită. Fata se uita la ea cu o intensitate răscolitoare. Respirația păru să i se oprească în loc în momentul în care vorbi.

– Poate, zise ea timidă.

– Hidos, nu-i așa? spuse fata menținându-și privirea hipnotică. Dar dă-mi voie să-ți dau un pont... Își coborî vocea astfel încât Anna fu nevoită să se aplece spre ea, putându-i simți parfumul condimentat și îmbătător.

Majoritatea oamenilor își petrec săptămâna bobocilor încercând să lege cât mai multe prietenii și aderând la fiecare societate și apoi, tot restul anului, nu știu cum să scape. Așa că alege cu grijă.

– Bine.

Anna începu să se îndepărteze. Evident, nu o voiau în Clubul Actorilor. Probabil că nu era destul de la modă, își zise. Dintr-odată își dădu seama că purta blugii Top Shop abia cumpărați și se întrebă dacă nu cumva lăsase neintenționat să se vadă eticheta de la spate.

– Hei! Stai așa! strigă fata aplecându-se peste masă și atingându-i mâna. N-am vrut să spun că nu te poți alătura clubului nostru. Doar că, în acest caz, trebuie să uiți de toate celelalte!

Anna râse ușurată. Din acel moment își dori să o impresioneze pe necunoscută. Aceasta scoase o hârtie și un pix.

– Completează asta și noi o să ne ocupăm de restul. Apropo, eu sunt Ella, zise ea întinzându-i mâna.

Dădu ușor din cap de parcă ar fi încercat să scape de efectul ciudat, hipnotic, pe care îl avea Ella asupra ei.

– Anna, răspunse ea, mirată de cât de rece era mâna Ellei. Se atinseră mai mult decât era confortabil. În ce an ești? se interesă în timp ce-și extrăgea delicat mâna din strânsoare.

– Al doilea, zise tânăra cu un zâmbet. Dinții ei erau atât de albi și de drepți, încât Anna se întrebă dacă mai văzuse vreodată până atunci un specimen feminin atât de aproape de perfecțiune. La engleză. Tu?

– Tot la engleză, spuse Anna simțindu-se ciudat de încântată că studiau aceeași materie. Completă formularul cu mâna tremurândă în timp ce Ella o studia. Gata, am terminat, anunță întinzându-i hârtia.

– Minunat, spuse Ella și luă pagina ca să o examineze. Cum îți merge până acum?

– Bine, zise Anna dorindu-și ca vocea să nu-i mai tremure. Am ajuns abia dimineață, așa că încă încerc să mă acomodez.

– Atunci, bucură-te de săptămâna bobocilor. Abia aștept să ne întâlnim la prima noastră ședință, Anna.

Îi pronunțase numele rar și apăsat de parcă voia să vadă cum îi suna pe vârful limbii. În timp ce se îndepărta, Anna simți ochii Ellei ațintiți pe spatele ei ca și cum între ele ar fi existat un câmp magnetic. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi oprit la acel stand în ziua aceea. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi întâlnit-o niciodată.

Domnul şi Doamna C. King

au plăcerea de a-i invita pe

Max şi Ella Corbett,

la nunta fiicei lor,

Rachel, cu Toby McKenzie

24 iulie 2010, ora 14:00

la Biserica St. George, Fulham

RSVP: Evesham Mews 47, Cheltenham

Ella

Ella parcă Mercedesul SLK pe aleea de lângă casă şi aşteptă ca poarta neagră din fier să se închidă în spatele ei înainte de a opri motorul. Luă corespondenţa sosită în dimineaţa aceea şi începu să o sorteze. Reclame, câteva facturi şi un plic scris de mână, crem, cu o inimioară în colţ. Îl întoarse pe toate părţile cu un presentiment, bănuind ce era.

Rămase în maşină câteva minute şi încercă să se adune înainte să deschidă uşa şi să pornească pe aleea cu piatră cubică. Se uită la frumosul conac acoperit cu stuc alb din faţa ei şi încercă să regăsească sentimentul de mândrie pe care obişnuia să-l perceapă ori de câte ori ajungea acasă. Nimic.

Situată la marginea unei piaţete înverzite din Notting Hill, era una dintre cele mai râvnite proprietăţi din Londra. Şi îi aparţinea ei. Ei bine, nu chiar aşa. Era casa lui Max, însă, pentru că se măritase cu el, se putea spune că deţinea jumătate. Dar nu se simţise niciodată proprietară în toată puterea cuvântului, în special pentru că Max împărţise iniţial casa cu prima lui soţie, Camilla. Camilla fusese întruchiparea perfecţiunii: şic, blondă şi supusă – soţia-trofeu ideală pentru un bancher din City, obscen de bogat. Copiii lor, Jasper, Rupert şi Araminta, absolviseră cele mai bune universităţi din ţară şi îşi urmaseră tatăl în lumea finanţelor. Fiecare acumulase deja o avere considerabilă şi toţi aveau încă un lucru în comun: o urau pe Ella cu patimă.

În momentele ei de raţiune deplină, Ella avea impresia că le putea înţelege animozitatea. Camilla murise de cancer la sân cu patru ani în urmă. Până aici, foarte tragic. Dar ceea ce-i înfuriase la culme pe copiii lui Max fusese faptul că timp de doi ani înainte de decesul Camillei, Ella avusese o relaţie cu tatăl lor, în văzul lumii.

Ella îl întâlnise pe Max la câțiva ani după ce terminase universitatea. Își căutase o slujbă la o mare bancă de investiții anume ca să facă rost de niște bani pentru călătorii; așa se trezise în postul de asistentă personală a lui. Își dăduse seama din prima clipă că o plăcea, dar nu era nimic nou în asta. Încă din adolescență, când avusese parte de primele trăiri sexuale, Ella își dăduse seama că putea vrăji orice bărbat voia. Cu timpul însă, descoperise că și ea era atrasă de Max. Înalt, zvelt și chipeș ca un băiețandru, în ciuda faptului că avea cincizeci și cinci de ani – destul de în vârstă pentru a-i fi tată.

Începuseră să lucreze împreună la ore din ce în ce mai târzii, iar conversațiile lor abordaseră tot mai frecvent teme sexuale până într-o noapte, când ea se aplecase peste biroul lui ca să-i dea un document, iar el o trăsese și o sărutase cu putere. În mod normal o amuzau situațiile în care oamenii justificau comiterea unor fapte imorale spunând că nu se putuseră abține, dar în acel moment înțelesese cât de fermecătoare și de puternică putea fi dorința.

După prima noapte petrecută împreună, Max și Ella trecuseră de la partidele de sex în biroul lui – după ce se asigurau că toată lumea plecase – la rezervarea camerelor de hotel. Schimbau hotelul de fiecare dată, ca să evite suspiciunile, și foarte curând epuizaseră locurile în care puteau merge.

– O să cumpăr un apartament pentru noi, spusese Max simplu.

Orice îndoieli avusese Ella, acestea fuseră împinse în străfundurile subconștientului odată ce ea și Max avură hogeacul lor. Se mută acolo permanent și constată că era o mare bucurie să facă din acel loc un cămin pentru amândoi. Încercase să ignore sentimentul enervant că în loc de chirie îi plătea lui Max prin sex. Se asigurase în sinea ei că era îndrăgostită de el, așa că nu era ca și cum s-ar fi prostituat. Exista totuși o problemă: nu era îndrăgostită de *el*, ci de situație.

Se prefăcuseră că nimeni de la muncă nu le cunoștea secretul vinovat, dar, desigur, toată lumea era la curent. Și în scurtă vreme aflase și nevasta lui. Sunase la birou

într-o zi și-l ceruse pe Max. Ella tocmai voia să-i facă legătura când ea adăugase brusc:

– Și știu ce se întâmplă, Ella, așa că nu trebuie să mai faci pe nevinovata cu mine. Uite cum o să meargă treaba: tu nu-mi stai în cale, iar eu nu-ți voi sta în cale. Să nu vii niciodată la mine acasă și să nu vorbești cu vreunul dintre copiii mei. Bine?

Cu fața arzându-i de jenă, Ella dăduse din cap afirmativ.

– Bine.

– E-n regulă, acum crezi că-mi poți face legătura cu soțul... meu?

Un an mai târziu, Camilla murise. Și din acel moment totul se schimbase. La început Max fusese devastat. Se simțise consumat de vină și o evitase complet pe Ella. Ceruse ca ea să fie transferată la un alt departament. Pierduse din greutate și arăta de parcă nu mai dormise de câteva luni.

La muncă, Ella devenise Inamicul Public Numărul Unu, fiind văzută drept amanta cea rea care și-o trăsese cu soțul Camillei în timp ce aceasta era pe moarte. Nimeni nu mai vorbise cu ea, cu excepția instrucțiunilor de bază. Într-un final, șeful Departamentului de resurse umane îi spusese ceea ce era pe buzele tuturor:

– N-ar fi mai bine dacă ai pleca? Să știi că nu poți fi fericită așa...

Dându-i dreptate, plecase. Nimeni nu-și luase la revedere de la ea. Se dusese acasă, în apartamentul gol care nici măcar nu-i aparținea, și se întrebase cum avea să fie viața ei din acea clipă înainte, după ce susținătorul ei o părăsise. La douăzeci și patru de ani era șomeră, nu avea o relație și nu avea prieteni.

Desigur, știa din ce motiv nu avea prieteni. Încă de când devenise conștientă de efectele înfățișării ei asupra sexului opus, își folosise puterea de seducție ca să aibă orice bărbat dorea. Problema era că bărbații pe care îi voia erau întotdeauna legați de alte femei. Cu timpul, fusese nevoită să recunoască existența unui tipar: se împrietenea cu cineva, de obicei o fată drăguță, de încredere, afectuoasă, care o primea în viața și în cercul

ei de prieteni cu mare generozitate, iar apoi afla că iubitul ei făcuse o pasiune devoratoare pentru Ella, care nu avea să se oprească până ce nu i-l fura.

Ella adusese haosul în viețile multor oameni și nu părea dispusă să renunțe la acest obicei. Orice psiholog amator ar fi putut observa motivele pentru care se comporta astfel – părinții ei, incapabili de emoții, nu-i oferiseră apreciere sau afecțiune. Tatăl, un om de afaceri de succes care călătorea mult, fusese atât de distant cu ea și cu mama ei, încât prezența lui fizică era irelevantă.

Mama, la rândul ei, fusese foarte rece cu propria fiică, preferând în schimb compania sticlei de votcă. Prin comportamentul lor, amândoi îi arătaseră Ellei, singurul lor copil, că nu reușise să le îndeplinească așteptările, iar dezamăgirea plutea prin aer la fiecare discuție.

Fusese trimisă la pension la vârsta de cinci ani, iar acolo învățase foarte repede că trebuia să pună mâna pe ceea ce voia ori de câte ori i se ivea ocazia. Tânjise după atenție și afecțiune și constatase la o vârstă foarte fragedă că se putea folosi de înfățișare și de farmecele personale pentru a le obține pe amândouă. Dacă simțea că lumina reflectoarelor se abătea de pe ea, inventa o situație dramatică pentru a se asigura că va reveni în centrul atenției. Minciuna îi devenise o a doua natură, și de multe reușea să se convingă chiar și pe ea de adevărul unei situații inventate, atât de talentată era.

În timp ce fetele puneau bazele unor alianțe de lungă durată, pe terenurile de sport sau noaptea în dormitoare, Ella își alegea cu grijă prietenele și întotdeauna le viza pe cele pe care le invidia cel mai mult, pe cele care erau populare. Le atrăgea numai pentru a le pune la punct ceva mai târziu, de obicei prin împrăștierea de zvonuri sau minciuni, asmuțind pe toată lumea împotriva lor. Uneori mergea chiar mai departe și le înscena situații dramatice precum furtul sau consumul de droguri, dar de obicei lăsa limba ascuțită să facă toată treaba. Sfârșeau prin a fi terminate, distruse... la fel ca ea. După aceea nu mai avea nici un motiv de invidie. Era ușor.

Numai că în curând trucurile ei deveniră bine cunoscute, astfel că rămase fără potențiale victime. Abia

la universitate găsi o nouă plajă generoasă de ținte din care să aleagă, însă nu mai era vorba de distrugerea relațiilor de amiciție, ci a celor de dragoste. Din când în când se împrietenea cu o fată cu singurul scop de a-i seduce prietenul. Odată ce obținea ceea ce voia își pierdea interesul atât pentru tipul respectiv, cât și pentru iubita lui, și îi lăsa baltă dintr-odată.

Pentru că locul absolvenților era luat în fiecare an de boboci, avea permanent la dispoziție câte o pradă proaspătă. Dar într-un final schema ei fu dată în vileag când alese persoana nepotrivită. Când o alese pe Anna.

Rachel

mai 2010

Rachel se trezi devreme și se întinse. Își săltă capul ca să se uite la ceasul de pe noptieră, peste trupul adormit al lui Toby. Ora 6:27 dimineața. Se trânti la loc pe pernă, cu ochii în tavan. În ultimul timp, odată cu apropierea nunții, se trezea din ce în ce mai devreme, chiar și în zilele din weekend. Încercă să se liniștească la gândul că era perfect normal să fie agitată. Nu fiecare mireasă trecea prin așa ceva?

Ridică plapuma și coborî pe podeaua camerei răcoroase, foarte puțin luminate de razele răsăritului. Își puse halatul, deschise ușa pe cât de încet putu și aruncă o privire spre Toby ca să se asigure că nu-l trezise. Nu voia să-l deranjeze încă.

Merse tiptil pe hol până când găsi geanta mare din piele verzuie și scormoni în ea în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai tare odată cu intensificarea nevoii de nicotină. Într-un final găsi țigările, răsuflă ușurată și se îndreptă spre ușile vitrate din bucătărie. Trase zăvorul și păși pe terasa acoperișului, cu bricheta deja scăpărând. Trase adânc din țigară și se cocoță cu picioarele încrucișate pe banca din lemn vopsită în albastru pe care o cărase împreună cu Toby pe scări timp de câteva ore, iar

când ajunseseră cu ea sus îşi dăduseră seama că era prea mare pentru spaţiul de care dispuneau.

– La dracu'! spusese ea şi se aşezase râzând. N-o mai pot mişca de aici.

Acum, privind acoperişurile în dezordine din nordul Londrei, se bucură că banca rămăsese unde era, ca o pleaşcă în mijlocul micuţei oaze pavate. Respiră adânc, bucuroasă de singurătate şi de linişte.

Soarele, un semicerc de culoarea pepenelui galben, se trezea din somn şi pâlpâia puternic deasupra oraşului în aerul de primăvară târzie, vestind iminenta sosire a verii. Rachel iubea vara mai mult decât orice alt anotimp. Adora schimbarea de dispoziţie pe care le-o provoca tuturor, pe măsură ce tenurile se bronzau şi ridurile de încruntare se topeau în zâmbete. Îi plăcea să înoate în piscina descoperită de la Hampstead Heath şi să se tolănească în imensele parcuri ale oraşului, cufundată într-o revistă de doi bani sau un tabloid, cu Toby alături, preocupat de lectura lui infinit mai deşteaptă. Toby, care în numai opt săptămâni avea să devină soţul ei.

Termină ţigara şi se întrebă visătoare dacă până în anul următor avea să devină şi tatăl primului ei copil. Atunci gata cu ţigările, îşi spuse zâmbind. „Chemarea copilului" era o expresie ciudată, dar descria perfect ceea ce trăia de câtva timp. Începuse să o macine lent de la a treizecea aniversare, dar în acel moment, la treizeci şi patru de ani, se manifesta atât de puternic, încât uneori avea senzaţia că putea vedea faţa bebeluşului şi că-i putea simţi mirosul dulce, de mosc.

Tatăl fiind Toby, nu încăpea nici o îndoială că bebeluşul avea să moştenească nişte gene minunate, iar Rachel era sigură că Toby urma să fie un tată bun. Şi atunci de ce o presa acel sentiment chinuitor? Peste câteva săptămâni se mărita cu bărbatul pe care-l iubea, şi totuşi nu era fericită, nici măcar emoţionată. În schimb, era devorată de anxietate şi nu putea să nu simtă că trăirile ei erau diferite de cele ale altor mirese. Nu o preocupau punctualitatea maşinilor închiriate

sau livrarea corectă a florilor. Nu, grijile ei erau legate de mire.

Îl iubea pe Toby. I-ar fi fost imposibil să n-o facă. Era superb. Blând, generos, haios și deștept. Și devotat. Rachel bănuia însă de mult că nu ea făcea obiectul devotamentului său.

Anna

octombrie 1997

Pe parcursul săptămânii următoare, Anna urmă sfatul Ellei și avu grijă să nu se arunce cu capul înainte în diferite relații de prietenie. Stătea într-un cămin și se uita la ceilalți studenți care se chinuiau să strângă cât mai multe nume în carnețele cu numere de telefon. Singura prietenă pe care și-o făcu avea să-i fie alături pentru tot restul vieții. Clare Stanton ciocănise la ușa ei chiar în prima noapte.

– Eu sunt Clare, tu cine ești? zâmbise ea făcând un gest vesel de salut.

– Anna, răspunsese ea, amuzată de modul direct de abordare.

– Pot să bag nasul înăuntru? întrebase Clare care se strecurase deja pe lângă ea în cameră. O, arată al naibii de bine față de camera mea! exclamase ea cu voce subțire îndreptându-se direct spre fereastră și uitându-se afară. Ai o priveliște...

– Să zicem, zisese Anna care i se alăturase lângă fereastră cu ochii la liniile de tren, unde câțiva lăstari se străduiau să alcătuiască o priveliște demnă de acest nume.

– Mda, eu am parte doar de rezervorul de combustibil. Ce faci?

– Stau aici și vorbesc cu tine.

– Nu, văcuțo, ce studiezi?

Anna râsese din nou. O plăcuse pe fata aceea din prima clipă și se bucurase că avea să locuiască vizavi de ea.

– O! Engleza.

– Sper că nu eşti prea fraieră, bombănise Clare cu o strâmbătură. Sunt câţiva idioţi în anul tău.

– Păi nu prea pot să promit asta, replicase Anna intrigată. Dar tu?

– Istorie, oftase Clare. Dar nu sunt chiar o tocilară plicticoasă, asta îţi pot garanta! Oricum, pregătesc cina. Vino la mine în bucătărie când eşti gata.

Acestea fiind zise, ieşise din cameră şi dispăruse. Anna se simţise norocoasă că o întâlnise pe Clare atunci. Mai târziu, Clare îi spusese că se simţise ciudat de timidă şi uşor pierdută în seara aceea. Nu că ar fi arătat-o, desigur. Toată lumea o ştia drept supersigură pe ea, ceea ce Anna aflase în curând că nu era chiar aşa. Sigur, nu avea nici o problemă în relaţiile sociale şi avea o mulţime de prieteni cu care ieşea, dar îi mărturisise că niciodată nu se apropiase de cineva... până când o întâlnise pe Anna.

Anna ştiuse imediat că aveau să se înţeleagă bine. Erau complet diferite atât ca aspect, cât şi ca personalitate, dar cumva se potriveau de minune. În timp ce Anna era mică, blondă şi cu forme, Clare era înaltă, slabă, atletică şi avea ochii mari, căprui, şi pielea măslinie. Anna o caracteriza drept superbă, dar ea respingea întotdeauna orice compliment legat de înfăţişare şi spunea că arăta ca un băieţandru.

Clare fusese cea mai populară persoană din anul lor, în ciuda faptului că studia istoria. Se înţelesese bine cu profesorii pentru că muncea mult şi era deşteaptă, dar ştiuse să şi petreacă.

În primele săptămâni, Clare şi Anna participaseră la toate petrecerile. Făcuseră un pact încă de la început să nu se lase una pe alta în urmă şi să se întoarcă, fără excepţie, împreună acasă. Anna se trezise purtată de valul de energie şi de entuziasm al prietenei sale. Aceasta era amuzantă, sociabilă şi săritoare, neputând avea decât un efect pozitiv asupra ei.

Annei nu-i fusese uşor să ajungă acolo. Spre deosebire de colegele ei de la Cambridge, nu provenea dintr-o familie înstărită. Mama îi crescuse singură pe ea şi pe fratele ei, Tim, după ce se despărţise de tatăl lor. Avea

numai nouă ani când ei se separaseră, iar efectele acestui eveniment nu o părăsiseră multă vreme. Tatăl, un cameraman de televiziune, fusese eroul copilăriei sale. Obișnuia deseori să-i ia pe ea și pe Tim la filmări. Avea două scaune miniaturale de regizor, cu numele lor scris pe spate, pe care le punea în platou pentru ei, iar în timpul pauzelor îi făcea să râdă. Uneori, stăteau chiar și peste noapte, într-o cameră de hotel alăturată de cea a lui, în cazul în care filma prea departe de casă. Așa se făcuse că Anna dăduse peste el în timp ce făcea sex cu Milly, costumiera, care fusese foarte prietenoasă cu ea și cu Tim în timpul zilei. Trezită dintr-un coșmar și încă pe jumătate adormită, fetița nu pricepuse imediat semnificația scenei, dar îl văzuse pe tatăl ei sărind de pe corpul gol al lui Milly și țipând la ea să se întoarcă în pat. Sătuse trează și tremurase de frică toată noaptea, conștientă deja de faptul că acel eveniment avea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

În dimineața următoare, tatăl o luase la plimbare ca să-i spună că o consolase pe Milly deoarece era supărată și că nu trebuia să-i povestească lui mami ce văzuse. Anna știuse că el mințea, dar își iubea părinții și nu voia să le cauzeze neplăceri, așa că pentru prima oară ținuse un secret față de mama ei și nu adusese vorba de acel lucru.

Odată cu trecerea timpului ajunsese să se întrebe dacă nu cumva visase totul și începuse să se relaxeze. Apoi, într-o zi, când venise de la școală, își găsise mama țipând la tatăl ei, cu obrajii inundați de lacrimi. Trecuse pe acasă în cursul zilei și îl găsise în pat cu cea mai bună prietenă a ei. Se oprise din țipat când Tim și Anna intraseră pe ușă, dar ei auziseră deja destul ca să-și dea seama ce se întâmplase.

Tatăl o implorase să-l ierte și jurase pe viața copiilor lui că fusese o întâmplare și că nu avea s-o mai înșele nicicând. Deși fusese profund afectată, mama ei se uitase în ochii lui plini de lacrimi și acceptase să-i mai dea o șansă. După cum îi spusese Annei mai târziu, simțise că nu avea de ales decât să-l ierte.

Peste două zile, la întoarcerea de la școală, copiii aflaseră că deja plecase. Atunci, Anna hotărâse să-i spună

mamei ce văzuse cu câteva luni înainte. Nu putea uita expresia de oroare care-i străbătuse chipul. Din acea clipă devenise protectoare ca o leoaică, între cele două înfiripându-se cea mai puternică legătură ce poate exista între o mamă şi fiica ei. De atunci nu mai auziseră nimic despre el.

– Ce faci, iubire? o întrebase mama ei, Cassie, când Anna o sunase în cea de-a doua seară. Deja îmi e foarte dor de tine.

Stomacul Annei se crispase în timp ce şi-o imagina pe mama ei aşezată turceşte pe canapeaua lor veche şi uzată, cum îi plăcea mereu să stea. Rămăsese singură după plecarea fetei, întrucât fratele acesteia se mutase în Australia cu un an înainte.

– Sunt bine, o liniştise Anna. Mi-am făcut deja o prietenă drăguţă, care stă vizavi de mine. Cred că o să fie bine, mamă.

Îşi dăduse seama după vocea lui Cassie că-şi înăbuşea un hohot de plâns.

– E minunat, draga mea, reuşise ea să spună.

– Trebuie să cunoşti un tip nou, spusese Anna pe un ton piţigăiat din cauza nodului din gât.

Nu suporta ideea că mama ei era atât de singură. Cassie râsese uşor.

– Da, poate. Dar mă ştii pe mine, iubire... Ori Unicul, ori nimic.

Anna oftase. Amândouă erau nişte romantice incurabile, dependente de ideea că toată lumea are o singură mare dragoste în viaţă, teorie alimentată de o dietă neîntreruptă de poezie, filme şi cărţi romantice.

– Păcat că Unicul tău a fost aşa un om de rahat, zisese Anna cu amărăciune, regretând în secunda următoare. Trebuia să o facă pe mama ei să se simtă mai bine, nu mai rău. Spre uşurarea ei, Cassie râsese.

– Da, aşa e. Dar nu trebuie să fie la fel şi pentru tine. L-ai întâlnit pe posibilul Unic?

De data aceea fusese rândul Annei să râdă.

– Nu, până acum nu. Dar e încă devreme.

Nu fusese nevoită să aştepte mult.

Clare

mai 2010

Anna și Clare stăteau la măsuța argintie de pe micuța lor terasă. Anna era mai calmă, deși invitația stătea încă între ele precum o bombă neexplodată. Amurgul răcorea aerul, aducând și o doză de umezeală. Clare tremură ușor când se întinse spre sticla de șampanie și își turnă în pahar ultimele picături.

Anna se schimbase de halatul diform și își pusese o pereche de pantaloni de trening și un tricou roz, mulat. Părul ei blond și mătăsos era prins cu grijă într-o coadă, iar fețișoara în formă de inimă era demachiată. Chiar și așa, era extraordinar de frumoasă, observă Clare.

Aceasta avea încă pantalonii de stofă și cămașa strâmtă, albă, ținută care-i devenise ca o uniformă. Lângă Anna se simțea mai masculină și mai fragilă, dar nu fusese niciodată geloasă pe prietena ei. Dimpotrivă, o tratase cu o afecțiune protectoare, maternă. Anna avea acel efect asupra oamenilor. Toată lumea voia s-o ocrotească. De aceea Clare își făcea griji pentru reacția ei vizavi de acea invitație și se simțea chiar vinovată că insistase atât de mult să meargă la reuniunea de zece ani.

Se gândise că Anna fie avea să se întoarcă acasă cu Toby după ea, fie avea să-l dea în sfârșit uitării, împreună cu restul amintirilor ei din timpul facultății. Clare nu se simțea atât de legată de trecut. Da, studența îi plăcuse, dar cum întotdeauna știuse ce voia să facă în viitor, fusese mai degrabă un mijloc decât un scop.

Dacă Anna era pasionată de cărțile și de poeziile pe care le studia – cam prea pasionată, după părerea lui Clare – aceasta din urmă nu voia decât să treacă examenele, astfel încât să-și poată începe cariera pe care și-o dorise întotdeauna. Iar în timp ce Anna îl întâlnise pe Toby și se îndrăgostise nebunește, Clare avusese doar un șir nesfârșit de flirturi. Nu dusese niciodată lipsă de oferte din partea sexului opus, dar se plictisea repede și nu voia ca o relație să-i afecteze planurile profesionale. Era o filosofie inoculată de mama ei, o femeie

cu o carieră de succes cu mult timp înainte de a deveni un părinte cu jumătate de normă, ce se baza intens pe dădace pentru a-şi creşte fata.

În prezent, Clare îşi urma îndatoritoare mama într-o profesie bine cotată şi îi asculta avertismentele de a nu deveni dependentă de orice bărbat care îi sufla în ureche. După ce tatăl ei murise, când ea avea cincisprezece ani, îşi dăduse seama treptat că mama ei stătuse cu el numai pentru că rămăsese gravidă şi fusese nevoită să se mărite. Ca urmare, era hotărâtă ca unica fiică să nu-i împărtăşească destinul.

– Să mai deschid una? întrebă ea. Se împletici uşor când se ridică pentru a lua sticla de şampanie goală.

I se făcuse frig şi se gândi cu nostalgie la puloverul călduros, de caşmir, care atârna în dulap. Anna scutură din cap, apoi trase de elasticul care îi ţinea părul în coadă la spate şi îşi lăsă pletele aurii să-i cadă pe umeri.

– Mai bine nu. Am de muncă mâine.

– Sigur! pufni Clare netezindu-şi pantalonii gri. Şi eu zic la fel! Vouă, profesorilor, vă este uşor. Ce-a fost azi? O altă zi de studiu?

– Da, însă cred că o să descoperi, draga mea prietenă, că salariul meu este la acelaşi nivel cu cheltuielile tale pentru o lună, aşa că suntem chit! rânji Anna.

– Numai dacă o spui aşa, râse cealaltă făcându-i strengăreşte cu degetul. Deci, o să fii bine? Sper că nu...

– Că n-o să fac vreo tâmpenie? întrebă Anna citindu-i gândurile. Nu.

Privirea lui Clare se îmbună. Îi înţelegea durerea mai bine ca oricine.

– O să trecem prin asta împreună. O să mergem la nuntă, o să-i uimim pe toţi cu frumuseţea noastră şi apoi o să luăm totul de la capăt. Cum sună?

Anna zâmbi uşor în timp ce se ridică şi se întoarse spre uşa ce dădea în bucătăria apartamentului.

– Imposibil, zise ea. Aşa sună.

Clare rămase acolo încă puţin şi ascultă, în grădina lor la fel de mare ca un timbru poştal, sunetele naturii ce încercau să se facă auzite peste cacofonia străzii din sudul Londrei.

Pe măsură ce aerul se răcea, membrele îi înțepeniră, așa că o urmă pe Anna înăuntru și se hotărî să facă o baie fierbinte. Răsuci ambele robinete la maximum, agită cu mâna apa călduță, relaxantă și urmări fascinată cum uleiul de baie se rotocolea în forme abstracte la suprafață. „Uleiul și apa", își zise ea distrasă, „nu se amestecă niciodată." Cam ca Ella și Anna. Își dorea ca ele două să nu se fi împrietenit vreodată.

Anna

iunie 2010

Anna stătea pe o bancă de pe malul Tamisei, vizavi de Galeria Tate, și se uita la lumea care forfotea în jurul ei. Autobuzele se înghesuiau ca să-și facă loc, iar șoferii de taxiuri claxonau furioși în încercarea de a străbate prin aglomerație. Turiștii se plimbau de mână, iar muncitorii se precipitau nervoși, cu frunțile încruntate și privirile ostile. Alături, un grup de elevi japonezi țopăiau și își făceau poze cu telefoanele mobile, însă vorbăria lor neîncetată, neinteligibilă, avea totuși un efect liniștitor. Îi urmări distrată și se bucură de căldura razelor de soare care-i atingeau fața și de susurul fluviului din spatele ei. Se întrebă când râsese ultima oară cu acea voioiciune lipsită de grijă a copiilor din apropiere. Fusese odată fericită, dar părea să fi trecut mult timp de atunci.

Privitul înapoi era ca și cum s-ar fi uitat într-o piscină. Printre unduirile apei, amintirile pluteau la suprafață și apoi se scufundau în adâncuri. Venea des la Galerie, ori de câte ori se simțea tristă și avea nevoie de susținerea frumuseților atemporale de pe simeze. Putea petrece zile în șir uitându-se la *Doamna din Shalott* a lui Waterhouse expusă acolo. Clare avea dreptate – era obsedată de eroinele tragice din trecut, părăsite de iubiți, captive pentru totdeauna pe pânză sau între filele unei cărți.

Căutase în alte relații o conexiune similară aceleia pe care o avusese cu Toby, dar nu o găsise niciodată. De fiecare dată când întâlnea pe cineva nou, se întreba dacă

respectivul avea să-i poată lua locul lui Toby, dar era ca şi cum câmpul de forţă care-i înconjura inima nu putea fi străpuns de nimeni. În plus, imediat ce se lămurea că nu avea de-a face cu Alesul, totul se sfârşea în câteva săptămâni. Deşi unii dintre ei fuseseră foarte supăraţi, ea nu simţise nimic altceva decât o vagă senzaţie că îşi irosea vremea.

Abia la reuniunea aniversară de la terminarea facultăţii îşi dăduse seama ce aştepta cu adevărat. În acel moment, totul devenise foarte limpede. Îl aştepta pe el.

octombrie 1997

Cursurile şi seminarele începuseră în forţă la debutul celei de-a doua săptămâni. Anna ieşea singură prima dată de când o întâlnise pe Clare şi se simţea vulnerabilă şi pierdută. În timp ce se apropia de locul unde avea să se ţină prelegerea, observă că un tip se sprijinea cu nonşalanţă de zidul clădirii. Îşi trecu mâna prin păr, un gest pe care îl făcea mereu când era emoţionată. Necunoscutul se întoarse când ea se apropie şi o privi cu ochii săi veseli, gri-verzui.

– Bună, eu sunt Toby, îi spuse el zâmbind. Vocea lui profundă şi melodioasă îi trăda apartenenţa la o clasă socială superioară.

Era înalt şi slăbuţ, cu o claie de păr negru în neorânduială şi o faţă atât de cizelată, încât obrajii arătau de parcă fuseseră sculptaţi în granit. Annei aproape că i se oprise respiraţia. Pur şi simplu o lăsase mască. Încercă să-i zâmbească, dar faţa îi împietrise.

– Bună, murmurase ea scotocind prin geantă ca să-i distragă atenţia de la roşeaţa care îi explodase în obraji şi se întinsese pe gât. Eu sunt Anna.

– Anna, repetă el şi dădu încet din cap.

Ea încetă să mai caute prin geantă şi îşi ridică privirea, gata să zică ceva inteligent. Era prea târziu. În acea clipă îşi făcu apariţia o altă fată.

– Salut! spuse aceasta cu voce tărăgănată. Am ajuns bine aici pentru cursul de literatură engleză?

Cei doi dădură din cap afirmativ. Din nou, Anna nu putu să articuleze nici un cuvânt.

– Eu sunt Toby, se recomandă el adresându-i un zâmbet ușor asimetric.

Anna urmări cum toată forța ochilor lui frumoși se abătu de la ea spre fata nou-venită.

– Jess, răspunse fata veselă. Se așeză cu picioarele încrucișate și își rezemă spatele de perete.

„O, de-aș avea și eu încrederea asta în mine", își spuse Anna nefericită. În timp ce încerca disperată să se gândească la o replică isteață, Toby și fata începură să discute relaxat despre școala de la care veneau, încercând să-și găsească prieteni comuni. Se înțelegeau de minune.

– Oh, ai fost la Ixworth? Înseamnă că o știi pe Ella de Bourg! E aici, în anul al doilea.

– Pe bune? Ce coincidență! Trebuie să dau de ea.

Și continuară așa în timp ce alți studenți se alăturară grupului. În curând, Anna nu-l mai putu vedea pe Toby de cealaltă parte a mulțimii, dar frânturi ale conversației pluteau încă spre ea. Era ca și cum ar fi încercat să regleze un radio, iar vocea lui era tot ce percepea clar prin zgomotul de fond al celorlalți.

– Da, mâine-seară, la mine în cămin...

– Mi-ar plăcea. Da, o să fie super. Mișto!

Într-un final, ușile grele se deschiseră și intrară cu toții în aula somptuoasă în care se țineau prelegerile. Se așezară pe locurile ocupate, în decursul veacurilor, de nenumărate personalități istorice. O liniște plină de respect se coborî asupra lor când șeful Catedrei de engleză, un bărbat charismatic pe nume Robert Lee, se prezentă și le explică faptul că în primul an urmau să fie împărțiți în câteva grupuri mai mici. Le dădu câteva foi de hârtie pe care erau imprimate numele lor și detaliile grupului din care făceau parte.

Anna cercetă plină de curiozitate pagina din fața ei și aproape că sări în sus de bucurie. Mai erau încă patru persoane în grup, dar ea nu avea ochi decât pentru un nume. Sub Anna McKenna era Toby McKenzie. Rosti în gând o rugăciune de mulțumire către tatăl ei – oriunde ar fi trăit nemernicul în acel moment.

Ieşiră în linişte din aulă încă sub vraja emoţiei respectuoase care-i redusese la tăcere şi se îndreptară spre sălile repartizate grupurilor de studiu. Simţul orientării nu o ajutase niciodată pe Anna, aşa că era complet dezorientată. Uitându-se în jur confuză, cu un sentiment din ce în ce mai puternic de panică, auzi o voce în spatele ei şi se întoarse.

– Te-ai pierdut? întrebă Toby cu un aer amuzat.

– Da, recunoscu ea.

„Hm, probabil crede că sunt o proastă", îşi spuse dezamăgită.

– Şi eu, zise el zâmbind şi sfredelind-o cu o privire ce părea să-i pătrundă până în suflet. Hai să ne pierdem împreună.

iunie 2010

„Hai să ne pierdem împreună." În toţi anii care trecuseră, Anna se gândise de multe ori la acele cuvinte şi la efectul pe care îl avuseseră asupra ei, la şirul de evenimente pe care îl angrenaseră. Imediat după ce Toby vorbise, ceva se mişcase în ea iremediabil.

Stătea în faţa propriilor elevi şi, uitându-se la feţele inocente, atât de pline de speranţă şi lipsite de complicaţii, se întrebă cât de diferită ar fi fost viaţa ei dacă nu l-ar fi întâlnit pe Toby. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă drumurile lor nu s-ar fi intersectat niciodată. În prezent ar fi fost măritată şi fericită? Poate că ar fi avut şi un copil.

Îşi iubea elevii cu pantofii lor scâlciaţi de la joacă şi cu feţele lor murdare. În zilele bune, îşi iubea meseria. Copiii o făceau să râdă prin sinceritatea lor şi lipsa şireteniei şi nu se sătura niciodată de bucuria pe care le-o zărea în ochi când stăpâneau alfabetul sau învăţau să numere. Nu s-ar fi simţit în largul ei dacă ar fi avut de-a face cu nişte adolescenţi ce se luptă să-şi controleze hormonii dezlănţuiţi. Cei mici nu aveau pretenţii exagerate, aveau încredere în ea şi o iubeau necondiţionat. Dacă toate relaţiile ar fi fost aşa de simple...

Școala în care preda era în Wandsworth, o suburbie plină de verdeață din sud-vestul Londrei, poreclită „Valea Scutecelor" din cauza preponderenței familiilor tinere. Era o școală mică, particulară, frecventată de suficienți copii „obișnuiți" ca să-i mențină interesul și inspirația. Lucra acolo de aproape doi ani, dar i se părea că trecuse mai mult timp deoarece se simțea ca acasă.

Școala unde predase înainte fusese o instituție mare, aflată într-o zonă rău famată, unde i se frângea inima în fiecare zi când vedea atâtea vieți tinere ce se îndreptau spre o pantă descendentă chiar de la vârsta de șapte ani.

Prin comparație, cea din prezent, Heathlands, era o oază de liniște și se simțea norocoasă că găsise postul de acolo. Personalul era mic, compus din șase învățători, majoritatea între patruzeci și cincizeci de ani, ceea ce făcea ca ea și prietenul ei Matt să fie singurii tineri. Matt, a cărui soție era gravidă cu cel de-al doilea copil, nu putea înțelege incapacitatea Annei de a menține o relație și îi aranjase mai multe întâlniri cu prieteni de-ai lui. Ea îi respinsese pe toți când își dăduse seama că nici unul nu era Alesul.

– Cum naiba știi că nu el este Alesul? o certa el aflând că încă o poveste de dragoste în stare embrionară se dusese pe apa sâmbetei. Nici măcar nu i-ai dat o șansă.

Dar ea știa mai bine. În timpul lunilor de vară, când era prea cald ca să meargă la cantină împreună cu ceilalți, se ducea deseori să ia prânzul într-un colț liniștit din livadă, unde putea sta sub florile frumos mirositoare ale unui măr sau ale unui cireș ca să-și răsfețe hobby-ul pentru poezie. Ignora toate tachinările lui Matt, care manifesta la fel de puțină înțelegere față de pasiunea ei pentru literatură ca și Clare.

În acea zi, în timp ce citea, observă în apropiere o fetiță în uniforma cadrilată albastră. Anna se uită în sus și zâmbi. Era Tilly Taylor, care venise recent la ea în clasă pentru că mama ei se recăsătorise și se mutase în zonă. Tilly îi zâmbi la rândul ei, iar ochii mari, de un albastru-deschis, se măriră de curiozitate.

– Arată bine, zise ea arătând cu capul spre volumul de Tennyson. Despre ce e?

Ţopăia de pe un picior pe altul în timp ce vorbea, iar părul blond sălta în timpul mişcărilor. Anna puse cu grijă semnul de carte.

– Păi, începu ea nesigură de cum i-ar fi putut explica astfel de lucruri complexe unui copil atât de mic. Una dintre poezii este despre o doamnă care se îndrăgosteşte de un bărbat...

– O, exclamă fetiţa fără a se opri din sărit. Urmă o scurtă pauză întreruptă numai de bâzâitul albinelor care zburau prin livadă. E frumoasă, nu-i aşa? întrebă în cele din urmă.

– Păi, da, e frumoasă. Dar finalul e destul de trist, răspunse Anna gândindu-se cum putea Tennyson să fie rezumat într-o descriere aşa de seacă.

– O, vai! Ochii lui Tilly scăpărară de curiozitate. Ce-a păţit?

– Ei bine, în final moare din cauza inimii frânte, spuse Anna după o scurtă ezitare. Vezi? Ţi-am zis că e trist.

Tilly ridică din umeri cu un aer filosofic.

– E puţin aiurea, pe bune. De ce nu şi-a găsit alt prieten? Mama mea aşa a făcut.

Anna râse.

– Ştii ce, Tilly? Ai perfectă dreptate.

Mulţumită, fetiţa se strecură înapoi în livadă ţopăind şi se alătură prietenelor ei, ale căror ţipete de încântare erau purtate şi amplificate de vântul văratic.

„Sinceritatea copiilor", îşi spuse Anna. De ce îşi irosea viaţa tânjind în continuare după Toby? Iar Clare avea perfectă dreptate cu privire la obsesia ei pentru eroinele tragice. Închise cartea cu zgomot, o ascunse în geanta din ţesătură brodată pe care şi-o luase în vacanţa petrecută cu Toby în Thailanda şi îşi ridică ochii spre soare. Era timpul să meargă mai departe.

octombrie 1997

Toby era sigur pe el şi popular, iar după ce îl cunoscu şi Anna deveni la fel. Apropierea lui o făcea să înflorească. Celelalte studente îl adorau şi făceau încercări

deșarte de a-i atrage atenția, dar timp de trei ani devotamentul lui față de ea nu se clătinase niciodată. Își petreceau nopți nesfârșite împreună, în patul ei micuț, vorbeau, râdeau și își împărtășeau gândurile.

Încă de la începutul relației lor existase o senzație de soliditate, de permanență. Fără să și-o spună, de fapt, niciodată, era evident că erau făcuți unul pentru altul. Era nu numai iubiți, ci și prieteni apropiați. Aveau aceeași pasiune pentru poezie, teatru și muzică. Cercul lor de amici se învârtea în jurul Clubului Actorilor, în care se înscriseseră amândoi în prima săptămână, dar în plus Toby cânta la chitară într-o formație pe care o fondase împreună cu trei colegi de cămin. Anna îl ajuta să încarce instrumentele în vechiul Morris Minor și călătorea împreună cu el la concerte, stând cu genunchii la piept ca să facă loc întregului echipament. La sfârșitul nopții îi aștepta ca să strângă tot înainte de a se întoarce acasă și a lua apoi totul de la capăt în seara următoare.

Ceilalți băieți din formație, Ben, Pete și vocalul, Daniel, se obișnuiseră cu prezența ei – ba chiar Daniel îi zicea uneori Yoko, ceea ce părea să fie un compliment din partea lui – și acceptaseră faptul că unde era Toby era și Anna. Veneau la pachet.

La facultate putea fi ciudat că făceau parte din același grup de studiu, dar Annei îi plăcea că aveau discuții aprinse pe marginea textelor literare. Toby era de departe cel mai isteț, dar niciodată nu o privea de sus și nu se purta arogant cu ea, ci asculta mereu cu pasiune ceea ce avea de zis și o făcea să se simtă interesantă și inteligentă.

Anna muncea mult și avea rezultate mai bune datorită lui. La sfârșitul primului semestru, Toby o însoți acasă pentru a o întâlni pe mama ei și a petrece acolo câteva zile înainte de Crăciun. Luară trenul Intercity și se îndreptară spre Suffolk. Anna îl urmări mândră cum își făcu apariția în vagon cu două pahare de plastic în mână și un zâmbet larg. Toate femeile îl admirau fățiș, dar, evident, el avea ochi numai pentru ea. Părul îi crescuse de când se întâlniseră prima oară și ajunsese să-i cadă pe ochi, ceea ce îi dădea un aspect ușor hippy.

Blugii îi atârnau sexy pe şolduri, iar tricoul i se ridica uşor în timp ce încerca să-şi ţină echilibrul, scoţându-i la iveală muşchii abdominali fermi.

– Cred că ai slăbit, remarcă Anna când el se trânti pe scaunul de alături şi îşi îndreptă picioarele lungi spre culoar.

– De la exerciţiile fizice, rânji el aplecându-se să o sărute pe buze.

Tot corpul Annei se scutură de energia pe care i-o transmise.

– Să nu spui astfel de lucruri de faţă cu mama, da? îl mustră ea pe jumătate amuzată.

– M-am referit la fotbal, tenis, baschet... protestă el cu inocenţă. Adevărul e că sunt puţin emoţionat.

Anna, care sorbea din cafeaua călduţă, ridică o privire surprinsă.

– Pe bune?

O femeie între două vârste se apropie, iar Toby îşi trase picioarele sub scaun ca să-i facă loc să treacă.

– Mulţumesc, zise ea puţin prea entuziastă.

– Pentru puţin, răspunse el oferindu-i zâmbetul acela seducător.

– Flirt, exclamă Anna înghiontindu-l jucăuşă. Este destul de bătrână ca să-ţi fie mamă! Hai, zi, de ce eşti atât de emoţionat?

– Că mă-ntâlnesc cu mama-soacră, zise el, iar vorbele lui o făcură să tremure de încântare. Dacă mă urăşte?

– Nici gând. Crede-mă.

Când coborâră mijind ochii pe peronul care lucea din cauza stratului de gheaţă, Anna auzi un strigăt de încântare din partea mamei, care îi aştepta zgribulită.

– Anna! strigă ea alergând spre ei şi cuprinzându-şi în braţe fiica.

– Bună, mamă! zise ea cu vocea înăbuşită în căptuşeala hainei lui Cassie.

Se îmbrăţişară câteva clipe, după care se dădură înapoi ca să se uite una la alta.

– El e Toby, anunţă Anna, aruncându-i o privire plină de mândrie.

Becurile de pe peron aruncau o lumină bizară în ceața înghețată, dar Anna observă ochii lui Cassie licărind când luă mâna tânărului.

– În sfârșit îl cunosc pe faimosul Toby! zâmbi ea.

El râse și se aplecă ușor.

– Iar eu o cunosc pe faimoasă doamnă M!

Cassie chicoti și îi făcu Annei cu ochiul.

– E talentat, nu-i așa?

– Fără nici o îndoială! Anna radia de bucurie. Acum hai să mergem până nu murim de frig.

Se îndreptară spre vechiul Renault Clio de culoare roșie, cu asfaltul înghețat trosnind sub tălpile lor. Cassie și Anna pălăvrăgeau braț la braț, iar Toby trăgea după el valizele și se uita la ele cu o expresie amuzată.

– Uau, exclamă Toby când Cassie parcă mașina pe aleea scurtă, acoperită cu pietriș. Seamănă cu căsuța din *Hänsel și Gretel*!

Era prima oară când Anna conștientiza diferența dintre ei. Părinții lui Toby – avocat și artistă – trăiau într-o splendoare în stil georgian din Cotswolds, în timp ce mama ei divorțată avea o casă cât umbrarul din grădina lor.

Simți o undă de nesiguranță când observă vopseaua coșcovită pe alocuri și aspectul uzat. Ura gândul că mama ei era singură acolo în fiecare noapte.

– Nu se compară cu aceea a părinților tăi, bombăni ea în timp ce scotea valizele.

La adăpostul portbagajului, cu fața aproape lipită de a ei, Toby îi ridică bărbia și murmură:

– Așa e, ai dreptate. Este mult mai drăguță.

O urmară pe Cassie prin bezna perfectă, asemenea cernelii, pe care n-o găsești decât la țară, iar Toby se aplecă în momentul în care trecu pe sub tocul din lemn al ușii. Imediat fură învăluiți de aroma condimentată a fripturii de pui, ce o transportă pe Anna înapoi în zilele copilăriei și o făcu să se simtă din nou în siguranță și fericită că era din nou acasă.

– Ce părere ai? o întrebă pe mama ei în șoaptă în timp ce debarasau, după ce Cassie refuzase cu îndârjire oferta lui Tobby de a spăla el vasele de la cină.

Ea se opri din spălatul farfuriei pe care o ţinea în mână şi se uită la Anna cu ochii gri-albăstrui gânditori, care deveniseră ridaţi pe margini odată cu trecerea anilor.

– Cred că... Anna îşi ţinea răsuflarea în aşteptarea verdictului. Cred că e minunat, continuă ea simplu.

Anna expiră uşurată şi încercă să-şi astâmpere balonul de fericire care mai avea puţin şi exploda.

– Şi eu cred la fel.

Cassie îşi ridică sprâncenele cu un aer maliţios.

– Deci, el este candidatul la titlul de Ales?

Nu, nu era un candidat. În ochii Annei dobândise deja rolul.

– Nu-mi vine să cred tatăl tău a părăsit-o, îi spuse Toby în trenul de Cambridge, două săptămâni mai târziu. Ce idiot!

Cerul negru, mohorât al începutului de ianuarie gonea pe lângă fereastra compartimentului. Anna îi înlănţui degetele cu ale ei şi îşi puse capul pe umărul lui.

– Ştiu. Ea chiar l-a iubit.

– Fraierul nu ştie ce-a pierdut, zise Toby sărutând-o pe creştetul capului.

Anna închise ochii câteva momente. Din păcate, era totodată şi pierderea mamei. Nu-şi revenise niciodată după plecarea lui şi, în ciuda tuturor celor întâmplate, Anna ştia că lui Cassie încă îi era dor de el.

Se simţea puţin agitată la gândul că urma să se întoarcă la viaţa reală după ce petrecuse un Crăciun idilic alături de Toby şi de mama ei. Se temuse că aveau să coabiteze stingher într-un spaţiu atât de strâmt, mai ales că Toby şi Cassie abia se cunoscuseră, însă fusese aproape perfect.

Planul fusese ca Toby să plece în Ajunul Crăciunului acasă la părinţii lui pentru a sărbători împreună, dar, la intervenţia zeilor, se treziseră complet înzăpeziţi.

– Deci se pare că n-ai încotro şi vei sta cu noi, îi spusese mama ei lui Toby care, încercând să iasă pe uşa din faţă, se trezise în faţa unui perete de zăpadă de doi metri.

– Chiar îmi convine de minune, răspunsese el vesel strângând mâna Annei. N-am mai rămas niciodată înzăpezit!

Așadar, după ce el le telefonase părinților ca să se scuze, își petrecuseră următoare zece zile vizionând nenumărate filme, citind, povestind și amuzându-se cu jocuri vechi precum Scrabble sau Monopoly, care Annei i se păreau mult mai interesante în compania lui Toby. De Crăciun el îi cumpărase un frumos inel de argint în formă de pisică menit să-i aline dorul de pisica ei, Ophelia, pe care o vedea atât de rar, trebuind s-o lase la Cassie. Îl adorase din prima clipă și știuse că avea să-l prețuiască întotdeauna.

Anna își dăduse seama că mamei ei îi plăcea să-l știe pe Toby în preajmă, deoarece o ajuta să umple golul lăsat de plecarea lui Tim în Australia. În timp ce Cassie le făcea cu mâna în acea dimineață, după ce le dăduse diverse bunătăți atent împachetate, Anna aproape că simțea singurătatea încolăcindu-se din nou în jurul ei și își dori să poată sta mereu împreună.

Pe când trenul străbătea zona rurală din Cambridgeshire în care zăpada pitorească se topea formând un peisaj nămolos, respingător, se uită la Toby cu o expresie întrebătoare.

– Spune-mi că nu o să mă înșeli niciodată. M-ar omorî dacă ai face-o. După ce tatăl meu... ei bine, e singurul lucru pe care nu l-aș putea ierta.

– Știu, zise el mângâindu-i fața cu blândețe. Nu ai de ce să-ți faci griji, pentru că n-o să se întâmple așa ceva.

Ella

ianuarie 1999

Anna se încadra perfect în profilul victimelor Ellei. Era drăguță, aproape frumoasă, avea o fire blândă și amabilă, dar peste toate acestea era populară. Nimeni nu părea să-i găsească vreun defect, ceea ce stârnea gelozia Ellei de fiecare dată când o vedea. În plus, spre

disperarea ei, Anna se cuplase cu Toby McKenzie, pe care Ella îl ştia de o viaţă deoarece familiile lor se cunoşteau.

Deşi niciodată nu fusese interesată de el – până la urmă era mai mic şi i se păruse întotdeauna un bleg neîndemânatic –, Elle devenise treptat obsedată. Apăruse la Cambridge arătând ca un idol de matineu de modă veche şi se îndrăgostise până peste cap de Miss Perfecţiune. Odată cu trecerea timpului, Elle se trezi că îşi dorea să şteargă acel zâmbet de pe faţa Annei şi să-i arate cum era să fii respinsă.

În primul an, pentru că făceau parte din acelaşi club de teatru, se vedeau des. Treptat, Ella începu să o invite pe Anna la masă sau la un pahar după cursuri şi repetiţii. Nu grăbea lucrurile, în principal pentru că era foarte greu să o găsească pe Anna singură, să prindă un moment în care aceasta nu era cu Toby.

Răbdarea ei dădu însă roade. Ca majoritatea oamenilor, Anna fu captivată de Ella şi în scurt timp ajunse s-o considere prietena ei. Obişnuia să o complimenteze tot timpul în legătură cu aspectul fizic şi mereu se dădea pe sine drept exemplu negativ. Ella, desigur, o lăuda la rândul ei şi o liniştea spunându-i că era foarte frumoasă; astfel îi câştigă din ce în ce mai mult încrederea.

Începu să frecventeze aceleaşi locuri ca Anna şi Toby, dând astfel „accidental" peste ei. Pentru că Toby o ştia de multă vreme, iar Anna avea o fire foarte naivă, o invitau imediat să li se alăture la cină, la cinematograf sau la unul dintre concertele lui. Nici unul nu părea să se simtă ameninţat sau iritat de prezenţa ei. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre prietena Annei, Clare, care păruse să intuiască adevărul din clipa în care se cunoscuseră. Ella îşi dăduse seama, din privirea încruntată a lui Clare, că avea s-o atenţioneze pe Anna în privinţa ei dacă nu era atentă.

Îi făcu primele avansuri lui Toby într-o seară din luna ianuarie a celui de-al doilea an, după ce fuseseră cu toţii la film. Ca de obicei, se întâlnise cu ei „întâmplător" când se duceau la cinematograf, iar ei o invitaseră să li se alăture. După aceea, Toby şi Ella o lăsaseră pe Anna

acasă, deoarece el avea un curs dimineața devreme și decisese să petreacă noaptea în patul propriu.

Pe drum, Ella începu să flirteze cu el alternând între timiditate și îndrăzneală.

– Mi-aș dori și eu să găsesc ceea ce aveți voi, tu și Anna, oftă ea cu ochii înlăcrimați.

– O să găsești, îi răspunse el voios, aparent fără a-i observa tristețea.

– Nimeni nu mă vrea! izbucni Ella. Dădu drumul unui șuvoi de lacrimi și își frânse vocea.

Toby se opri, holbându-se șocat.

– Ce? Hei, Ella frumușela, nu plânge, sigur că te vrea cineva! Se întinse s-o îmbrățișeze, iar ea începu să suspine în haina lui. Rămaseră așa câteva minute până când Ella se opri din plâns și se uită în ochii lui știind că nici un bărbat care fusese atât de aproape de ea nu-i rezistase. Își ridică fruntea, așteptând sărutul inevitabil. În schimb, Toby sări ca ars. Ce faci? întrebă el tulburat.

– Nimic! răspunse ea nevinovată.

Planul eșuase. Toby se încruntă.

– Ascultă, Ella, te plac, știi asta. Dar ești ca o soră mai mare pentru mine. Suntem prieteni, însă eu o iubesc pe Anna, continuă el.

Ella dădu din cap afirmativ, încercând să râdă.

– Nu știu ce mi-a venit. Îmi pare rău!

– Las-o baltă. Spre ușurarea ei, Toby zâmbi. O să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Hai să te duc acasă, mi-e frig și sunt obosit.

S-o lase baltă? se întrebă Ella mai târziu. Nici gând. De fapt, după noaptea aceea, pasiunea ei se amplifică de o mie de ori. Era hotărâtă să pună mâna pe el. Niciodată nu dăduse greș, și nu avea de gând să înceapă cu Toby.

Anna

Anna o adora pe Ella. Era echilibrată, încrezătoare și atrăgea oamenii ca un magnet.

– E așa de frumoasă, îi spuse lui Toby într-o seară pe când se îndreptau pe jos spre casă, după repetiție. Cum de voi doi, niciodată?...

Toby se strâmbă.

– O știu de-o viață. Ar fi fost ciudat. Oricum, nu este genul meu, rosti el simplu.

– Și, mai exact, care e genul tău? chicoti Anna răsucindu-și părul în jurul degetului și uitându-se la el cu o privire sugestivă.

– Tu, rânji el întinzându-se s-o sărute.

Dar, deși Toby lăsase să se înțeleagă foarte clar că nu era interesat de Ella, după câteva luni Anna începu să se întrebe dacă nu cumva Ella era atrasă de el. Ori de câte ori erau singure, încerca să afle cât mai multe detalii despre relația lor. Întreba aparent fără motiv la ce restaurante mergeau, ce filme plănuiau să vadă și cum urmau să-și petreacă sfârșitul de săptămână.

Apoi, surpriză, își făcea apariția, ca o „coincidență", iar ei, bineînțeles, o rugau să li se alăture. Anna nu-și făcea griji, în ciuda aspectului ei, pentru că Toby nu-i oferise niciodată vreun motiv de gelozie. Și îi plăcea compania Ellei – era deșteaptă și amuzantă și, în plus, părea să o simpatizeze sincer.

Alarma se declanșă însă în mintea ei când i-o prezentă pe Ella lui Clare.

– Nu e minunată? o întrebă apoi în drum spre casă, după ce își petrecuseră seara la un bar.

– Hmm... răspunse Clare nesigură.

– Ce?

Anna se întoarse brusc și se uită la ea. Foarte rar se întâmpla ca lui Clare să nu-i placă de cineva.

– Fii cu ochii pe ea, veni avertismentul. În special legat de Toby, adăugă prietena ei privind-o cu subînțeles. Clare îl adora pe Toby. Îi plăcea faptul că era mereu încântat de compania ei și nu o făcea să se simtă exclusă. În rarele cazuri când se întâmpla să rămână pe-afară, se bucura întotdeauna s-o aibă alături de ei, ceea ce o făcea pe Anna să-l iubească și mai mult. „Voi doi o să aveți niște copii așa de frumoși", obișnuia Clare să-i tachineze, smulgându-le un hohot de râs. Nimeni dintre

cunoscuții lor nu și-i puteau imagina despărțiți. Doar fii cu ochii pe ea, repetă Clare.

Anna simți un gol în stomac, dar trată avertismentele cu detașare. Îi spuse că familiile celor doi se cunoșteau de mult și că era de neconceput ca relația lor să depășească stadiul prieteniei.

– E o pacoste, rosti Clare cu o expresie hotărâtă. Poate că toată lumea întoarce capul după ea pe unde trece, dar este atât de falsă... Și nu ți se pare puțin ciudat că nu are nici o altă prietenă?

Anna ridică din umeri.

– E prietenă cu mine.

– Oare? întrebă Clare tăios, iar bocănitul pantofilor ei părea să-i oglindească iritarea. Chiar e? S-a lipit de tine al dracului de repede, și nu pot să n-o suspectez că se folosește de tine ca să ajungă la Toby.

De data asta Anna râse din toată inima.

– E complet ridicol. Nu trebuie să se folosească de mine ca să ajungă la Toby. Îl cunoaște de-o veșnicie.

– Da, cred că așa e, recunoscu îmblânzită Clare. Îmi pare rău, Anna. Nu știu de ce, dar dintr-un anumit motiv nu am încredere în ea.

Se făcuse întuneric, iar Anna se bucură că prietena ei nu putea observa roșeața care-i năpădise obrajii. Simți un fior neplăcut în pântec și își dădu seama că vorbele auzite începuseră să o sâcâie în subconștient. Neliniștea pornea din mai multe direcții; ca atunci când Ella menționa pe nepusă masă că Toby o bombarda cu e-mailuri toată ziua și o împiedica să învețe. Când Anna îi povestise iubitului ei, acesta păruse uimit. „Mai degrabă e invers", spusese el ridicând din umeri. Sau când îl suna pe mobil și imediat ce Toby spunea că este cu Anna închidea.

La sfârșitul celui de-al doilea an, Anna se mută din cămin într-un apartament împreună cu Clare. Acesta se afla deasupra unei mercerii situate pe o stradă aglomerată, iar iarna era foarte frig și vara foarte cald. Îi plăcea însă. Clare, din fire foarte sociabilă, era mereu plecată la petreceri sau la bar, așa că avea destule seri pe care să și le petreacă doar cu Toby.

Era așa de fericită și se simțea atât de încrezătoare, încât ori de câte ori își imagina viitorul avea în față numai imaginea lor împreună. Nici măcar o dată nu luase în calcul posibilitatea ca Toby să n-o însoțească în călătoria ce urma. Din punctul ei de vedere, erau de nedespărțit. Orice altceva era de neconceput.

Ella

mai 2010

Ella descuie ușa și intră în vestibul.

– Bună! strigă ea încordându-se instinctiv la gândul că Max ar fi putut fi acasă.

– Bună, dragă! se auzi vocea lui răsunând din bucătărie. Aici sunt!

Umerii ei căzură din cauza dezamăgirii în timp ce păși pe pardoseala elegantă spre locul de unde venea vocea soțului ei. De după colț, acesta sări și o sperie.

– Surpriză! rânji el arătând spre masa pe care erau așezate tacâmuri pentru doi și un trandafir roșu în mijloc.

Ella scrâșni din dinți iritată. Abia așteptase să ia o sticlă de Malbec sus și să bea până își pierdea mințile ca să uite de invitația pe care încă o strângea în palmă. În schimb, era nevoită să stea vizavi de fața îmbătrânită a lui Max și să facă o conversație searbădă pe marginea întâmplărilor de peste zi.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Max se încruntă îngrijorat.

– Te simți bine, draga mea? întrebă el cu vocea blândă și preocupată.

„Doamne, ce urât mă port uneori cu el", își spuse.

– Da, sunt bine, oftă ea sărutându-l pe obraz. Sunt puțin obosită, atâta tot.

– Păi, probabil că ai nevoie de o masă bună! Din motive pe care nu le înțelegea, Ella simți un impuls de a-i da un pumn în față, dar rezistă tentației. Stai jos și dă-mi voie să am grijă de tine, îi zise el.

Mai târziu reuși să scape și luă sticla de Malbec la care râvnea de atâta vreme. Lui Max nu-i plăcea s-o vadă bând, așa că de față cu el se oprea după două pahare, dar când rămânea singură dădea pe gât restul și uneori începea o a doua sticlă. „În seara asta e o urgență", își spuse când se încuie în baie, dădu drumul la robinete și își turnă repede un pahar plin. În timp ce urmărea apa ridicându-se în cadă, luă o înghițitură serioasă și în sfârșit își permise să se gândească la invitația pentru nunta bărbatului pe care încă îl iubea. Se întrebă pentru a mia oară cum ar fi trebuit să procedeze pentru ca el să o iubească la rândul lui.

decembrie 1999

Anul următor, când Ella învăța pentru examenul de masterat, iar Toby era în anul al treilea, frustrarea începu s-o copleșească. Pasiunea nu scăzuse în intensitate, dar îi era imposibil să ajungă la el. Toby și Anna erau inseparabili, ceea ce nu făcea decât să-i intensifice gelozia și hotărârea.

Următoarea ocazie se ivi acasă la o cunoștință care organiza o petrecere înainte de Crăciun. Ella fusese sus, la toaletă, iar când ieși îl văzu pe Toby clătinându-se într-unul dintre dormitoare. Era ori foarte beat, ori foarte drogat, nu-și putea da seama. Îl urmă înăuntru și închise ușa cu grijă în spatele ei. El se uită în jur cu o expresie confuză și se prăbuși pe pat.

– Hei, Tobes, spuse ea încet, apoi se așeză în genunchi lângă pat.

Toby se uită la ea cu o privire tulbure și râse.

– Bună, dragă, zise el întinzând mâna ca să-i mângâie părul.

Ea se aplecă și îl sărută. El nu-i răspunse la sărut, dar nici nu o îndepărtă, așa că Ella interpretă gestul ca pe o încurajare și se urcă în pat, cu inima bătându-i nebunește de dorință și încântare. Era clipa ei și avea să profite de ea. Toby murmură ceva ce ea nu înțelese; probabil că halucina.

Îi ridică tricoul şi începu să-l sărute uşor pe piept înainte de a i-l trage peste cap şi de a-l arunca pe podea. El bombănea în continuare când Ella se întinse şi îi dădu jos blugii, apoi chiloţii. Apoi îşi scoase rochia transparentă şi ciorapii înainte de a-l încăleca.

Era o senzaţie complet nouă să stea deasupra unui bărbat care nu avea erecţie. Râse uşor în timp ce începu să se mişte înainte şi înapoi pe cât de senzual putea, ştiind că era posibil să nu mai aibă o asemenea ocazie, dar el rămase complet inert.

Chiar în clipa în care voia să renunţe, auzi un icnet şi apoi un ţipăt în spate. Se uită în jur surprinsă; Anna stătea în pragul uşii deschise şi arăta pe punctul de a leşina din cauza şocului. O fracţiune de secundă, Ella încercă o senzaţie de exaltare urmată de un sentiment de triumf.

– Anna! strigă ea nesigură, dar aceasta se întorsese deja şi coborâse în fugă pe scări.

Se răsuci înapoi ca să se uite la Toby. El adormise.

Acum, după toţi acei ani, pe când se lăfăia în cada Jo Malone şi îşi turna încă un pahar imens cu vin, încă mai simţea un fior pe ceafă din cauza ruşinii. Triumful pe care-l simţise pentru câteva momente fusese repede înlocuit de groaza că se putuse comporta atât de josnic. Poate că meritase să şteargă zâmbetul de pe faţa Annei, dar nu-l făcuse pe Toby să o dorească. Ba dimpotrivă.

Anna

Lovitura, când sosise, avusese un efect de cataclism. Nici măcar nu existase vreun semn prevestitor. Îşi petrecuseră toată ziua în pat, împreună, chiulind de la cursuri, dar „studiind biologia în profunzime", după cum spusese Toby. Pe la ora opt seara se sculaseră, făcuseră baie şi plecaseră la petrecerea de Crăciun.

Pe când stăteau în prag, cu un buchet de vâsc agăţat deasupra capetelor şi cu aburi ieşindu-le din gură la fiecare respiraţie, Toby se aplecă s-o sărute.

– Te iubesc, şopti el.

– Și eu, zâmbi ea înainte ca ușile să se deschidă și gazda să-i invite în mijlocul căldurii emanate de prea multe corpuri adunate într-un labirint de încăperi micuțe.

Anna se îndreptă spre bucătărie și se servi cu o cană cu cidru. Toby fusese deja agățat de colegii din formațiile și dispăruse sus. Cum bănuia că intenționau să ia droguri, se plimbă agale prin sufrageria transformată în club de noapte.

Muzica era hipnotică, iar mai multe persoane cu privirile amețite și goale pulsau pe ritmul ei. Anna se așeză pe canapea, sorbind din cidru și bucurându-se de lichidul acidulat care îi gâdila amigdalele.

– Hei, Anna! se auzi o voce. Prin lumina difuză și prin norii de fum abia reuși să o distingă pe Clare, care își făcu loc printre dansatori și se trânti lângă ea pe canapea. Trebuia să-mi fi spus, ai fi putut veni cu gașca mea în loc să apari singurică.

– Mersi, dar sunt în regulă... Toby e pe aici pe undeva. Clare dădu din cap afirmativ și îi luă cana cu cidru, dând-o pe gât cu poftă. Hei! Du-te și ia-ți singură! râse Anna trăgându-și-o înapoi.

– Bine, bine. Mai vrei și tu? se interesă pe când se ridica nesigură.

– Nu mai vreau, mersi.

– Mă rog, dacă tot am terminat cursurile pe semestrul ăsta n-am decât să mă fac muci, se hlizi Clare, după care plecă.

Anna se uită la dansatori bucurându-se de senzația de relaxare deplină pe care o simțea, apoi se hotărî să se ducă la baie. Urcă treptele acoperite cu o mochetă în nuanțe de maro și portocaliu, decorată cu cutii goale de bere, sticle și chiștoace de țigări.

În capătul scării o luă la dreapta și deschise prima ușă pe care o găsi. Nu era baia, ci o cămăruță. Becul roșu făcea destul de puțină lumină, dar observă un cuplu în pat. Fata stătea deasupra tipului și avea doar un picior scos din dres. Încă purta chiloții tanga, dar în rest era goală de la talie în sus și râdea în timp ce se mișca deasupra lui. Bărbatul era complet dezbrăcat, iar hainele îi zăceau aruncate neglijent pe podea.

– O! Îmi pare rău... se bâlbâi Anna.

Se dădu repede înapoi ca să iasă din cameră şi roşi de jenă, în ciuda faptului că nici unul dintre ei nu observase. Tocmai voia să închidă uşa când îngheţă. Îşi strecură din nou capul în deschizătură. Tricoul de pe jos era, fără îndoială, al lui Toby. În caz că ar fi fost vreo îndoială, blugii lui şi chiloţii cu Mickey Mouse se aflau pe saltea, aproape de picioare.

Probabil că ţipase, pentru că fata se opri şi se uită la ea. Ella. Se încruntă şi pe faţă îi apăru o privire triumfătoare, o fracţiune de secundă, înainte de a-şi relua masca de o frumuseţe perfectă.

Anna se împletici înapoi cu mâna la gură. Se întrebă rapid dacă era oare posibil să moară din cauza şocului. Toby nu se mişcă. Găsi drumul înapoi spre scară, auzind-o ca prin vis pe Ella cum o striga pe nume şi văzând ca prin ceaţă privirile celorlalţi.

– Clare! ţipă ea.

Prietena veni din bucătărie cu o cutie de Strongbow în mână. Se uită în sus prin semiîntuneric şi, dându-şi seama că se întâmplase ceva, lăsă jos cutia, o luă pe Anna de mână şi o trase spre uşa de la intrare. Când ieşiră afară în frig, Anna se aplecă şi vomită zgomotos. Clare rămase lângă ea, îi ţinu părul şi o mângâie pe spate până când termină.

– Ce s-a întâmplat? vru să ştie, uitându-se neliniştită spre casa în care petrecerea continua.

Anna scutură din cap cu ochii plini de lacrimi.

– Acasă! Vreau acasă! se văită ea.

– Sigur. O conduse repede spre drum, unde o urcă în primul taxi pe care reuşi să-l oprească.

În acea noapte, Clare dormi pe podeaua din camera Annei. Nu mai puse întrebări, dar părea să ştie din instinct ce se petrecuse. Anna se trezi simţindu-se ca după o anestezie generală, ca atunci când îi fusese extirpat apendicele, la vârsta de doisprezece ani. Gâtul îi era uscat, îi venea să vomite şi avea ameţeli. Încă nu putea conştientiza enormitatea faptei lui Toby. Se întinse spre telefon şi îl porni. Îl opri intenţionat în taxi,

pe drumul spre casă, știind că el va încerca s-o sune. Avea douăzeci și patru de apeluri pierdute.

Ezitând, cu inima bătându-i nebunește, apăsă pe butonul pentru mesageria vocală. Vocea lui Toby o învălui.

– Anna! Unde ești? striga el, bolborosind cuvintele. Al plecat fără mine... ce s-a întâmplat?

Anna închise telefonul furioasă. „Ce s-a întâmplat?" Și-o trăsese cu alta! Cum îndrăznea să facă pe inocentul? Șterse toate celelalte mesaje de la el și își închise din nou telefonul. Culcată pe podea, Clare începea să se trezească.

– Bună, murmură ea. Ce faci?

Anna, tremurând, se înveli mai bine cu pătura.

– Nu fac bine, zise ea, simțind cum lacrimile începeau iar să-i înece ochii.

– O, sărăcuța de tine... Clare se urcă în pat și o luă în brațe. Rămaseră astfel câteva momente în tăcere.

– Nu pot să cred că mi-a făcut așa ceva, șopti Anna. Credeam că suntem așa de fericiți...

– Erați, insistă Clare. Probabil că s-a întâmplat ceva care l-a făcut să se poarte astfel. Nu e genul lui.

– Mda, știu ce s-a întâmplat, zise Anna cu o voce ucigătoare. Nenorocita de Ella de Bourg, asta s-a întâmplat.

– Ella? Ce vacă nenorocită! țipă Clare spumegând de furie. Ți-am zis să fii cu ochii pe ea! Încearcă de secole să vă despartă.

– Ei bine, acum a reușit, spuse Anna și izbucni iar în lacrimi.

Clare se întinse spre cutia cu șervețele și scoase trei sau patru pe care i le dădu.

– Nu! se răsti ea. N-o lăsa să scape așa! Dacă o să-l părăsești acum înseamnă că ea a câștigat!

Anna reflectă un moment. În ciuda-a ceea ce făcuse Toby, încă era îndrăgostită de el. Dar după ce asistase la infidelitatea tatălui ei care distrusese atâtea vieți, știa că nu exista cale de întoarcere. Cum putea să mai aibă încredere în el? Toată viața avea să se teamă că trădarea s-ar fi putut repeta. Pe deasupra, îi spusese de prea multe ori că dacă o înșela vreodată totul avea să se termine.

Toby își făcu apariția pe la nouă. Clare îi deschise ușa încruntată și îl lăsă să treacă pe lângă ea și să urce treptele. Anna stătea pe canapea și ținea în mâini un pahar cu cafea proaspătă pe care prietena ei se dusese să i-l cumpere de la cel mai apropiat magazin.

– Este o urgență, insistase ea când Anna îi spusese că nu trebuia să se deranjeze.

– Bună, șopti el timid când intră în încăpere. Rămase în picioare, încurcat, nesigur dacă să se așeze sau nu. Anna simți un gol în stomac în clipa în care îl zări. Ochii lui erau adânciți în orbite, fața îi era acoperită cu o barbă țepoasă, iar părul îi era lins. Își mută privirea de la el când simți că ochii mai aveau puțin și îi luau foc. În legătură cu noaptea trecută... începu el trecându-și absent mâna prin păr. Ea pufni cu un aer acuzator. O, Doamne, Anna, nu te uita la mine așa, o imploră. Nu știu ce dracu' s-a întâmplat. Chiar nu știu! adăugă văzându-i neîncrederea de pe chip.

– Ai făcut sex cu Ella, asta s-a întâmplat, rosti Anna simplu. Nu-i venea să creadă că i se întâmpla așa ceva ei. Lor.

– Ce? Nu, n-am făcut! răbufni Toby. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am dus în dormitor cu Ben... am tras pe nas și cred că mi s-a tăiat firul. N-aveam cum să fac sex cu nimeni, eram praf. Anna ar fi vrut să-l creadă. Chiar ar fi vrut. Dar văzuse cu ochii ei, iar imaginea îi era înfiptă adânc în memorie. Toby păru să simtă că se înmuiase, pentru că se apropie de ea. Te rog, Anna, mă știi. N-am făcut sex cu ea, îți jur.

– Toby, te-am văzut cu ochii mei, murmură ea cu tristețe.

Tânărul se străduia să-și potolească lacrimile.

– Iubire, te rog să mă crezi, am fost inconștient... nu eram capabil. Nu știu ce-ai văzut, dar nu a fost ceea ce crezi.

– Cred că e mai bine să pleci.

Un junghi îi săgetă inima, senzație care în anii următori avea să-i devină un companion permanent.

– Nu! Anna, pentru Dumnezeu! țipă Toby ștergându-și lacrimile de pe obraji. Nu face asta! Nu poți uita ce-am avut!

– Tu ai făcut-o, se răsti ea. Tu ai uitat. Ieși afară!

El își dădu capul pe spate și își acoperi fața cu palmele.

– Anna, nu face asta...

– Du-te! Zicând acestea, se ridică, se duse în dormitor, trânti ușa cu putere și se aruncă pe pat.

iunie 2010

Anna își privi mâinile strânse în pumni în timp ce o năpădeau amintirile acelei nopți îngrozitoare. Chiar și după un deceniu, oroarea pe care i-o stârneau o lăsa fără vlagă. Ar fi trebuit să-l ierte? Nu putea să accepte explicația că nu se petrecuse nimic sexual între ei; imaginea lui călare pe corpul lui gol i se întipărise în minte la fel de adânc precum aceea a tatălui ei în pat cu Milly din urmă cu atâta vreme. Pur și simplu nu putea permite istoriei să se repete.

– Uite, draga mea, zise Cassie ieșind din bucătărie în grădina însorită a căsuței sale.

Ținea în mâini două căni cu ceai. Anna luă cana clobită, cu floricele, și sorbi ușor lichidul fierbinte. Venea în Suffolk oricât de des putea, pe de o parte pentru că voia să se asigure că mama ei era bine, dar mai ales pentru că se simțea din ce în ce mai pierdută și mai singură.

– Deci, ce te frământă? întrebă Cassie așezându-se lângă ea pe banca din lemn, uzată de vreme.

Anna făcu o pauză și trase aer în piept.

– Toby m-a invitat la nunta lui. Fără să spună nimic, mama ei se întinse și o luă de mână. Rămaseră în tăcere o vreme, amândouă pierdute în gânduri. Spune-mi ce-ar trebui să fac, o rugă Anna într-un final.

Cassie se uita în gol, iar în ochii ei obosiți licărea o durere veche.

– Îmi pare rău, zise ea în timp ce o lacrimă își făcu drum în jos pe ridurile pielii ei pistruiate.

– Pentru ce?

– Pentru tot. Pentru că te-am făcut să simți totul atât de intens. Toată prostia asta romantică despre Cel Ales. E o porcărie! Ar trebui să te bucuri de viață, să ai mulți iubiți, să te distrezi. Părea furioasă. Este numai vina mea pentru că te-am încurajat. Dacă nu aș fi făcut-o, nu ai fi fost atât de...

– Ciudată? întrebă Anna zâmbind.

Cassie oftă, iar trăsăturile ei se îmblânziră.

– Păi... da, cred că da.

Anna îi strânse mâna și luă o înghițitură de ceai.

– Nu ai de ce să te învinovățești, mamă. Niciodată nu am fost genul de fată pusă pe distracție. Întotdeauna aș fi avut tendința de a-mi căuta Alesul, indiferent ce-ai fi spus sau ce-ai fi făcut. O am în sânge. Și, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, tot nu sunt de părere că e o porcărie. Eu încă mai cred în asta.

Rămaseră tăcute, bând ceai și uitându-se la câteva rândunele care se foiau într-o băltoacă formând stropi ce arătau ca zeci de mici diamante în razele soarelui. Grădina era idilică în acel moment al anului, totul înflorise, iar mirosul puternic de caprifoi și clematită persista în aer.

– Și o să te duci? se interesă mama ei trezind-o din reverie.

– Nu știu. Clare zice că o să mă ajute. Dar mi-a zis asta și despre reuniune. Cassie făcu o mică grimasă. Asemenea lui Clare, se simțea vinovată că o convinsese să se ducă la reuniune. Dar dacă nu mă duc, continuă Anna, nu văd cum aș putea trece vreodată peste asta.

– Atunci cred că tocmai ți-ai răspuns la întrebare.

Ella

A doua zi după incident, Toby, distrus, își făcu apariția acasă la Ella.

– Curvă nenorocită! strigă el din ușă repezindu-se s-o scuture.

De frică, Ella simți un gol în stomac. Arăta ca un nebun și pentru o clipă se temu că avea s-o omoare.

– Toby! Mă doare! Îl împinse în piept cu toată forța ca să se elibereze.

Toby se lovi de perete, gâfâind.

– Bine, scrâșni el, uite ce-o să faci. O s-o suni pe Anna și o să-i spui că NU am făcut sex azi-noapte și că-ți pare rău că ești așa o nenorocită de sadomasochistă, încât ai încerca să faci orice cu oricine care zace inconștient, și că exact asta ai făcut. Bine?

Ella vru să-și susțină nevinovăția, dar privirea criminală reveni în ochii lui în timp ce se apropia amenințător.

– Bine! strigă ea ridicând mâna într-un gest defensiv. Bine! Calmează-te, dracului!

– Hai, șuieră el, unde ți-e telefonul?

Era cel mai odios apel pe care fusese nevoită să-l facă vreodată. Anna părea distrusă. Pentru prima oară își dădu seama câtă durere putuse provoca prin faptele sale. În timp ce Toby se încrunta la ea, îi spuse Annei de mai multe ori că nu făcuseră sex. Ba chiar admise că, deși își dăduse toată silința, el nu fusese interesat. Sau conștient, mai bine zis. Dar cealaltă nu înceta să repete: „V-am văzut cu ochii mei". Într-un final, Anna îi închise telefonul în nas.

Toby ieși în goană din apartament și refuză să-i mai vorbească după aceea. În mod ciudat, nici măcar jena acută generată de întregul incident nu-i diminuase interesul pentru el. Descoperi că dorința de a căuta noi victime se disipase. Din punct de vedere afectiv nu mai avea loc decât pentru o singură persoană.

Anna

În următoarele săptămâni, în timpul vacanței, Toby o sună pe Anna, în medie, de cinci ori pe zi. De fiecare dată repeta același lucru: „Iubito, te rog. Nu poți termina totul așa." Și de fiecare dată Anna pornea mesageria

vocală şi ştergea mesajul imediat ce se termina. Treptat, începu să şteargă mesajele fără să le mai asculte.

Când Ella sunase, după petrecere, insistase că Toby spunea adevărul. Însă Anna percepuse o mică ezitare în discursul ei, de parcă ar fi citit dintr-un scenariu. Nu o crezuse. Îi răspunsese cu răceală: „Să nu mă mai suni niciodată" şi închisese fără alte comentarii.

Cu inima împietrită, nu putea – sau nu voia – să accepte posibilitatea de a se fi înşelat. Amintirile cu mama ei care acceptase minciunile tatălui nu făceau decât să-i accentueze hotărârea de a nu deveni o proastă aşa cum fusese ea.

Clare o invita constant să iasă cu ea în loc să stea în casă şi să bocească. Săptămâni la rând refuzase cu îndârjire, până într-o seară când nu mai suportă să se holbeze la cei patru pereţi ai apartamentului.

– O, bine, oftă ea ridicându-se.

Clare o privi surprinsă.

– Serios? O, Anna, e minunat. Hai, ne machiem frumos şi mergem să ne distrăm.

La început, se distrară. Se duseră la un bar în care Anna fusese de multe ori, deoarece trupa lui Toby cântase acolo. Era un loc jalnic, cu toalete oribile şi cu bere vărsată peste tot, dar clienţii se călcau pe picioare, iar muzica era bună. Paradoxal, deşi se simţise atât de rău în ultimele săptămâni, arăta mai bine ca oricând. Slăbise, obrajii i se subţiaseră, punând în evidenţă forme pe care ea nu ştiuse că le avea, pielea îi era curată, iar părul strălucea. Dieta inimii frânte era, cu siguranţă, mai eficientă decât oricare alta.

După doar două halbe cu cidru, capul începu să i se învârtă. După patru era ameţită, iar după şase era cu adevărat beată. Când formaţia începu să cânte *I Feel Good*, se adunară cu toţii în centrul încăperii şi o pierdu din vedere pe Clare. Dădu din cap dintr-o parte în alta, pe ritmul muzicii, îşi desfăcu părul şi, după atâta vreme de tristeţe, începu să simtă o senzaţie fantastică de energie şi încântare.

În timp ce execută o mișcare îndrăzneață de dans, se împiedică, mai-mai să cadă, dar se trezi prinsă de două mâini masculine, puternice.

– Uau! Ușurel! se auzi o voce amuzată în timp ce ea își recăpăta echilibrul și se răsucea ca să vadă cui îi aparțineau mâinile. Era Daniel, vocalul formației lui Toby. La fel ca ea, era surprins de întâlnire. O, tu ești, Yoko! râse el.

Anna se încruntă. Îi dăduse acea poreclă pentru că era mereu în compania lui Toby la concertele lor. Apoi își aminti printre aburii alcoolului ce-i spusese Toby, că de fapt Daniel o poreclise astfel deoarece o simpatiza în secret. În acel moment, cu îndeajuns de mult cidru în vene, se gândi că tipul era chiar atrăgător. Pe deasupra, știa că nimic nu l-ar fi putut afecta mai rău pe Toby decât ca ea să se cupleze cu vocalistul său.

– Ești bine? întrebă el cu mâinile încă în jurul taliei ei, ceea ce o făcu să simtă un fior de încântare.

– Da... mersi că m-ai prins.

Afișă un zâmbet care spera că semăna a flirt, recunoscătoare că o salvase de la o căzătură jenantă. Încercă să-și ia un aer cât mai treaz cu putință, dar nu-i era ușor.

Daniel își ridică sprâncenele, surprins. Anna fusese întotdeauna destul de rezervată față de el.

– Deci i-ai dat papucii lui Mac? se aventură el în timp ce o apucă de mâini, o trase spre el și începu să se legene în ritmul muzicii. Ea dădu din cap afirmativ străduindu-se din răsputeri să-și mențină echilibrul pe când încăperea se învârtea cu ea. Era și timpul, rânji Daniel răutăcios, iar mâinile se strânseră pe talia ei în timp ce o trase mai aproape. O veste bună pentru noi, ceilalți...

Anna îi zâmbi amețită, bucurându-se de senzația de a fi din nou în brațele unui bărbat.

– Nu știu ce să zic despre asta, spuse ea încercând să pară serioasă, intenție distrusă de proasta sincronizare a unui sughiț.

Dintr-odată, fără nici un avertisment, Daniel o sărută apăsat pe buze. Încercă să-l îndepărteze, dar prinsoarea lui era puternică și trecură câteva secunde până ce ea reuși să se lase pe spate ca să se elibereze.

– Ce faci? întrebă privindu-l confuză.

– O, haide, Anna, o linişti el spunându-i pe nume pentru prima oară în timp ce o trase din nou aproape şi o mângâie pe păr. Eşti liberă acum... de parcă Mac o fi fost vreun îngeraş...

– Ce vrei să spui?

Îl ţinea la distanţă şi îşi dorea să poată gândi mai limpede astfel încât să poată digera informaţiile.

– Păi ştim cu toţii că Toby era mort după Ella de Bourg. Şi mă îndoiesc foarte tare că ea a fost singura lui amantă. Prin urmare, ce te poate opri să te distrezi un pic? Cum am zis, eşti din nou liberă.

Anna simţi un val de indignare. De parcă umilinţa ei nu fusese îndeajuns de rea, tocmai aflase că Toby o înşela mereu. Ce proastă fusese să creadă că el îi fusese fidel! Dacă ar fi fost îndeajuns de trează ca să se oprească puţin şi să gândească, şi-ar fi dat seama că ei doi îşi petrecuseră toate clipele împreună. Toby nu ar fi avut nici timpul necesar şi nici ocazia să aibă o relaţie cu altcineva.

În acea clipă însă, se uită în ochii negri ai vocalistului şi luă hotărârea de a se culca în acea noapte cu el. Voia să-i demonstreze lui Toby că între ei totul se terminase.

– Hai să mergem, zise ea trăgându-l de mână spre ieşirea din bar.

A doua zi dimineaţa, Anna se trezi mahmură. Capul o durea şi îi era greaţă. Ridică pătura şi îşi îndreptă uşor picioarele spre marginea patului. Alături, Daniel începu să se mişte, aşa că o rupse la fugă afară din cameră înainte ca el să-i vadă goliciunea. Se opri pe hol gâfâind şi simţi fierea ridicându-i-se în gât. Alergă la baie şi vomită.

Apucă halatul lui Clare agăţat de uşă, după care o luă spre camera acesteia. Bătu încet la uşă, rugându-se ca prietena ei să fie singură.

– Intră, se auzi vocea ei gâjâită.

Anna intră şi se cuibări lângă ea în pat.

– O, Clare, gemu suspinând de teamă şi deznădejde. Am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Clare se ridică în capul oaselor, surprinsă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cuprinzând-o pe după umeri într-un gest liniștitor.

Anna ezită, iar rușinea o învelì ca o pătură groasă.

– Păi, m-am simțit așa bine aseară...

Clare dădu din cap afirmativ și își frecă ochii somnoroși cu mâna liberă.

– Asta era și ideea, nu?

– Da... dar apoi Daniel... îl știi, din formația lui Toby... mi-a spus că toată lumea știa de Toby... și de Ella.

Nici măcar nu le putea pronunța numele fără să tresară.

– Of, draga mea! Problema e că au fost așa de mulți oameni la petrecere...

– Știu! Dar apoi el mi-a zis că toată treaba se petrecea de multă vreme și că ea nu a fost singura lui cucerire...

Clare se încruntă.

– Asta-i o tâmpenie, rosti ea serioasă. Sper că nu l-ai crezut.

Anna își suflă nasul și ridică din umeri.

– Nu știu. Nu voiam decât să mor gândindu-mă la toată lumea care râde de mine și se întreabă cum am putut să fiu așa de proastă.

– Pe bune, singurul lucru pe care l-au simțit la adresa ta a fost compasiunea.

– Acum n-o să mai simtă asta, strigă Anna cu fața arzându-i de rușine.

– Păi de ce?

– Pentru că m-am culcat cu Daniel! izbucni ea sperând că, într-un fel, prin faptul că rostise acele cuvinte totul avea să dispară. Clare deschise gura ca să spună ceva și apoi o închise. Știa că orice posibilitate de împăcare cu Toby se evapora dacă el prindea de veste că Anna se culcase cu Daniel. Deși niciodată nu afirmase acest lucru, între ei doi fusese întotdeauna o mare rivalitate. Anna scutură din cap neputincioasă: Am crezut că așa o să mă simt mai bine. Am vrut să demonstrez că l-am lăsat în urmă pe Toby o dată pentru totdeauna.

– Și ai reușit? vru Clare să știe.

Anna își ridică privirea și se uită în ochii ei căutând cu disperare înțelegere.

– Nu. Singurul rezultat a fost că m-am simţit de un milion de ori mai rău. Rămaseră în tăcere câteva minute până când Anna auzi mişcare în dormitorul ei. O, Doamne! şopti ea apucându-şi prietena de mână într-un acces de panică. E el! Ce naiba să-i spun?

Clare părea neobişnuit de tulburată.

– O, la dracu'! bombăni ea. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre uşă. Eşti sigură că nu vrei să-l vezi? întrebă cu mâna pe clanţa rotundă. Anna scuturâ din cap, înspăimântată la gândul că trebuia să dea cu ochii de el. Bine, oftă Clare epuizată. O să scap de el. O să-i spun că ai avut o urgenţă.

În timp ce o aştepta să se întoarcă, Anna îşi auzea efectiv inima bubuind. Când Clare reveni în dormitor, purta o tavă cu două cești cu ceai.

– A plecat, zise ea punând o cană pe teancul cu cărţi de istorie de lângă tăblia patului.

– Îţi mulţumesc din suflet! exclamă Anna luând ceaşca şi sorbind recunoscătoare. Părea în regulă? întrebă ea emoţionată.

Clare dădu din cap cu un aer dezaprobator.

– Da, da... era bine. Între noi fie vorba, probabil că este obişnuit ca el să fie cel care fuge dimineaţa, nu să fie dat afară de colega de apartament a cuiva.

Anna închise ochii când îşi aminti evenimentele din timpul nopţii.

– O, Doamne, ce-am făcut? se tângui.

Clare se aşeză pe pat lângă ea şi sorbi din ceai.

– Încearcă să uiţi, spuse încet. Nimeni nu trebuie să ştie.

Un val de uşurare o invadă pe Anna. Clare avea dreptate. Trebuia să dea uitării acea experienţă oribilă şi să se prefacă nonşalant că nu se petrecuse niciodată. Daniel era un afemeiat recunoscut care probabil că uitase deja aventura lor, iar prietena ei nu avea să spună nimănui. Pentru prima oară de când se trezise în acea dimineaţă, începu să respire din nou uşurată.

Privind înapoi, ar fi trebuit să ştie că în viaţă nimic nu este aşa de simplu.

Rachel

Iunie 2010

RSVP
Anna McKenna și invitata ei, Clare Stanton, sunt încântate să participe nunta lui Rachel și Toby. Mulțumim pentru invitație.

Rachel întoarse felicitarea pe toate părțile și se uită la ilustrație. Era o reproducere a tabloului lui Waterhouse *Troilus și nimfele*.

– Cam naspa, își spuse ea cu satisfacție înainte să-și dea seama că era exact ceea ce-i plăcea lui Toby.

Răspunsul o tulburase. Sperase și se rugase ca Anna să nu vină la nuntă. Nu voia ca Toby să o invite, dar el insistase să-i cheme pe toți membrii vechii găști de la facultate, în virtutea unui pact stupid încheiat atunci. Deși Rachel îi spusese că probabil nu-și mai aduceau aminte de el, Toby replicase că le promisese să-i invite și nu putea să nu se țină de cuvânt.

„Asta-i necazul cu Toby", își zise ea tristă, „e al dracului de cumsecade." Era unul dintre lucrurile pe care le iubea la el, dar în acel moment și-ar fi dorit ca logodnicul ei să dea uitării trecutul o dată pentru totdeauna. Dacă ar fi reușit acest lucru, poate că avea să o uite și pe Anna.

Rachel știa că Toby și Anna fuseseră împreună la universitate, dar nu auzise acest lucru de la el, pentru că nu vorbea niciodată despre asta. Aflase de la sora lui, Helen, după ce împliniseră un an de când erau împreună. Se reuniseră în familie pentru a șaizecea aniversare a tatălui lui, iar Rachel începuse să pălăvrăgească tot felul cu Helen. Întotdeauna o plăcuse: era autoritară, directă și, poate pentru că semănau atât de mult, se înțeleseseră mereu excelent.

– Mă bucur enorm că ție și lui Toby vă merge bine, începuse Helen.

– Și eu, zâmbise Rachel.

Se uita la Toby, care asculta politicos cum un bărbat fără bărbie vorbea despre golf. Îi era greu să se concentreze la altceva când el era în preajmă.

– Cred că eşti exact persoana de care are nevoie după Anna, continuase Helen.

Rachel se zbârlise înainte de a se putea controla.

– Anna? întrebase ea curioasă.

Nu-l auzise pe Toby niciodată menţionând acel nume. Era rândul lui Helen să se încrunte.

– Da, Anna, continuase ea părând jenată. O, Doamne, ştii povestea, nu-i aşa?

Rachel scuturã din cap uşor.

– Ce-i cu ea? În sinea ei se întreba dacă dorea cu adevărat să audă răspunsul.

Privirea lui Helen se umbrise uşor.

– Of, la naiba, mi-a zburat porumbelul din gură. Nu-mi vine să cred că Toby nu a menţionat-o niciodată.

– Niciodată, confirmase Rachel. Deci... ce-i cu ea?

Helen oftase.

– Ei bine, s-au întâlnit în prima săptămână de studenţie şi au fost inseparabili în cei trei ani cât au stat acolo. Toată lumea a fost şocată când s-au despărţit... am crezut că vor rămâne alături pentru totdeauna.

– Dar erau foarte tineri atunci, comentase Rachel străduindu-se să-şi potolească neliniştea. Ar fi fost mai surprinzător dacă rămâneau împreună, nu-i aşa?

Helen ezitase de parcă nu era sigură dacă să continue acea conversaţie delicată.

– Ştiu ce vrei să spui, dragostea timpurie de obicei se consumă repede. Dar cu ei a fost altfel.

– Pe bune? Şi de ce s-au despărţit? se interesase Rachel în şoaptă, abia reuşind să se ferească de lama ascuţită a geloziei.

Helen ridicase din umeri.

– Nimeni n-are habar. Tot ce ştiu e că s-a petrecut foarte brusc şi că a fost un lucru neaşteptat.

Rachel îşi simţise faţa arzând şi un ghem de încordare i se formase în stomac. În tot timpul care trecuse de atunci, anxietatea nu o părăsise niciodată. Mai târziu în acea seară, în timp ce stătea cu Toby în camera lui

de adolescent, decorată cu postere pe care el le considerase atât de tari la vârsta de optsprezece ani și ticsită de cărți și chitare, adusese vorba de Anna. Imediat ce îi pronunțase numele, Rachel simți că întreg corpul lui Toby se încordase.

– Ea e istorie, se limitase el să spună. Nu vreau să discut despre ceva ce aparține trecutului.

După aceea Rachel își dăduse seama că devenise obsedată de Anna, la care se gândea cu un amestec de ură și fascinație. Trebuia să afle cum arăta, să-i atribuie o față acelei creaturi care îl captivase atât de mult pe iubitul ei.

Imediat ce avusese ocazia, se furișase în vechea cameră a lui Toby și scotocise prin cutia cu fotografii pe care observase că o ținea în partea de jos a dulapului. Avea remușcări, dar nevoia de a-și vedea rivala o copleșea. Multe poze erau din perioada școlii și mai erau și câteva pachete cu fotografii de familie.

În partea cea mai de jos însă, îngropate sub restul de poze – intenționat sau nu, n-avea de unde să știe –, găsise șase plicuri pe care scria simplu „Anna". Cu mâinile tremurânde și cu gura uscată începuse să se uite în ele. Manifestând o fervoare macabră, Rachel își privise rivala.

Unele fotografii erau cu ei doi: Anna, în prim-plan, râdea de ceva ce-i spusese Toby, care avea buzele lipite de urechea ei; Toby, dominând-o pe Anna cu statura lui înaltă, îi cuprindea corpul micuț cu mâinile lui mari și avea bărbia rezemată de umărul ei; Toby și Anna îmbrățișați pe o plajă cu nisip alb, cu un ocean indigo în fundal, amândoi tineri, bronzați și înnebunitor (pentru Rachel) de frumoși. Dar majoritatea pozelor erau numai cu Anna, făcute de Toby când ea nu era atentă.

Stând pe parchet, cu picioarele încrucișate, Rachel resimțise câte un nou val de tristețe cu fiecare poză. Comparându-se cu Anna, începuse să se simtă cea mai urâtă fată din lume. Chiar și fără machiaj, cu părul blond strălucitor prins neglijent cu un elastic, chiar și în locuri mai puțin atrăgătoare și în ipostaze nefavorabile, Anna arăta perfect. Și, mai rău: ei arătau perfect

împreună. Povestea relației dintre Toby și Anna și profunzimea dragostei lor era aproape tangibilă prin intermediul dreptunghiurilor de hârtie fotografică lucioasă împrăștiate în jur.

Rachel se ridică și așeză răspunsul Annei la invitație deasupra celorlalte pe care i le transmisese mama ei. Apoi, dintr-un motiv pe care nu-l pricepea exact, se răzgândi și puse felicitarea în mijlocul celorlalte, nedorind ca Toby să o vadă. Cel puțin, nu curând. Apoi luă pachetul de țigări și ieși pe terasă ca să tragă repede un fum înainte ca Toby să se întoarcă acasă de la muncă.

În timpul celor șapte ani de când ei doi erau împreună, și-o imaginase pe Anna în toate felurile până ce ajunsese să o creadă cea mai frumoasă creatură de pe pământ și să blesteme faptul că Toby o cunoscuse întâi pe ea. Iar în acel moment, când stătea și privea Londra în lumina amurgului, cu doar câteva săptămâni înainte de a se mărita, blestema și faptul că Toby se dusese la acea reuniune. Dacă nu s-ar fi dus, nu ar fi revăzut-o pe Anna și nu ar fi invitat-o la nuntă. Gândul că avea să dea ochii cu ea i se părea de nesuportat.

Ella

iunie 2002

Relația Ellei cu Toby se dezmorți când el acceptă într-un final să vină la petrecerea în aer liber dată de părinții ei la doi ani de la absolvirea facultății. Părinții lui Toby, Martha și Graham, se numărau, ca de obicei, printre invitați și, spre surprinderea Ellei, veniseră însoțiți de Toby și de sora lui, Helen.

Normal, nici unul din ei nu le spusese părinților ce se întâmplase, și zâmbiră forțat unul spre altul când se salutară. Toby o sărută sec pe obraji și se întoarse repede înainte de a fi atras în vreo conversație.

Ella luă un pahar de pe o tavă din apropiere și, apucând-o de braț pe Helen, o conduse spre lac, departe de mulțime.

– Ce mai faci? începu ea.

Helen sorbi din șampanie și zâmbi.

– Bine. Chiar foarte bine.

Ella ascultă invidioasă cum Helen pusese mâna pe o slujbă extraordinară la una dintre cele mai mari agenții de publicitate din Londra și cum era mereu trimisă în diverse părți ale lumii pe nepusă masă. Viața ei părea minunată și distractivă – cu alte cuvinte, la polul opus față de al interlocutoarei sale.

– Și tu? se interesă Helen. Tot mai pui la cale să devii o actriță de Oscar?

Ella își simți obrajii roșind. Oare chiar spusese vreodată așa ceva?

– Ăăă, poate. Dar mai întâi ar trebui să-mi găsesc o slujbă ca lumea. Încă lucrez ca secretară în City.

– Păi, e bine pentru început. Dar trebuie să urci în ierarhie, altfel piața o să fie invadată de următorul val de absolvenți și o să rămâi de căruță.

– Prea târziu, murmură Ella tristă. Nu făcuse nimic în ultimii ani, și mai mult ca sigur era deja depășită de proaspeții absolvenți. Și Toby ce-a mai făcut? întrebă ea, dornică să schimbe subiectul.

Helen păru surprinsă.

– Am crezut că sunteți prieteni. N-ați ținut legătura de când ați terminat facultatea?

Ella ridică din umeri.

– Ba da, sigur, dar știi cum este... Fiecare cu viața lui agitată...

– Păi, speră să intre în televiziune. A făcut practică la una dintre marile companii de producție și cred că o să-i ofere o slujbă. E foarte prins de asta... cel puțin se pare că, în sfârșit, a uitat de despărțirea de Anna. L-a afectat enorm.

Ella se uită în jur nepăsătoare, sperând ca Helen să nu-i observe mâinile care tremurau ușor sau valul de roșeață care îi invadase obrajii.

– Poate a fost mai bine, bombăni ea.

– Crezi? Eu nu sunt sigură. Am crezut că sunt făcuți unul pentru celălalt. Și totul s-a întâmplat așa de brusc! El nu vorbește despre asta, dar mi-ar plăcea s-o facă.

Știi cumva ce s-a întâmplat? Erai încă la facultate atunci, nu?

– Da, eram la masterat. Dar eu n-am prea stat cu grupul lor. Tot ce știu e că s-a petrecut rapid.

– Da, probabil că a fost altcineva la mijloc, oftă Helen. Sunt sigură că o să-și găsească o iubită, și poate că e mai bine pentru el să nu fie distras de nimic la început de carieră. Eu, una, sunt foarte bucuroasă că nu trebuie să mă ocup de o relație în timp ce-mi fac treaba. Ar fi un dezastru!

Ella dădu din cap afirmativ. Toby vorbea cu o femeie mai în vârstă care făcea tot ce putea ca să flirteze cu el, deși i-ar fi putut fi probabil bunică. Simțind că era urmărit, își ridică privirea și se uită la ea. După un moment de ezitare, se scuză față de interlocutoarea sa. Cu mișcări elegante, fără grabă, păși pe gazon spre Ella și Helen. „Chiar e frumos", se gândi Ella încă vrăjită de el, chiar și după tot timpul care trecuse.

– Ella, a trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut! Cuvintele lui erau încărcate de semnificații.

– Chiar, Ella mi-a spus că nu v-ați mai văzut de când ați terminat facultatea, spuse Helen.

– Da, păi, nu e așa ușor cum pare, nu? zise Toby.

– Nu, aprobă Ella privindu-l direct în ochi. Încă un regret de pus pe listă.

– O, uite, este Peter! Trebuie să mă duc să-l salut, spuse Helen făcându-i cu mâna unui bărbat înalt, cu față de cal, ce se afla pe terasă. Ne vedem mai târziu, Ella. Hai să luăm prânzul împreună, adăugă ea, după care îi lăsă singuri.

– Deci... zise Toby.

– Deci... repetă Ella cu un râset nervos.

Se uitară unul la altul câteva secunde, în tăcere, până când tânăra femeie nu mai suportă.

– Îmi pare rău, murmură ea cu ochii în pământ.

Toby ridică din umeri.

– Da. Și mie. Însă Anna ar fi trebuit să mă cunoască mai bine. Ar fi trebuit să știe că nu aș fi fost niciodată interesat de tine.

Doamne, cât de mult o durea să-l audă!

– Mai știi ceva de ea? întrebă Ella repede, sperând să-l îmbuneze.

– Nu. Dar încă mă gândesc la ea. Câteodată, preciză el cu un zâmbet abătut.

Ella își dădu seama că, deși se scurseseră mai bine de doi ani de când se despărțiseră, Toby tot nu se vindecase de pasiunea pentru Anna.

– Atunci de ce nu vă împăcați? se interesă, dorindu-și un răspuns de genul „eu nu vreau asta".

– De unde să încep? Este prea multă apă adunată sub pod. Amândoi suntem teribil de încăpățânați. Nici unul nu vrea să-l ierte pe celălalt.

Ella se întrebă ce-i făcuse Anna lui Toby încât acesta nu o putea ierta. Din câte știa, fosta lui iubită fusese în tabăra victimelor.

– Dar încă o mai iubești, nu? insistă ea, deși îi era teamă de răspunsul lui.

– Nu sunt sigur, zise el după o vreme. Nici măcar nu mai țin minte cum eram împreună. Ella simți o undă de speranță. Poate că totuși avea o șansă. Apoi Toby zâmbi timid. Mă văd cu altcineva de câteva luni.

Poate că nu.

– O? croncăni ea încercând să nu pară afectată.

– Mda, e încă la început. Dar lucrează la compania de televiziune unde am făcut practică. M-a luat sub aripa ei și am ieșit de câteva ori. E drăguță.

– Păi, sper să vă meargă bine împreună. Ella, străduindu-se să-și mascheze dezamăgirea, își îndreptă ținuta. Sper să vă meargă bine împreună. Și mă bucur că ne vorbim din nou... Mi-ar fi părut rău să-ți pierd prietenia.

– Ai merita-o după tot ce-ai făcut, îi replică el aspru. Dar știu că erai beată, adăugă pe un ton mai împăciuitor. Hai să lăsăm totul în urmă.

Ella tresări de rușine. Nu fusese beată, știuse exact ce făcea în noaptea aceea. Era însă de preferat ca Toby să creadă că fusese influențată de alcool. O mică minciună în plus nu făcea nimic rău.

– Da, hai să privim înainte, mormăi ea. Ei, ar fi bine să mă pun în mișcare, altfel mama o să-mi arunce una dintre privirile ei caracteristice. Ținem legătura, da?

Toby își ciocni paharul de al ei cu un zâmbet.
– Sigur, ne vedem în curând.

Anna

martie 2000

Anna încercă să urmeze sfatul lui Clare și să uite faptul că își petrecuse noaptea cu Daniel, dar pur și simplu nu reușea, mai ales pentru că tipul nu o lăsa în pace. O suna, îi dădea necontenit mesaje și începuse să se țină după ea, fapt ce o făcea să se simtă hărțuită.

– Hai, Anna, zise el într-o după-amiază, când o prinse din urmă la ieșirea de la cursuri. A fost bine, nu-i așa? Suntem perfecți împreună, eu și tu. Ba chiar am încetat să mă mai prostesc cu altele, dacă asta era o problemă...

Anna oftă și merse mai departe, cu fruntea plecată, prin burnița primăvăratică. Toby fusese și el la curs și întotdeauna era amețită și îi era rău după ce îl vedea, chiar dacă abia se uitaseră unul la altul. Nu voia decât să ajungă acasă și să închidă ușa, izolându-se de lume.

– Anna! Daniel alergă puțin pentru a ține pasul cu ea. Te invit să bem ceva, măcar atât... și ia-o ca un gest de mulțumire!

Se opri din mers și-l privi oripilată.

– Ce vrei să spui?

Se uită la fața lui de băiețandru, atât de atrăgătoare pentru multe colege de-ale ei, dar atât de respingătoare pentru ea în acel moment, și se întrebă din nou cum de fusese atât de proastă.

– Pentru că m-am simțit bine, zise Daniel privind-o cu subînțeles.

Ploaia îi turtise părul, dându-i un aer sumbru. Anna trase adânc aer în piept.

– Ascultă, Daniel, începu ea rar, ești un băiat bun... Văzând cum i se luminase chipul, înțelese că dacă se purta frumos nu făcea decât să-i dea speranțe. Dar, continuă cu o voce fermă, nu mai vreau să repetăm povestea.

le rog să mă lași în pace. Expresia lui se înăspri, iar Anna fu străbătută de o mică undă de teamă. Își dădu seama că nu putea câștiga. Îmi pare rău, spuse într-un final, încercând să zâmbească printre picăturile de ploaie care îi înțepau obrajii.

Daniel îi zâmbi la rândul lui, dar era o grimasă urâtă, amenințătoare.

– O să-ți pară, mârâi el înainte de a pleca și a o lăsa în urmă tremurând.

După aceea ea studie pentru examenele finale pe pilot automat și încetă complet să mai socializeze. Clare se străduia din răsputeri să o convingă să i se alăture la petreceri, dar ea își pierduse entuziasmul pentru distracție după ce se întâmplase ultima oară. Nu i se confesă prietenei sale, care-și imagina că uitase escapada cu Daniel. Dacă ar fi putut...

Până la urmă Clare renunță să o mai invite, dar nu încetă niciodată să o asculte. Noaptea se cuibăreau pe canapea, cu pahare mari cu vin, și purtau discuții lungi până la ore târzii. Sau, mai exact, Anna vorbea despre Toby, iar Clare asculta. Dădea din cap răbdătoare, știind că prietena ei nu voia să audă comentarii, ci doar să vorbească.

În noaptea de dinaintea primului examen al Annei, Clare îi făcu în sfârșit o sugestie:

– Știi ceva, dacă simți toate astea, de ce nu-l suni?

– Nu pot! strigă ea scuturând vehement din cap. A trecut prea mult timp.

– Sună-l, Anna.

Vocea ei exprima o asemenea certitudine că aceasta era cea mai bună soluție, încât Anna simți o mică undă de speranță.

– Crezi că o să vrea să stăm de vorbă? întrebă ea plină de entuziasm.

Clare se ridică și-i luă telefonul mobil de pe masă.

– Fă-o acum, ordonă ea înainte de a ieși din cameră.

Degetele Annei tremurau în timp ce formau numărul. El răspunse destul de repede.

– Anna?

– Bună, Toby, spuse ea în şoaptă. Când îi auzi vocea se simţi atât îndurerată, cât şi plină de speranţă. Ce faci?

– Bine, zise el după o lungă pauză, pe un ton calculat. Sunt bine. Tu?

Anna dădu din cap, iar lacrimile îi invadară obrajii.

– Bine, suspină ea.

– Nu pare, râse el. Ce s-a întâmplat?

– Mi-e foarte dor de tine! răbufni ea sughiţând printre suspine.

Altă pauză.

– Păi, ştii ceva? Şi mie mi-e dor de tine.

Starea ei de spirit se schimbă brusc la auzul acelor cuvinte, încât mai avea puţin şi se ridica de pe canapea să-şi ia zborul.

– Trebuie să te văd! strigă ea copleşită dintr-odată de nevoia de a-l ţine în braţe, de a-l atinge.

Toby oftă tare, iar ea ştiu că îşi freca faţa.

– Nu cred că e o idee bună, Anna, zise încet.

Ea rămase împietrită şi se uită neîncrezătoare la telefon.

– Poftim?

– M-ai rănit, spuse el simplu.

– EU te-am rănit? ţipă ea şocată. TU m-ai rănit pe MINE!

– M-ai rănit, continuă Toby ca şi când n-ar fi auzit-o, pentru că, deşi eu nu m-am culcat cu Ella, nu se poate spune acelaşi lucru despre tine şi Daniel. Doamne, Anna, dintre toţi oamenii, l-ai ales pe cel mai rău.

Anna era aşa de uimită, încât abia mai putea vorbi. Micuţul balon de îndoială care apăruse în acea noapte pe care o petrecuse cu Daniel pocni dintr-odată.

– Cum ai aflat? şopti într-un final.

– O, Daniel a fost foarte nerăbdător să-mi spună, oftă Toby, părând mai supărat decât îl auzise vreodată. Ştii că abia aştepta să-mi poată face rău. De ce-a trebuit să fie el?

– A fost o greşeală, suspină ea înlăcrimată. Te rog, Toby, trebuie să înţelegi cât de rău îmi pare.

– De ce? Tu nu m-ai înţeles când am încercat să-ţi spun cât de rău mi-a părut. Nu mi-ai dat nici o şansă.

Vocea lui era rece, tăioasă, la ani-lumină distanță de bărbatul pe care îl iubise. Anna se trânti pe canapea și încercă să se calmeze.

– Deci nu vrei să mă vezi? întrebă ea cu o voce pițigăiată și copilăroasă.

– Nu cred că pot, zise el după o pauză de reflecție. S-au întâmplat prea multe. S-a terminat, Anna.

Ea dădu din cap, deși el nu o putea vedea. O dăduse în bară. Definitiv.

Ella

septembrie 2005

Dragă Max,

Cred că tu o să fii cel care mă va găsi. Ar trebui să fii uşurat. O problemă mai puțin pe cap. Pentru că asta sunt... o problemă. Asta am fost întotdeauna. Îmi pare rău pentru neplăcerile pe care ți le-am provocat. Te rog să le spui părinților mei că și mie îmi pare rău... deși probabil că se aşteaptă la asta. Am vrut atât de mult să fiu altfel decât sunt de fapt, dar e prea târziu. Sper că vei avea o viață frumoasă. Când eu n-o să mai fiu, poți merge mai departe. Este mult mai bine aşa.

Ella

Împături cu grijă biletul și îl lăsă rezemat pe măsuța de cafea. Viața ei fusese lipsită de sens, toată lumea o ura și, mai rău decât toate, se ura pe sine. Deși nu-l iubea pe Max, ținea la el. Acum, când știa că el nu mai ținea la ea și își pierduse și slujba, ce sens avea să mai continue? Cine i-ar fi dus dorul? Nu-i veni în minte nici măcar o singură persoană căreia i-ar fi păsat dacă murea.

Se duse la dulăpiorul din baie și se uită înăuntru. O mulțime de Nurofen, câteva aspirine și niște cutii cu paracetamol. Nu se putu decide ce să ia, aşa că le adună pe toate și se duse înapoi în bucătăria deschisă care juca și rol de sufragerie. Luă una dintre sticlele preferate cu

whisky ale lui Max din dulapul pentru băuturi şi îşi turnă un pahar mare. Îl dădu pe gât şi-l umplu la loc, strâmbându-se când lichidul arămiu îi arse gâtul şi ajunse în stomac. Doamne, cât ura whisky-ul!

Bău rapid şi al doilea pahar, încercând să nu simtă gustul licorii. Cu mâna din ce în ce mai nesigură îşi mai turnă o porţie. Luă cutiile cu paracetamol şi începu să scoată pastilele, una câte una, până când în faţa ei, pe masă, lângă scrisoare, se formă o grămăjoară. Tremurând violent din cauza fricii şi a beţiei, se aşeză. Se uită o vreme la pastilele care arătau atât de nevinovat şi care aveau să-i pună capăt vieţii.

Afară, soarele apunea, iar apartamentul devenea din ce în ce mai întunecat. „Ce potrivit", se gândi ea cu amărăciune. În timp ce lacrimile îi şiroiau pe faţă, ridică prima pastilă şi o puse cu grijă pe limbă. O înghiţi cu o gură de whisky şi o luă pe următoarea. Apoi încă una şi încă una, până când înghiţi cincisprezece. „Ar trebui să ajungă", îşi zise. Se ghemui pe canapea, aşteptând.

Se trezi la spital. Îşi simţea gâtul aspru şi uscat şi o durea totul. Când deschise ochii încercă să vomite, dar nu ieşi nimic, şi atunci ştiu imediat ce se întâmplase. Stomacul îi fusese golit. Dar cum ajunsese acolo? Cine o adusese? Nimeni nu fusese la curent cu intenţiile ei, din câte ştia, nimănui nu-i păsa.

Răspunsul se afla alături. Max sări în picioare din scaun imediat ce o văzu mişcându-se şi se apropie de ea.

– O, iubire, sărăcuţa de tine! suspină el în timp ce o mângâia pe frunte cu o mână şi o ţinea cu cealaltă.

Ea închise ochii un moment, bucurându-se că degetele lui blânde păreau să-i îndepărteze durerea.

– De ce, Ella? De ce-ai făcut asta? strigă el chinuit.

Lacrimile îi invadară ochii şi, epuizată, le lăsă să-i curgă pe obraji.

– Nimănui nu-i pasă, şopti ea. Efortul pe care i-l necesitase rostirea acestor cuvinte o făcu să tresară.

– O, Doamne, Ella. Dacă nu te găseam?

Ea deschise ochii din nou și îl văzu ștergându-și lacrimile de pe față.

– Ți-ar fi mai bine fără mine, șopti ea.

Max scutură din cap cu vehemență.

– Cum te poți gândi așa ceva?

Se așeză pe pat și o mângâie pe păr. Simțindu-se obosită, strânse din pleoape. Nu voia decât să doarmă. Dintr-odată își dădu seama de ceva.

– Cum m-ai găsit?

– Am auzit de la Jane Lewis de la Resurse Umane că ai fost forțată să-ți dai demisia, oftă el. Nu știu de ce, avea impresia c-o să fiu încântat. Și am fost... cam zece minute. Apoi m-am gândit mai bine și mi-am dat seama că nu tu erai cea care greșise, ci eu. Eu eram cel însurat. Ella încercă să se concentreze ca să-și dea seama ce voia să spună. Mă rog, mi-am dat seama că, indiferent cât de corectă sau de greșită era situația, încă te iubesc. Trebuia să te văd, așa că m-am dus în apartament... Max izbucni din nou în suspine, apoi se adună. Am crezut că erai moartă și am simțit că mi-am pierdut din nou soția.

O strânse de mână, iar Ella îi răspunse fără vlagă prin același gest.

– Îmi pare rău, șopti ea. Mă urăsc.

Max își puse degetele pe buzele ei.

– Șșș, iubito, nu. Când o să ieși de aici, o să găsesc pe cineva care să te ajute.

– Un psiholog, spuse ea cu voce monotonă.

– Da, dar o să-ți facă bine. Trebuie să afli de ce te privești atât de aspru. Și trebuie să înveți să te iubești... așa cum te iubesc eu, încheie el.

Ella își întoarse fața în cealaltă parte. Fusese atât de proastă. Fusese atât de aproape să-și ia viața în momentul în care acel bărbat cu suflet bun era dispus să-și atragă mânia tuturor prin faptul că își declara iubirea față de ea.

Max îi întoarse fața cu blândețe și o privi în ochi.

– Vrei să te măriți cu mine, Ella? întrebă el cu vocea plină de emoție.

Ea se uită în ochii lui albaştri şi văzu în sfârşit o licărire de speranţă. Putea să aibă un viitor.

– Da, şopti ea.

mai 2010

Apa din cada Ellei se răcise, aşa că dădu drumul jetului fierbinte. Golise sticla de Malbec, iar mintea îi era, în sfârşit, înceţoşată. Amintirea modului în care îi salvase Max viaţa în urmă cu atâţia ani o făcea să simtă o anume căldură faţă de el; pe de altă parte, o întrista gândul că se însurase cu o femeie care nu-l putea iubi după cum merita.

Îi reveni în minte invitaţia la nunta lui Toby şi se întrebă dacă şi el se simţea la fel ca ea când se măritase cu Max – că exista o persoană pe care nu o putea uita indiferent cât de mult s-ar fi străduit. Deşi se vedea foarte rar cu Toby, bănuia că aşa stăteau lucrurile. Simţi instinctiv că, aşa cum ea nu fusese capabilă să-l uite, nici el nu putea trece peste dragostea faţă de Anna. Relaţia lor fusese una foarte puternică şi nu se îndoia că, dacă n-ar fi intervenit ea, ei încă ar mai fi fost împreună.

Scutură capul uşor ca să îndepărteze gândul şi se ridică. Luă un prosop alb şi pufos de pe caloriferul încălzit şi şi-l puse pe cap într-un turban, cu mişcări experte. Apoi înfăşură altul ca pe un sarong, în jurul trupului, şi se bucură de senzaţia de căldură care-i pătrundea în oase. În timp ce stătea în picioare şi se legăna de la excesul de vin roşu, auzi un ciocănit în uşă.

– Iubito? întrebă Max încet. Eşti bine? Stai acolo cam de multă vreme.

Ella se privi în oglinda aburită; avea faţa luminată de becurile măsuţei de toaletă, care îi confereau un aspect macabru.

– Sunt bine, strigă ea deschizând uşa.

Rămaseră tăcuţi, faţă în faţă, timp de câteva secunde. Soţul ei avu o privire tristă şi confuză până când ea îşi lăsă prosopul să cadă la picioare. Max o luă de mână

și îl conduse trupul gol în pat. Ella nu avea de unde să știe că avea să fie pentru ultima oară.

Rachel

mai 2010

Rachel căutase cu atenție semne că Toby încă mai simțea ceva pentru Anna, dar nu descoperi nici unul. Și, dacă se gândea mai bine, poate că tocmai asta era problema. Nu-și aducea aminte să-l fi auzit vreodată vorbind despre ea sau pomenindu-i numele. El n-o spusese niciodată, dar Rachel știa că, în opinia lui Toby, prietenii lui de la universitate erau prea inteligenți pentru ea, ceea ce o irita, deși probabil că el avea dreptate.

Rachel se pregătise pentru meseria de jurnalist încă din școală, iar mersul la facultate i se părea un gest de snobism. Îl întâlnise pe Toby când începuse să facă practică la televiziunea în cadrul căreia ea lucra pe post de producător la o emisiune zilnică de divertisment. Îl plăcuse imediat. Era diferit de majoritatea debutanților, care, după ce-i aruncau o privire lui Rachel, își spuneau imediat că îi puteau face treaba în loc să se lase dăscăliți.

Toby nu avea astfel de aere și de pretenții. Era sincer interesat de activitatea ei și o asculta captivat ori de câte ori îi explica tainele meseriei. Emisiunea era o combinație de actualități și reportaje, astfel încât subiectele erau deopotrivă interesante și vaste. Niciodată două zile nu erau la fel cât timp echipele lucrau la foc continuu ca să găsească cele mai bune idei și să producă majoritatea secvențelor filmate.

Exista o rivalitate destul de mare între cele cinci echipe din tura de zi, așa că Rachel fusese încântată să afle că putea beneficia de munca unui stagiar. Era o producătoare talentată; avea instincte bune pentru poveștile care puteau aduce audiențe considerabile, iar scenariile ei erau singurele asupra cărora editorul intervenea foarte puțin.

Tobby fusese bucuros să îndeplinească orice sarcină, fie că era vorba de a pregăti ceaiul, de a livra pachete sau să culeagă în computer diverse însemnări, iar ea deveni în scurt timp dependentă de serviciile lui. În general, documentariștii de la emisiune erau leneși și dezinteresați, astfel că Toby se putuse afirma nestingherit. Programul de lucru era lung și dificil, însă, deși nu era plătit, Toby nu încercase niciodată să se strecoare și să plece mai repede.

Când ajunsese în cea de-a cincea săptămână de practică, Rachel îi sugerase editorului să-l angajeze ca documentarist cu normă întreagă imediat ce postul devenea disponibil. Nu avuseseră mult de așteptat. Lui Karl, unul dintre cei mai longevivi documentariști din echipa ei, îi fusese oferită o slujbă la o emisiune tip reality show și se hotărâse să plece săptămâna următoare.

Rachel îl dusese pe Toby să sărbătorească evenimentul. Își dăduse seama că era interesată de persoana lui mai mult decât în sensul profesional când încetase să mai invite și alți membri ai echipei să li se alăture. Și asta fusese tot. Încă de la început, ea condusese vânătoarea. Toby se arătase întotdeauna încântat de sugestiile ei, dar niciodată nu întrebase nimic. Ea își spusese că era normal; era cu trei ani mai mare decât el, așa că era nevoită să facă primul pas în relația lor. Din când în când își făcea totuși probleme că interesul era unidirecțional, dar i se pusese atât de tare pata pe el încât uita imediat de orice griji.

După vreo șase săptămâni de relație, proprietarul garsonierei în care stătea Toby o scosese la vânzare, așa că Rachel sugerase să se mute împreună. Își reprimase dezamăgirea când Toby fusese de acord, spunând că era o idee practică. Se purta mereu foarte drăguț și politicos cu ea. Îi gătea, îi pregătea băile și îi masa tălpile, dar, deși era atent și afectuos, nu se hotărâse să-și declare dragostea, lăsându-i tinerei femei senzația că-i ascundea ceva.

Nu aveau prea multe în comun. Rachel era gălăgioasă și gregară, în timp ce Toby era tăcut și predispus la reflecție; ea devora *The Sun*, *Daily Mail* și *The Mirror*, el prefera

filmele serioase și literatura de calitate. Ea avea nevoie să fie mereu înconjurată de oameni, în timp ce Toby era bucuros să-și petreacă timpul singur. Însă erau fericiți împreună. Se certau foarte rar, aveau amândoi simțul umorului dezvoltat și se bucurau fiecare de compania celuilalt. Pe lângă pasiunea pentru televiziune, iubeau cinematografia și mergeau la concerte cu numeroșii lor prieteni. Se înțelegeau grozav în pat și râdeau mult.

Cum era de așteptat, Toby o întrecu la muncă. Era un fel de copil-minune, lucru care nu le scăpă șefilor. Rachel nu fusese geloasă pe succesul lui, ci se simțise mândră. Ea îl descoperise și îl învățase majoritatea lucrurilor. Mai mult de atât, se mândrea cu faptul că era prietena lui. În mod cert, Toby nu avea s-o înșele niciodată. Pur și simplu nu era acel gen de persoană. Era loial și sincer, iar o relație clandestină i-ar fi creat probleme etice insurmontabile. Oricum, era mult prea ocupat să-și facă o carieră.

Lucrau amândoi ore îndelungate, dar Toby era mult mai motivat decât Rachel. Ea își iubea slujba, dar imediat ce împlinise treizeci de ani ceasul biologic începuse să-i ticăie, necesitatea de a avea copii devenind tot mai presantă. El dăduse din cap afirmativ și îi spusese că i-ar fi plăcut să aibă copii „la un moment dat". Însă lunile și anii trecuseră, și ea devenise din ce în ce mai disperată. Toby câștiga îndeajuns de mulți bani pentru amândoi, iar Rachel era mai mult decât încântată să stea pe bară odată ce cariera ei se blocase la nivelul de producător.

Tatăl ei fusese cel care sugerase să se mărite. Își petrecuseră weekendul la părinți, în Cheltenham, și când erau pe picior de plecare tatăl își deschisese agenda și o privise amuzat.

– Ce faci? îl întrebase ea vesel.

– Verific datele la care sunt disponibil pentru nunta voastră, răspunsese el cu ochii la pagini. Ar cam fi timpul să faci din fata mea o femeie, tinere, rânjise el la Toby. După... cât au trecut? Șapte ani?

– Cum spui tu, George, râsese Toby. Eu fac ce mi se spune.

În maşină, în drum spre casă, Rachel adusese vorba despre comentariile tatălui ei, iar Toby zâmbise.

– Tatăl tău e un tip amuzant.

Ea stătuse îmbufnată pe drum şi în restul serii, până când Toby o întrebase, într-un final, care era problema.

– Sunt supărată că ţi se pare o glumă să te însori cu mine, îi spusese ea încercând să menţină un ton echilibrat.

Toby se încruntase.

– Când am spus eu aşa ceva?

– În maşină, în drum spre casă. Ai zis că tatăl meu ţi se pare un om glumeţ deoarece a sugerat să ne căsătorim.

– Nu am vrut să sune ca şi cum aş considera însurătoarea o glumă, oftase el. Doar că mi s-a părut amuzant felul în care şi-a scos agenda, atâta tot.

– Şi atunci, ce zici? întrebase ea cu inima dând să-i iasă din piept de emoţie.

Culoarea din obrajii lui se scursese încet.

– Ce? exclamase el încercând să câştige timp de gândire. Despre ce?

– Vrei să te însori cu mine? insistase ea ştiind că era un moment de genul „acum ori niciodată".

Toby ezitase, lăsând dintr-odată impresia că ar fi vrut să fie oriunde altundeva decât acolo, lângă ea.

– Nu ştiu, şoptise el într-un final.

Rachel se ridicase şi se dusese în dormitor cu lacrimi în ochi. Dacă nu voia să se însoare cu ea, asta era. Trebuiau să se despartă. „O, de ce naiba a trebuit să deschid gura?" se dojenise. „Şi de ce naiba tata a trebuit să aducă vorba despre asta? Eram perfect fericiţi." Se urcase în pat, se ascunsese sub plapumă şi plânsese fără să se poată controla.

După câteva minute, îi simţise greutatea când Toby se aşezase alături de ea.

– Bine, spusese el cu blândeţe.

Ea scuturase capul fără a se opri din hohote.

– E prea târziu! ţipase. Ştiu că nu vrei să te însori cu mine, altfel ai fi spus-o de la început!

Toby o întorsese cu faţa la el şi îi mângâiase obrajii.

– Am fost doar puțin șocat, atâta tot. Pe bune, Rachel. Hai, iubito, nu mai plânge.

Ea se ridicase în capul oaselor, lăsându-l să o ia în brațe și să-i alunge tristețea prin săruturi. Trăsese adânc aer în piept și îi zâmbise cu ochii plini de lacrimi, șoptindu-i:

– Mersi.

Acum, contemplând soarele care dispărea încet la orizont, Rachel își ridică fața spre el, închise ochii și încercă să se bucure de ultimele raze de căldură. Din spate îl auzi pe Toby care ieșise pe terasă, apropiindu-se de bancă.

– Dependența ta copilărească pentru nicotină este chiar înduioșătoare, remarcă el. Ridică scrumiera plină, o puse pe jos, se așeză lângă ea și o sărută cu blândețe pe creștetul capului. Fără să-l privească, Rachel îi făcu un semn obscen, fiind mulțumită să-l audă chicotind. Și, în definitiv, ce faci aici? se interesă Toby ciufulindu-i infectuos părul scurt și negru. Te preocupă ceva?

Rachel se uită la el. Chiar și cu barba țepoasă și cu pungile sub ochi arăta atrăgător. Ba, mai mult, acestea îi desăvârșeau aspectul. Ar fi vrut să-și exprime sentimentul angoasant că îl luase doar cu împrumut, urmând ca la un moment dat să-l returneze. În schimb, murmură:

– Nu. Sunt în regulă.

Anna

iulie 2010

Anna se privi în oglinda camerei de probă. Purta o rochie până la genunchi din șifon, de culoarea petrolului, fără spate.

– Ce părere ai? o întrebă pe Clare, care stătea pe podea.

– Te urăsc, îi răspunse aceasta veselă.

Anna zâmbi la imaginea din oglindă și se întoarse într-o parte și apoi în cealaltă. Erau la cumpărături de câteva ore bune, în căutarea unei ținute pentru nuntă.

Clare știa cât de important era ca prietena ei să arate senzațional. Avusese nevoie de foarte multă răbdare ca s-o convingă, și abia apoi trimisese răspunsul la invitație. Reușise să-i vâre în cap că avea să treacă peste despărțirea de Toby numai când îl vedea însurat.

Gândul îi dădea amețeli Annei; în același timp totuși, avea încredere în judecata lui Clare. Se întoarse la o sută optzeci de grade ca să se vadă din spate. Rochia era frumoasă. Spatele era bronzat și tonifiat, mulțumită orelor pe care le petrecuse făcând jogging pentru a scăpa de depresie. Cu niște escarpeni pe măsură și cu părul ridicat în coc avea să arate minunat.

– O cumpăr, anunță ea încercând să nu se gândească la eticheta cu prețul.

– Ura! exclamă Clare bătând din palme. În sfârșit! Își adună sacoșele și se ridică în picioare.

– Taci, tu! Și ție ți-a luat la fel de mult timp să găsești ceva, iar tu ai mai puține motive să arăți scandalos de bine.

Clare o privi indignată.

– Am la fel de multe motive ca și tine! Sper să întâlnesc acolo un străin înalt, brunet și chipeș, așa că trebuie să am o ținută trăsnet.

Și o avea – își luase un costum alb, mulat, cu pantaloni, care, mulțumită corpului ei atletic, i se potrivea perfect. Alături de o pereche de pantofi cu tocuri cui, cu barete, avea să arate ca un fotomodel.

Anna era nespus de fericită că prietena ei avea să o însoțească la nuntă. Nici prin cap nu i-ar fi trecut să se ducă singură. Pentru ea, Clare devenise ca o soră mai mare. Era singura persoană care-i știa toate secretele, și dovedise o răbdare ieșită din comun.

Cum nu mai era decât o lună până la marele eveniment, Anna renunțase să mai spere că Rachel și Toby aveau să se răzgândească și să anunțe în ultima clipă anularea ceremoniei. Îl știa pe Toby îndeajuns de bine ca să fie sigură că n-ar fi rănit-o pe Rachel făcând acest lucru. Dar asta n-o împiedica să se întrebe în fiecare zi dacă nu cumva în sufletul lui mai exista un strop de iubire pentru ea.

Nu se temea doar de vederea fericitului cuplu, ci și de întâlnirea cu Ella. Anna își petrecuse multe, multe nopți în ultimii zece ani imaginându-și tot felul de moduri cumplite în care să se răzbune, așa că o îngrijora posibilitatea ca toată furia adunată să se reverse în fața oaspeților. Se întrebă dacă fusese invitată, dar apoi își aminti că părinții Ellei și ai lui Toby erau prieteni buni și că ar fi fost ciudat ca ea să nu se afle pe listă.

Cea mai bună răzbunare ar fi fost ca Ella să arate palidă și îmbătrânită. Spera ca părul ei negru și lucios să fie, după atâta vreme, cenușiu, iar pielea zbârcită și ridată. Din păcate, trebuia să conștientizeze faptul că Ella avea treizeci și doi de ani, nu șaizeci și cinci.

De la: *rachel.king@mail.com*
Pentru: *Destinatari confidențiali*
Data: *1 iulie 2010*
Subiect: *Petrecerea burlacilor & burlăciților!*

Salut tuturor,
Nu v-am fi bătut la cap cu toată povestea legată de petrecerea burlacilor și burlăciților (Toby crede că e naspa!) dar l-am convins că ar fi frumos ca noi, tinereii, să ne strângem înainte de „Ziua cea mare". Așa că sper să ne vedem cu toții la un pahar sau două.
Rachel & Toby

Toby & Rachel te invită
la petrecerea de dinaintea nunții lor,
la barul Bastille din Hockley Street 72,
Londra, W1, pe 17 iulie 2010.
RSVP: rachel.king@mail.com

Anna se uită oripilată la e-mailul care tocmai apăruse în căsuța ei de mesaje și îl citi și reciti de câteva ori. Se pregătise sufletește pentru ziua nunții, dar nu luase

nici o clipă în calcul posibilitatea de a-i vedea pe însurăţei mai devreme. Gândul îi dădea fiori. Dar după ce îşi făcu un ceai şi se calmă puţin, îşi dădu seama că era mai bine aşa, întrucât avea ocazia să-şi disipeze o parte din încordare. Se întrebă dacă Rachel organizase petrecerea din acelaşi motiv, după care se mustră pentru aroganţă. Probabil că nici măcar nu se gândise la Anna. Rachel era cea cu care se însura Toby.

Clare acceptă încântată să o însoţească pentru a-i oferi sprijin moral:

– Splendid, o să am prilejul să-i evaluez pe tipi înainte de „Ziua cea mare"!

Petrecerea avea loc într-un subsol şic din Soho care era deja plin când ele sosiră. Toby şi Rachel îi întâmpinau pe oaspeţi la baza scării, iar Anna îşi simţi inima bătând cu putere de gelozie, fascinaţie şi teamă în timp ce se apropia de ei. Se întrebase de multe ori cum arăta Rachel, dar în acea clipă îşi dori dintr-odată să se întoarcă şi să fugă în sus pe trepte ca să se îndepărteze de ea. Şi de el.

– Bună! spuseră ei în acelaşi timp când le văzură coborând.

Anna nu se uită la Toby, ci se concentră asupra lui Rachel, femeia pe care o alesese să-i fie soţie.

– Arăţi minunat, îi spuse ea cu sinceritate în timp ce privirea îi era atrasă de ochii ei ca un magnet.

Era atât de diferită de ea, încât nu putea să nu se holbeze. Era înaltă, cu părul negru tuns scurt, ţepos. Îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, cu sandale cu barete şi o floare prinsă în păr, o domina pe Anna, însă expresia feţei şi ridurile de la coada ochilor îi trădau anxietatea.

– Şi tu la fel, zâmbi ea firav în timp ce se sărutară stânjenite pe ambii obraji. Îţi doresc o seară frumoasă.

Cu un efort incredibil, Anna îşi luă ochii de la Rachel şi se uită la Toby, care o privea cu o expresie imposibil de citit.

– Bună, zise el, după care, cu un zâmbet politicos, o sărută. Anna deveni atât de conştientă de apropierea

lui, de mirosul și de atingerea lui, încât picioarele începură să-i tremure ușor. Toby o apucă de mână, iar privirile lor se întâlniră o fracțiune de secundă. Ușurel, o avertiză.

– Mersi, zâmbi ea simțind că-și recăpăta echilibrul. Scăpase de cea mai grea parte. O seară frumoasă, adăugă, apoi se îndepărtă rapid.

– Măi, să fie! Pare cam încordată, îi șopti Clare. Poate că are rețineri.

Anna simți în stomac un ghemotoc de speranță și de teamă.

– O, Doamne, te rog, nu spune așa ceva! șuieră ea înapoi.

– Îmi pare rău, scumpo, se spăsi Clare. A fost crud din partea mea. Ești bine?

– Da. Mă concentrez asupra ideii că totul se va termina repede.

– Hai să luăm niște șampanie și să ne amestecăm prin mulțime, ordonă Clare înhățând două pahare de pe o tavă purtată de un chelner.

Zâmbi relaxată, cu tupeu, și o trase pe Anna într-un grup de trei oameni care vorbeau în apropierea lor.

– Eu sunt Clare, iar ea este Anna, suntem prietene cu Toby.

Cei doi bărbați din grup zâmbiră și făcură un pas înapoi astfel încât nou-venitele să li se alăture în cerc. Anna rămase pe loc.

– Eu sunt Marco, se prezentă unul din ei. Lucrez cu Toby și cu Rachel. Sunt cavalerul de onoare.

Anna simți o undă de șoc în clipa în care își dădu seama că nu-l întâlnise niciodată pe cel mai bun prieten al lui Toby – probabil se cunoscuseră după ce el terminase facultatea.

– El este James, și el e coleg cu Toby și cu Rachel, continuă arătând spre bărbatul înalt și blond cu o față șireată și chipeșă. Iar ea e Vanessa, șefa noastră.

Anna îi zâmbi femeii atrăgătoare, dar severe, care se mulțumi să răspundă printr-o grimasă.

– Uau, lucrați toți la televiziune? Trebuie să fie interesant, zise politicos Clare reluând conversația după o pauză stânjenitoare.

Vanessa fornăi în derâdere.

– Deloc. Și voi cu ce vă ocupați? întrebă ea. Ochii ca de pasăre i se apropiară într-o încruntătură în timp ce o scruta pe Anna.

– O, eu sunt învățătoare, răspunse aceasta, încercând să nu lase impresia că s-ar fi scuzat.

Ochii Vanessei o părăsiră instantaneu.

– O, da? mormăi ea plictisită.

– Iar eu sunt avocată, interveni Clare. Ceea ce este realmente foarte interesant!

Ceilalți din grup râseră. Vanessa doar dădu din cap.

– Ce amuzant, comentă ea fără pic de veselie. Vă rog să mă scuzați.

Spunând aceasta, se întoarse pe călcâie și plecă să caute pe cineva mai interesant cu care să discute.

– Frumos, zise Clare cu sarcasm.

James și Marco se uitară unul la altul și râseră.

– Nici nu se compară cu altele, spuse James. Șefa noastră de dinaintea ei a pocnit-o efectiv pe una dintre producătoare și a dat-o jos de pe scaun!

În timp ce Clare și Anna se străduiau nevenindu-le să creadă, Marco adăugă:

– Da, dar numai după ce a pălmuit un editor pentru că nu apăsa pe butoane destul de repede!

Cele două izbucniră în râs. Surprinsă, Anna constată că începuse să se relaxeze. Înainte să-și dea seama trecuse deja o oră și chiar se simțea bine. Se uită în jur și observă cu o mică tresărire că James, Clare, Marco și ea formaseră treptat două cupluri și că Marco părea să o tragă de limbă. În mod normal, din punct de vedere fizic, nu era deloc genul ei. Nu avea decât un metru șaptezeci și era destul de solid, păros și cu un ten mai închis la culoare. Dar avea ochi frumoși, în care licărea veselia și inteligența, și părea a fi un tip drăguț, care-i punea multe întrebări despre munca ei și era interesat de răspunsuri. Într-un final veni și întrebarea inevitabilă:

– De unde îi știi pe Toby și pe Rachel?

Anna roși ușor, dar se simți mai bine când își dădu seama că el nu avea cum să observe acest lucru deoarece în club era destul de puțină lumină.

- L-am cunoscut pe Toby la facultate, zise ea încercând să-și mențină tonul relaxat.

Marco aprobă din cap.

- Ai zis că te cheamă Anna?

- Da, răspunse ea încet.

- Știu totul despre tine, Anna, rânji el cu șiretenie. Al avut un impact foarte mare asupra lui, nu-i așa?

Ea ridică din umeri și sorbi din băutură fără să se poată uita în ochii lui.

- A fost cu mult timp în urmă.

- Unele lucruri nu dispar ușor din memorie, zise el cu subînțeles. Și acum înțeleg de ce ai fost greu de dat uitării.

Anna, care băuse deja câteva pahare cu vin, începu să se simtă ametită. Se sprijini de un perete și simți căldura corpului lui Marco pe măsură ce acesta se apropia.

- Mă duc să o caut pe Clare, șopti ea.

- Am unele îndoieli că ar fi disponibilă, zâmbi el privind-o hipnotic. Stai aici. Cu mine.

- Văd că v-ați cunoscut deja, se auzi un glas care o făcu pe Anna să tresară și întrerupse momentul stânjenitor.

Toby zâmbea, dar zâmbetul nu se potrivea cu privirea lui arzătoare.

- Totul e OK, frate? întrebă Marco lovindu-l ușor între omoplați. Te distrezi?

- Mda. Dar nu la fel de bine ca tine, observ.

Marco prinse imediat ideea.

- Tocmai mă duceam să mai iau ceva de băut, zise el repede. Vrei?

Toby aprobă politicos, iar Marco plecă lăsându-i singuri.

- Voi doi păreți să vă înțelegeți bine, remarcă Toby tăios.

- Abia l-am cunoscut, dar, da, pare drăguț, răspunse Anna cu grijă. Observă un nerv care tresărea pe obrazul lui Toby și acest lucru îi dădu o satisfacție enormă. Poate că nu fusese singura care suferise în toți acei zece ani,

până la urmă. Se pare că știe totul despre mine, adăugă ea încet.

– Este prietenul meu cel mai bun, răspunse el pe un ton defensiv. Știe totul despre trecutul meu.

Rămaseră tăcuți câteva minute, până ce ea nu mai suportă.

– Ei bine, să ai o seară frumoasă în continuare, spuse începând să se îndepărteze. Ne vedem la nuntă.

Toby rămase pe loc, iar Anna aruncă o privire peste umăr și îl văzu rezemându-și capul pe perete în zona în care stătuse ea. Și atunci își dădu seama. Poate că urma să se însoare cu alta, dar încă o iubea.

Se uită în jur după Clare și o văzu în brațele lui James, într-un separeu ferit. Se gândi să-l caute pe Marco la bar, dar apoi se hotărî că era mai bine să plece. Era un tip de treabă, dar mult prea apropiat de Toby. Poate că tocmai din acest motiv i se păruse atrăgător.

Urcă treptele din oțel care duceau la nivelul străzii și deschise ușa. Când păși pe trotuar observă o siluetă care fuma rezemată de perete. Rachel.

– Bună, zise ea oarecum stânjenită.

Rachel o salută din cap și încercă să zâmbească. Anna ezită înainte de a se apropia.

– Ești bine? întrebă ea cu tristețe, pentru că știa deja răspunsul.

– Nu, răspunse Rachel încet.

– Emoțiile de pe ultima sută de metri?

Tânăra femeie oftă și trase adânc din țigară înainte de a se uita direct la Anna cu ochii ei căprui, inteligenți.

– Poate. Dacă nu te superi, pot să te întreb ceva? Aș vrea să-mi dai un răspuns sincer.

Anna simți un gol în stomac în timp ce dădu afirmativ din cap și așteptă întrebarea pe care o urâse ori de câte ori îi fusese adresată în ultimii ani.

– Îl mai iubești pe Toby?

O privi fix o vreme știind că răspunsul ei i-ar fi putut afecta viața pentru următorii ani. Rachel nu greșise defel, cu excepția faptului că se îndrăgostise de un tip cu un asemenea trecut.

– L-am iubit, șopti ea într-un final. Dar acum suntem alți oameni. Nu-l mai cunosc.

– Nici eu, murmură Rachel cu amărăciune în glas. Niciodată nu vorbește despre tine, știi? În ochii ei licări ceva ce semăna cu triumful.

– De ce-ar face-o? Se însoară cu tine, iar noi ne-am despărțit cu mult timp în urmă. Pe tine te iubește.

O undă de speranță apăru în ochii lui Rachel.

– Chiar crezi asta? întrebă ea, iar vocea și expresia ceruseră sinceritate. Chiar crezi că mă iubește?

– Da, răspunse Anna repede – și sincer. Cred. Toby nu a fost niciodată mincinos, și nu s-ar însura cu tine dacă nu te-ar iubi.

Rachel mai trase un fum, iar Anna observă că la colțul gurii îi apăruse un mic zâmbet. Într-un târziu o privi.

– Mulțumesc, spuse ea și o atinse pe mână în treacăt.

Anna dădu din cap, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă repede, căutând disperată un taxi. Avea ochii umezi deși asfaltul de sub picioarele ei era uscat.

Clare

Clare se așteptase ca petrecerea de dinaintea nunții să fie oarecum o povară, dar se dovedise a fi mult mai fructuoasă decât și-ar fi putut imagina.

Fusese evident că Marco, cavalerul de onoare al lui Toby, era captivat de Anna. Ca de obicei, ea arăta splendid în rochia verde-deschis și în pantofii argintii, delicați, cu tocuri înalte. Își lăsase liber părul blond, era bronzată și avea un aer tonic. Pe lângă ea, Clare se simțea ca un bloc uman – înaltă, dreaptă de sus până jos și gri. Slujba ei de avocat nu-i permitea să petreacă destul de mult timp afară, la soare, în timp ce vacanțele lungi ale Annei îi dădeau ocazia să capete o tentă sănătoasă.

Clare se aștepta ca și James să se orienteze spre Anna, dar spre încântarea ei, păruse interesat de ea. Râse la glumele ei, îi luase de băut și o întreținuse cu multe anecdote. Exagerase puțin cu alcoolul, dar nu părea beat, iar Clare îl găsi foarte atrăgător cu părul lui blond

şi cu ochii azurii, pătrunzători, care făceau riduri la colţuri când râdea.

Aveau multe interese comune, în special legate de sport. Clare era pasionată de fotbal, de tenis şi de cursele de motociclete.

– Pari genul sportiv, remarcă James măsurând-o din cap până în picioare cu o privire apreciativă.

Clare roşi flatată. Avea ceva diferit faţă de tipii cu care se întâlnise în trecut. Nu dusese niciodată lipsă de atenţie din partea bărbaţilor, dar nu mai ţinea minte când simţise ultima oară un asemenea fior. Ştiu, instinctiv, că James nu avea să fie doar o aventură de-o noapte.

Fără să ştie exact cum ajunseseră în acel punct, se giugiuleau într-un colţ al clubului. Până la sfârşitul petrecerii mai aveau puţin şi-şi smulgeau hainele de pe ei.

– Pot să vin la tine? şopti James în timp ce urcau treptele spre ieşire.

Clare ezită. Simţise că între ei era ceva special şi nu voia să strice o potenţială relaţie culcându-se cu el de la prima întâlnire. De la a doua, poate. Dar de la prima, în nici un caz.

– Nici măcar nu m-ai invitat la cină! râse ea ascunzându-şi o şuviţă după ureche.

– Aşa este, zâmbi el, dar ţi-am luat o mulţime de cocktailuri scumpe cu fructe în ele... Practic, se poate numi desert. Se pune?

Clare se uită în ochii lui luminoşi şi se hotărî să dea uitării orice precauţie.

– De ce nu? rânji ea şi opri un taxi.

Îşi dădu seama că Anna era deja în pat când ajunseră ei. Uşa ei era închisă, dar lăsase lumina de pe hol aprinsă. Clare se simţi brusc năpădită de remuşcări. Acceptase s-o însoţească în acea seară pentru a-i oferi sprijin moral, şi ce făcuse? O părăsise cu prima ocazie şi plecase cu prietenul mirelui. Dar, se gândi ea, când o văzuse ultima oară pe Anna părea să se simtă bine.

Tocmai voia să-i ofere lui James o cafea, dar acesta pornise deja spre dormitor trăgând-o hotărât de mână. Închise uşa cu piciorul de parcă trăise acolo toată viaţa,

lui ea nu se putu abține să nu chicotească în momentul în care se trezi aruncată pe pat.

– Așa, glumi el cu vocea îngroșată. Eu, Tarzan, tu, Jane.

Apoi se trânti peste ea și îi acoperi tot corpul cu mici sărutări. Clare râse în hohote când el îi trase jos hainele și le învârti în aer înainte de a le arunca pe podea.

– Și cu hainele tale cum rămâne? strigă ea indignată.

– Ce-i cu ele? murmură James îndreptându-și atenția spre sânii ei, pe care îi linse și îi mușcă provocator.

Clare nu mai trăise niciodată o asemenea senzație. Într-un final, când simți că nu mai putea rezista, se întinse spre nasturii lui și îi deschise blugii înainte de a-i scoate fără prea multă delicatețe, urmați de chiloți. Corpul lui era bronzat și fin, cu mușchi în locurile potrivite. Simți că se topea la vederea lui. Deși era puțin mai mult decât beată, fiecare nerv se încorda și răspundea la atingerea lui delicată și totodată fermă.

– Ai prezervative? șopti el după ce îi sărută fiecare părticică a corpului și o aduse într-o stare de extaz aproape agonizantă.

Ardea de nerăbdare să-l simtă în ea. Fără să se oprească din sărutat, întinse mâna și deschise sertarul noptierei. Rânjind, James începu să caute prin sticlele vechi cu ojă, cărți, carduri și bucăți de hârtie până degetele lui găsiră o cutiuță cu prezervative. O deschise și scoase unul.

– Au rămas numai două, zise el și ridică o sprânceană în timp ce-l derula.

– Crezi că ai nevoie de mai mult de două? îl tachină Clare și îl trase în jos ca s-o sărute din nou când o penetră.

Amândoi gemură de plăcere în timp ce el se mișca înainte și înapoi, la început blând și apoi din ce în ce mai repede.

– Nu cred... mormăi el când mai avea puțin și termina. Știu sigur!

Până a doua zi dimineață erau amândoi complet epuizați. Alternaseră partidele uimitoare de sex, când încercaseră fiecare poziție posibilă și câteva pe care Clare nici

nu le crezuse posibile, şi scurte perioade în care aţipeau încolăciţi înainte de a se trezi şi a o lua de la capăt.

Nu semăna cu nimic din ceea ce trăise Clare până în acel moment. Corpul lui părea să se potrivească perfect cu al ei. De fiecare dată când o atingea, o făcea cu îndemânarea cuiva care îşi petrecuse ani în şir învăţând fiecare centimetru al pielii ei. Nu simţea absolut nici o inhibiţie, ci o senzaţie copleşitoare că-şi aparţineau unul altuia, ce o şoca peste măsură.

Când soarele dimineţii îşi făcu apariţia în spatele jaluzelelor, Clare îşi săltă capul, îşi sprijini bărbia pe un cot şi se uită în jos la James, care dormea profund. Genele lungi îi mângâiau obrazul, iar respiraţia era profundă şi ritmată. În acea clipă îşi dădu seama că era Alesul. Până atunci nu crezuse nici în ruptul capului în prostiile romantice ale Annei despre sufletele pereche, dar exact când se aşteptase mai puţin sufletul ei pereche o găsise, făcând-o să-şi dea seama că nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Zâmbi visătoare în sinea ei şi se duse la bucătărie. Anna stătea la masă cu pisica în braţe şi citea un volum plicticos pe care Clare l-ar fi folosit pe post de opritor pentru uşă. În faţa ei era o cană cu cafea care avea o peliculă subţire la suprafaţă, semn că se răcise de ceva vreme. Vederea siluetei ei fragile o făcu să tresară şi să simtă o undă de remuşcare. Nici măcar nu se mai gândise la ea în seara precedentă.

– Bună, murmură ea trăgându-şi un scaun şi aşezându-se în faţa ei.

Anna ridică o sprânceană şi o privi cu subînţeles.

– Ai avut o noapte bună? se interesă ea punând cu grijă semnul de carte şi închizând volumul. Nu era nici o urmă de răutate în vocea ei, însă ochii o străpungeau curioşi.

Clare roşi puternic.

– Mmm... Da. Chiar bună. Şi tu? Eşti OK? Îmi pare rău că n-am avut grijă de tine aşa cum trebuia.

Anna făcu un gest liniştitor din mână.

Lasă. Nu ești dădaca mea, și chiar mă bucur că te-ai întors. Pare drăguț, adăugă arătând cu capul spre dormitorul lui Clare.

Aceasta zâmbi, iar fluturașii pe care-i simți în stomac o făcură să se fâstâcească.

– O, chiar este! E amuzant și deștept și...

Bun la pat? o întrerupse Anna rânjind în timp ce mângâia blana lui Scratch. La cum se cutremura casa, așa s-ar zice.

Da, și asta. O, Anna, e perfect!

Sprânceana Annei se ridică din nou.

– Uau! Câtă mulțumire! Păi, tot spuneai că îți căutai un bărbat pentru nunta asta, nu-i așa?

– Și știi ceva? ținu Clare să adauge. Chiar cred că el este Alesul.

– A fost doar o noapte! râse Anna. Nu cred că o să-mi cumpăr încă pălăria pentru nuntă. Știi cum ești tu... pornești așa și apoi te plictisești în două săptămâni.

Clare scuturâ capul cu convingere.

– De data asta e diferit. Nu pot să-ți explic, dar știu sigur că el e special.

Anna zâmbi și întinse din nou mâna spre carte înainte de a face un semn spre camera prietenei sale.

– Păi, în cazul acesta, nu-l lăsa să aștepte prea mult.

Clare se întoarse în dormitor cu două căni cu cafea, pe care le așeză pe noptieră. Își scoase halatul și se cuibări înapoi lângă James. Automat, acesta îi cuprinse talia, iar ea rămase astfel câteva minute înainte de a îndrăzni să-l deranjeze.

– Hai, Somnorilă, e timpul să te trezești!

James o mângâie pe spate și o sărută.

– Nu, vreau să stau aici, cu tine, pentru totdeauna.

Îi veni să plângă de fericire. Cum se schimbase viața ei într-un timp așa de scurt? Cu o zi în urmă nu avea nici măcar un singur bărbat la orizont, iar în acea clipă împărțea patul cu sufletul ei pereche. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, James se încordă dintr-odată.

– Ce s-a întâmplat? tresări ea. Simțind un junghi de alarmă, se răsuci să-l privească în ochi.

– E ceva ce trebuie să ştii, rosti el cu un aer sobru, apoi îşi ridică braţul şi se săltă în capul oaselor fără să se poată uita la ea.

„O, Doamne, îşi spuse în sinea ei. E însurat, sau..." Dar nu se putu gândi la nimic altceva.

– Emigrez... în Australia, murmură el şi îşi lăsă privirea în jos vinovat.

Da, ce repede se schimba viaţa ei... Cu o zi înainte era fericită, fără nici un bărbat care să încurce lucrurile. În acea clipă se simţea distrusă pentru că Alesul ei se muta în celălalt capăt al lumii.

– Când? Era deja îngrozită de răspuns.

– Săptămâna viitoare. După nuntă. Am primit o slujbă importantă la o reţea de televiziune de acolo. Este genul de ocazie pe care o ai o dată-n viaţă. Ce aterizare forţată! Gura ei rămase deschisă de groază când digeră mai bine cuvintele lui James. Îmi pare rău, zise el privind-o implorator cu ochii aceia minunaţi. Ar fi trebuit să-ţi spun.

– Da. Aşa ar fi trebuit. Bărbia îi tremura din cauza efortului de a-şi stăpâni plânsul. El se întinse şi o trase mai aproape, dar ea se scuturã nervoasă, răstindu-se: Nu. Nu mă atinge!

Dintr-odată se simţea expusă şi goală lângă el. Se ridică şi luă halatul din cârlig. Îl îmbrăcă repede ca pe o armură şi îşi potoli lacrimile care ameninţau să curgă.

– Ar fi avut vreo importanţă? întrebă el cu blândeţe, trăgându-şi plapuma în jurul corpului.

– Sigur că ar fi avut o importanţă! Nu m-aş fi... nu m-aş fi...

Pentru prima oară nu putu găsi cuvintele potrivite.

– Nu te-ai fi culcat cu mine? James îşi trecu mâna prin părul ciufulit.

Clare dădu din cap tristă.

– Nu, nu asta voiam să spun.

– Păi, atunci ce e? întrebă el confuz.

„Doamne, bărbaţii sunt atât de proşti uneori!"

– Nu mi-aş fi permis să te... plac! ţipă ea într-un final.

Expresia i se mai îmbună, iar în ochii lui licări amuzamentul.

– O, da. Da, m-am prins. Ne-am fi cunoscut, ai fi aflat că săptămâna următoare o să emigrez, te-ai fi scuzat și ai fi plecat? Așa e?

– Da, spuse ea tristă. Văzând că se dădea jos din pat și își trăgea pe el chiloții și blugii, îl întrebă alarmată: Pleci?

– Nu, răspunse el așezându-se pe pat. Dar nu vreau să port o discuție importantă fără haine pe mine. Nu mă pot concen... Se aplecă și o sărută cu putere.

– Nu! exclamă ea dându-se înapoi. Nu e corect.

El oftă adânc.

– Ascultă, Clare, dacă te încântă cu ceva, sunt în aceeași situație ca tine. Noaptea trecută m-am simțit minunat. Tu ești minunată. Nu mi-am propus să mă întâlnesc cu Miss Perfecțiune cu o săptămână înainte de a pleca și de a începe o nouă viață în Australia, să știi.

Inima lui Clare tresări dintr-odată.

– Crezi că sunt Miss Perfecțiune? nu se putu abține să nu întrebe.

El o privi fix în ochi, ca și cum ar fi căutat ceva.

– Nu știu. Dar cred că ai putea fi. Tu crezi că eu sunt Alesul?

– Nu știu, șopti ea. Dar cred că ai putea fi.

Mai târziu în acea seară, după ce James plecase acasă, Clare își îneca amarul împreună cu Anna.

– De ce trebuie să mi se întâmple mie? se plânse ea. De ce a trebuit să-l întâlnesc acum? Ar fi putut să plece în Australia fără ca drumurile noastre să se fi întâlnit vreodată. Aș fi bine mersi acum în loc să mă simt mizerabil!

– Sincer, chiar ai fi vrut să se întâmple așa? întrebă Anna cu blândețe.

Clare aprobă din cap furioasă.

– Da! Nu! O, la dracu', nu știu!

Prietena ei îi adresă un zâmbet plin de compasiune.

– Cine a zis: „E mai bine să fi iubit și să fi pierdut decât să nu fi iubit niciodată"?

– Cineva care nu a iubit și nu a pierdut! se oțărî Clare. Ce mă fac acum?

Anna o masă pe spate și luă o gură de vin.

– Păi, spuse ea gânditoare, cel mai bine ar fi să profitați unul de altul săptămâna asta. Nu poți să știi, până va pleca poate că-ți va trece și o să te bucuri să-i vezi ceafa. Știi care sunt antecedentele tale...

Starea de spirit a lui Clare se îmbunătăți dintr-odată. Poate dacă își petrecea toată săptămâna cu James și își făcea toate poftele cu el, până la data plecării avea să se satureze de el.

– Știi, zâmbi ea, cred că ai dreptate. O să-l sun acum. Se ridică și luă telefonul.

Încă o auzea pe Anna râzând în timp ce căuta numărul lui James în agendă.

– Bună, zise el când răspunse. Clare își dădu seama din glasul lui că zâmbea. Tocmai am ajuns. Deja ți-e dor de mine?

– Nu, minți ea. Am vrut să-ți spun că m-am simțit bine azi-noapte, dar nu cred că avem un viitor împreună, așa că mi se pare cinstit să punem punct în clipa asta.

– Și eu cred la fel, spuse el rar. Să trec acum?

– O să las ușa deschisă, răspunse Clare radiind de fericire.

James își dăduse deja demisia, așa că era liber să-și petreacă toată săptămâna următoare în compania ei. Ea sună la birou și se prefăcu bolnavă. Anunță că era țintuită la pat de un virus ce apăruse brusc, era destul de misterios și, în plus, nu voia să treacă.

– Ei bine, îi spuse ea Annei cu sinceritate în glas, dacă stai bine să te gândești nu e o minciună.

– Da, sigur, râse Anna. Declară asta sub jurământ!

De când îl întâlnise pe James, Clare se simțea ca o adolescentă îndrăgostită, deși în adolescență nu trăise așa ceva. În relația lor totul părea să fie posibil, ca și cum nu existau limite.

În fiecare dimineață, după micul dejun cu cornuri și cafea, stăteau în pat, la taclale.

– Faci firimituri pe așternut! protestă Clare într-o zi, în timp ce James își îndesa cu poftă în gură cel de-al treilea croissant.

– Foarte bine, râse el și o sărută pe spate cu buzele unsuroase. Atunci o să mă distrez în timp ce-o să le curăț, nu-i așa?

Amândoi păreau să-și dorească să devoreze și ultima fărâmă din celălalt înainte de despărțire. De fiecare dată era mai bine și mai bine și, în loc să se satur de el, așa cum sperase, Clare se îndrăgosti și mai mult.

– Planul tău nu funcționează, îi șopti ea Annei în timp ce stăteau în sufragerie într-o seară.

Anna o luă în brațe și oftă.

– Știu, zise ea simplu.

Cu o zi înainte de nuntă, îl luă pe James în mașina ei mică, sport, decapotabilă, marca MG, și plecară împreună spre Brighton. Soarele își trimitea razele spre ei, iar vântul i se juca în plete. Clare simți că era momentul perfect. Se uită spre James și observă că și el simțea la fel. Îi surprinse privirea și zâmbi la rândul lui strângându-i genunchiul gol.

– Te iubesc, mimă el din buze.

Clare frână brusc și opri pe marginea drumului.

– Poftim? icni ea, nefiind sigură că-l auzise bine. Ce-ai spus?

– Am zis: „Te iubesc", repetă el.

– Și eu te iubesc, răspunse Clare cu ochii plini de lacrimi. Nu vreau să pleci.

James se răsuci și o trase mai aproape. Îi mângâie cu blândețe părul, iar ea suspină.

– Ascultă, zise el într-un final, hai să nu stricăm ultima zi pe care o petrecem împreună. Hai să profităm de ea și să dăm ce avem mai bun în noi. Ce spui?

Clare dădu din cap afirmativ și își șterse ochii.

– Ai dreptate. Nici eu nu vreau să stricăm nimic, doar că...

– Știu, o întrerupse el. Știu.

Așa că profitară de timpul lor prețios și scurt. Mâncară înghețată la plajă, înotară în mare și chicotiră când picioarele li se împiedicară de pietrele ascuțite. Se delectară cu pește și cartofi prăjiți și băură bere rece pe o terasă cu vedere spre port. Se plimbară de mână pe pietriș, vorbiră, râseră și aflară cât puteau de multe unul

despre celălalt. Clare îi povesti totul despre copilăria ei și îl făcu să râdă când îi descrise îndemnul insistent al mamei sale de a nu lăsa niciodată un bărbat să-i stea în calea carierei.

În schimb, el îi povesti totul despre tatăl lui hipiot care nu voia să fie „legat" de familie, așa că își părăsise soția ca să călătorească. Trecea pe la ei cam o dată pe an, înarmat cu daruri ridicole, și apoi dispărea în toiul nopții spre alt colț îndepărtat al lumii.

– Probabil că de acolo am moștenit dorul de ducă, spuse în timp ce se așeză pe pietre și o trase pe Clare lângă el.

– Măcar atât, dacă nu ai moștenit și altceva de la el, râse Clare. Începu să tremure de frig pe când soarele apunea pe cerul de culoarea unui flamingo.

– Păi, e clar că niciodată n-am văzut vreun ban de la el, dacă asta vrei să spui, zise James în timp ce stăteau unul lângă altul și se uitau la cer cu degetele împreunate. Care e cea mai mare ambiție a ta? vru el să știe. Lasă-mă să ghicesc... să reprezinți vreun client obscen de bogat și să faci o avere? se interesă cu un rânjet îndrăzneț.

Clare îi dădu o palmă în joacă.

– Nu sunt o mercenară! zise ea indignată.

– Spune-mi, o invită el strângându-i mâna. N-o să zic nimănui, doar o să fiu în cealaltă parte a lumii.

Inima lui Clare tresări la acel gând. Nu voia să-și amintească unde avea să fie el peste două zile.

– Cea mai mare ambiție a mea este să fiu fericită, murmură ea simțind un nod în gât. Și cred că mi-am realizat-o astăzi.

James se rezemă într-un cot și o privi cu seriozitate.

– Și eu, zise el cu tristețe.

Nici unul din ei nu mai spuse prea multe în drumul spre casă, amândoi erau pierduți în gânduri. Fiecare cântec de la radio părea să-i accentueze lui Clare depresia, iar când ajunse la marginea Londrei tot ce văzu fu gunoiul, praful, mizeria și decăderea – orașul părea să-i oglindească perfect trăirile. Peste două zile, James avea să plece.

Ella

noiembrie 2005

Anunț de căsătorie
Domnul M. Corbett și Domnișoara E. de Bourg
Căsătoria dintre Max și Ella a avut loc la Oficiul de Stare Civilă
Marylebone din Londra, vineri, 19 noiembrie 2005

Căsătoria Ellei cu Max fusese un eveniment discret, la care participaseră numai mama și tatăl ei. El jucase și rolul de cavaler de onoare și o și predase soțului, în timp ce mama ei fusese domnișoara de onoare. Nici unul nu înțelegea de ce nu mai era nimeni prezent.

– Așa am vrut noi să fie, spusese Ella.

Bănuia că părinții ei erau încântați să scape de ea. Îl plăceau pe Max, aveau încredere în el și păreau să-i fie recunoscători că lua asupra lui povara pe care o reprezenta Ella.

Plecară în luna de miere pe insula Capri și în acel scurt răstimp Ella avu parte în sfârșit de un strop din acea fericire care o ocolise întotdeauna. Max era iubitor și atent și îi oferea tot ceea ce-și dorea chiar înainte ca ea să-și dea seama de acest lucru. Părea a fi foarte mândru să fie văzut în compania ei și se bucura de privirile invidioase pe care i le aruncau bărbații de aceeași vârstă cu el.

Ella, pe de altă parte, de fiecare dată când ieșeau împreună, se temea ca el să nu fie luat drept tatăl ei. Și în timp ce, într-adevăr, bărbații îi aruncau lui Max ocheade pline de invidie, soțiile lor îi adresau ei căutături de o cu totul altă natură. Vedea în ochii lor că n-o considerau nimic altceva decât o târfă care se folosea de Max din interese financiare, îl timp ce îl răsplătea cu cea mai veche monedă din lume.

Da, în ciuda temerilor ei, Ella fusese mai aproape de fericire ca oricând în acele două săptămâni. Se bucurase de prezența lui Max; o făcea să râdă și să se simtă prețuită. Dacă ea nu era sigură că l-ar fi putut iubi vreodată,

el nu lăsase nici o urmă de îndoială cu privire la sentimentele sale. Şi îi salvase viaţa. Datorită lui Max, fiecare zi era un dar pe care altfel nu l-ar fi avut.

Când se întoarseră acasă din luna de miere, ea se mută în frumoasa reşedinţă în care el locuise alături de Camilla şi se hotărî s-o transforme. Renovările, supervizate de ea, durară şase luni. Îi plăcea să flirteze cu constructorii, care se topeau ori de câte ori ea intra într-o încăpere, şi în final încropi prima relaţie adevărată de prietenie cu un designer pe nume Fabien. Numele lui real era John, dar refuza să răspundă când era strigat astfel spunând că era un nume „scandalos de plictisitor". Pentru prima oară nu avea nici un interes ascuns. Pur şi simplu îl plăcea şi simţea că îşi găsise sufletul pereche.

Când renovările se încheiară, începură şi problemele din căsnicie. Ella deveni plictisită, apatică, şi îşi petrecea timpul plimbându-se dintr-o cameră perfectă în alta întrebându-se de ce totul părea atât de gol.

– Ai nevoie de o slujbă, văcuţă leneşă, îi zise Fabien direct când ea i se plânse într-o noapte.

Ella ştia că el avea dreptate, dar Max insistase că nu i se părea o idee bună. „Ai toţi banii pe care ţi-i poţi dori", îi spusese. „Bucură-te de ei." Dar erau prea multe lucruri pe care le putea cumpăra şi prea mult timp de petrecut prin magazinele de firmă de pe Sloane Street. Asistentele de vânzări se aliniau în secunda în care o vedeau intrând, cu gândul la bacşişul pe care îl lăsa şi la sumele obscen de mari pe care le cheltuia. Dar în final, când primea acasă toate minunăţiile, se întreba de ce acestea nu îi aduceau şi starea de spirit după care tânjea.

Bănuia că Max nu voia ca ea să-şi ia o slujbă deoarece îi era teamă să nu întâlnească un alt bărbat; până la urmă, pe el îl cunoscuse la serviciu. Deşi părea fericit, ea ştia că se simţea foarte nesigur în legătură cu vârsta lui şi cu felul în care arăta. Mai ştia şi că după ce îşi pusese în cap familia şi colegii de muncă de dragul ei, nu ar fi suportat umilinţa de a fi părăsit.

Prin urmare, relaţia lor şchiopătă câţiva ani; Ella deveni din ce în ce mai plină de resentimente, iar el – din ce în ce mai gelos. Începu să-i verifice fiecare mişcare,

o suna de la muncă și o întreba unde era și cu cine. Răspunsul la cea de-a doua întrebare era mereu același: nu era cu nimeni... era mereu singură. Fabien era un tovarăș extraordinar când se afla în preajmă, dar avea o slujbă care-l obliga să călătorească în toată lumea, la dispoziția clienților bogați, așa că nu se vedeau des.

Din disperare, începu să scrie. La început ținu un jurnal al zilelor atât de monotone și plictisitoare. În clipa în care își dădu seama că fiecare însemnare era la fel cu celelalte, singurul detaliu ce varia fiind mâncarea, se hotărî să abandoneze jurnalul și să-și folosească imaginația hiperactivă pe care și-o dezvoltase atât de bine de-a lungul anilor. Începu să-și creeze o lume reprezentând tot ceea ce viața ei reală nu era. În poveștile ei era amuzantă, apreciată, deșteaptă și bună. Normal, și frumoasă.

Într-o zi, în timp ce stătea la computer și apăsa cu furie tastele, își dădu seama dintr-odată că personajul pe care îl crease pentru ea era, de fapt, Anna. Nu o mai văzuse de când terminaseră facultatea, dar îi lăsase o impresie de neșters, îndeosebi pentru că toată lumea părea să o iubească într-un mod la care Ella nu putea decât visa. Mai important de-atât, Toby o iubise.

Nu știa cum evoluase, dar bănuia. Și-o imagina căsătorită cu un bărbat perfect, care o adora, cu doi copii perfecți, ducând o viață idilică la țară. Nu se îndoia că era fericită. Își spuse că probabil că îi făcuse un bine când o despărțise de Toby. Era convinsă că, dacă s-ar fi revăzut, Anna i-ar fi mulțumit.

Îi luă surprinzător de mult timp să scrie prima carte. La final i-o dădu lui Fabien s-o citească, așteptându-i emoționată reacția.

– Nu ești publicul-țintă, îl avertiză ea încercând să se pregătească pentru critica lui usturătoare.

Dar nu trebuia să-și facă griji. În dimineața următoare o sunase înainte ca ea să apuce să se dea jos din pat.

– Îmi place! strigă el. Ești un geniu! Și o să fii bogată! O, am uitat, ești deja, nenorocito!

Ella râse ușurată.

– Chiar îți place?

– Da, răspunse el grav. Trebuie să o publici. Habar n-avea cum ar fi putut s-o facă. De parcă i-ar fi citit gândurile, Fabien adăugă: Unul dintre clienţii mei e un mare mahăr al lumii editoriale. O să-i spun să ţi-o publice.

– Şi cum o să faci asta? râse ea. Nu eşti responsabil decât de tapetul lui, nu şi de afacere.

– Câtă lipsă de încredere! oftă Fabien. Te asigur că tapetul nu e singurul lucru care e bine fixat în casa lui.

– Au! exclamă ea. Prea multe informaţii. Bine, bine, dă-i-l. Şi anunţă-mă imediat ce afli ceva.

În următoarele câteva zile, Ella fu agitată şi încordată în timp ce aştepta veşti. Nu-i spusese nimic lui Max despre faptul că scria, deşi nu era sigură de ce. Poate îşi făcea griji că avea să ia acest lucru în derâdere. Până şi el observă însă că era mai irascibilă decât de obicei. Într-un final, telefonul sosi.

– Îmi dai jumătate din avans? se interesă Fabien.

– Îi place cartea? întrebă ea pe nerăsuflate.

– Nu.

– Of... Ella se trânti pe canapea, dezamăgită.

– O iubeşte la nebunie! strigă Fabien.

– Ce? ţipă la rândul ei.

Nu-i venea să creadă că fusese atât de uşor. Cum era cu toţi acei scriitori damnaţi care se chinuiau ani în şir până ce îi băga vreun editor în seamă? Clar, era un geniu.

Fabien stabili o întâlnire cu Bruce Martin, editorul cu pricina, care nu-i oferi milioane de lire, dar îi spuse că avea nevoie de un agent literar.

– Nu va fi greu să faci rost de unul acum că ai atras atenţia unui editor, îi spuse în timp ce ea îşi atingea picioarele de ale lui Fabien pe sub masă.

Agenta cu care îi făcuse legătura se numea Monica Walker. Ella merse să o întâlnească la sediul acesteia din Londra. În timp ce aştepta la recepţie, se uită la fetele de vârsta ei care tastau frumos... erau vizibil bogate, întreţinute de taţii lor până îşi găseau soţi care să le preia şi să le ţină apoi în puf. Îşi spuse că ea şi Monica aveau să se înţeleagă de minune dacă aveau un trecut asemănător. Dar nici că se putea înşela mai tare.

Când intră în birou o auzi pe Monica vorbind la telefon pe un ton aspru, autoritar, în timp ce trăgea dintr-o țigară și își trecea mâna prin părul blond-spălăcit și țepos. Îi făcu semn Ellei să se așeze pe canapeaua plină cu cărți și reviste.

– Nu, zise ea cu o voce răgușită. Spune-i că face trei mii, altfel să se ducă la dracu', ai înțeles? Într-un final închise și rânji în direcția Ellei. Deci, Ella de Bourg, începu ea, te-ai descurcat destul de bine, nu?

– Da? făcu Ella perplexă.

Monica dădu din cap afirmativ.

– Mda. Nu numai că ai terminat cartea, dar ai stârnit interesul unui editor. Cum dracu' ai reușit asta? Relația lui tăticu', ei?

Avea în ochi o sclipire jucăușă datorită căreia vorbele sunară mai puțin dur decât ar fi intenționat.

– Nu chiar, nu, zâmbi Ella. Este prietenul unui prieten. Recunosc, probabil că Bruce e mai interesat de prietenul meu decât de carte, dar, hei, asta e!

Monica aprobă din cap.

– Ai al dracului de multă dreptate. Dar cartea nu e rea. Nu fi prea aspră cu tine. Tu ești cea care a scris-o.

Ella simți un val de mândrie. Nimeni nu-i mai făcuse un astfel de compliment până atunci. De obicei, privirea sau corpul ei atrăgeau atenția, dar de data aceea era ceva ce realizase cu adevărat. Senzația de reușită era copleșitoare.

– Spune-mi câte ceva despre tine, Ella, îi ceru Monica lăsându-și capul într-o parte în timp ce se uita la ea cu o privire pătrunzătoare.

– Nu știu de unde să încep.

Nu voia ca Monica să știe prea multe despre ea. Odată ce afla ce scorpie fusese și că era măritată cu un bărbat bătrân și bogat, suficient de în vârstă ca să-i fie tată, îi era teamă că avea s-o refuze.

– Păi, să începem cu viața personală, insistă agenta. Singură, măritată, lesbi, hetero?

– Clar, hetero, râse ea.

– Cele frumoase întotdeauna sunt așa, se îmbufnă Monica.

– Şi căsătorită, adăugă Ella.

– Pun pariu că soţul tău este o „bucăţică" tânără.

– Nu e tânăr, zise Ella roşind. Dar e „bucăţică". Cel puţin eu aşa cred.

Ochii celeilalte licăriră.

– Nu e tânăr, ha? Nici sărac nu cred că e...

Ella nu se putu abţine să nu chicotească.

– Terminã!

Îşi petrecu restul după-amiezii în biroul agentei cunoscându-se mai bine una pe cealaltă şi discutând strategia de abordat. Îi plăcea mult de ea. Când se ridică să plece i se păru normal să o sărute pe obraji în loc să dea mâna.

– Şi... se încumetă ea să întrebe, o să mă reprezinţi?

– Da, răspunse Monica pe un ton neutru. Aşadar, domnişoară, tocmai te-ai ales cu o agentă.

La ieşirea din clădire îl sună pe Fabien.

– Bună, iubire, tocmai ies din biroul agentei mele. Ai chef să mergi cu mine ca să sărbătorim?

– Vin spre tine! strigă el.

Petrecură împreună până la ora trei dimineaţa bând cocktailuri şi dansând. Pentru prima oară după câţiva ani se simţi tânără şi vie. Acest lucru îi lipsise de când se cuplase cu Max şi avea de gând să profite din plin. Erau primele ore ale dimineţii când Fabien o conduse cu taxiul acasă. Ea se împletici pe treptele de la intrare şi bâjbâi în geantă după chei.

– La dracu', bombăni încet şi se legănă ameţită de băutură când îşi dădu seama că nu reuşea să le găsească.

Dintr-odată uşa se deschise, iar Ella îşi ridică privirea, surprinsă să-l vadă pe Max în pijama, cu braţele încrucişate şi privind-o încruntat.

– Unde naiba ai fost? răbufni el.

Ella intră în casă şi îl împinse cu brutalitate. El trânti uşa şi porni pe urmele ei.

– Te-am întrebat unde naiba ai fost, repetă el mai calm, dar pe un ton ameninţător. Mi-am ieşit din minţi de îngrijorare.

Tânăra femeie se prăbuşi beată pe canapea.

– Am sărbătorit, bolborosi ea.

– Ce-ai sărbătorit?

– Mi-am luat o agentă.

Închise ochii și simți dintr-odată o pornire copleșitoare de a dormi. Max se apropie și o scutură puternic.

– Ce vrei să spui? Cum adică ți-ai găsit o agentă? Răspunde-mi, te rog!

Ochii Ellei se deschiseră din cauza șocului. Nu-l mai văzuse niciodată pe Max așa de nervos.

– Pentru cartea mea, răspunse ea amețită.

– Ce? întrebă Max șocat de parcă l-ar fi pocnit. Ai scris o carte? De ce nu mi-ai spus nimic?

– M-am gândit că o să mi-o desființezi așa cum faci mereu când îți spun că vreau să-mi iau o slujbă.

Se simțea foarte obosită. Max se trânti pe canapea.

– Deci, stai să înțeleg... ai scris o carte întreagă și nu mi-ai spus nici un cuvințel despre ea?

– N-am crezut că o să iasă ceva. Am făcut-o doar pentru mine, și apoi Fabien mi-a sugerat...

– Trebuia să mă fi gândit că nenorocitul acela de homosexual are o legătură cu asta! răbufni el.

– Max! Să nu îndrăznești să-l vorbești de rău! Îmi este un foarte bun prieten. Iar faptul că e homosexual este în avantajul tău, dacă tot n-am voie să am de-a face cu nici un alt bărbat care m-ar putea considera atrăgătoare.

Max păru încurcat.

– Când am zis eu că n-ai voie să ai de-a face cu alți bărbați?

– Mi-o spui în fiecare zi prin nenorocita ta de atitudine posesivă. Prin faptul că refuzi ideea de a-mi lua o slujbă. Prin faptul că mă suni și vrei să știi mereu cu cine sunt și mă verifici tot timpul.

Max se duse la fereastră, uitându-se în grădină.

– Chiar am fost atât de rău? întrebă el stupefiat.

Ella îl privi dorindu-și să-i poată întoarce dragostea.

– Nu... de fapt, da, ridică ea din umeri. Nu voia să-l rănească. Doar că mă simt foarte singură aici. Am început să scriu ca să ies din viața asta și să pătrund în alta, mult mai trepidantă.

– Dar viața ta este așa, protestă Max. Ai toți banii pe care ți-i poți dori, poți să cumperi orice...

– Pentru Dumnezeu! se răsti ea. Nu pricepi, Max? Banii nu cumpără fericirea.

– Sau dragostea, zise el trist.

Ella se ridică, se duse la el și îl luă în brațe. Rămaseră așa fără să spună nimic. Într-un final, ea rupse tăcerea.

– Hai să mergem în pat, șopti.

Lăsară din nou problemele deoparte, să se ocupe de ele cu altă ocazie.

mai 2010

Când primi invitația la nunta lui Toby, Ella era un autor deja consacrat, cu două cărți apărute. Monica îi negociase un contract excelent pentru început și era în tratative să semneze încă unul pentru patru titluri.

– Crezi că ești pregătită, Înălțimea Ta? întrebă ea făcându-i șmecherește cu ochiul în timp ce stătea la birou și-și bea cafeaua de după-amiază.

– O nimica toată! râse Ella.

Și era foarte sinceră; îi plăcea să scrie și nu i se părea deloc o povară. Găsise în sfârșit o cale de a-și revărsa minciunile și înșelătoriile care constituiau cea mai mare parte a imaginației ei fertile. Nici un contract de zece cărți n-ar fi fost o problemă pentru ea. În plus, era conștientă de faptul că ultima oară când îl văzuse pe Toby era într-o situație dezastruoasă, nu avea o slujbă și nici un viitor. În prezent se putea duce la nunta lui cu capul sus, știind că își câștigase respectul colegilor. Dacă aveau să o placă mai mult așa, era o altă problemă, dar nu-i puteau pune la îndoială realizările.

– Ce te preocupă acum? îi întrerupse Monica șirul gândurilor.

Ella ridică din umeri.

– Trebuie să mă duc la o nuntă săptămâna viitoare. O poveste veche.

– Pe bune? exclamă agenta. În ochii ei ardea curiozitatea. Spune-mi mai multe, ordonă ea aprinzându-și o altă țigară.

Ellei îi plăcea faptul că Monica nu dădea doi bani pe ceea ce spunea legea și continua să fumeze în birou în ciuda interdicției.

– Păi, îl știu de când eram copil, începu ea. Părinții noștri sunt prieteni. Dar ne-am cuplat abia când eram la facultate.

– Cum era?

Ochii negri ai Monicăi semănau cu două mărgele prin norii de fum care-i învăluiau chipul.

– Frumos, amuzant, deștept... și aș putea continua. Am fost împreună în cei trei ani de facultate.

– Uau, exclamă agenta. Și de ce s-a terminat?

– S-a culcat cu altcineva, zise Ella, sincer îndurerată de trădare.

– Nenorocitul! Tipic bărbătesc. De-aia mă limitez eu la femei. Deci se însoară... Aleasa este tipa cu care s-a culcat atunci?

– Nu. N-a durat. Oricum, aia era o nenorocită.

Observă compasiunea din privirea Monicăi și se lăfăi în ea.

– Sărăcuța de tine. Trebuie să fi fost foarte greu.

– A fost, rosti Ella serioasă.

– Și ea o să vină la nuntă?

– Doamne, nu! Sunt sigură că și-a scos-o din minte după acea aventură de-o noapte.

– Păi, atunci este foarte bine, meditâ Monica. Ar fi fost tare jenant dacă s-ar fi revăzut tocmai într-o asemenea împrejurare.

– Mda, aprobă Ella, fericită să se afle pentru prima dată în tabăra victimelor. Chiar ar fi fost.

Rachel

iulie 2010

În ziua nunții, cea mai importantă din viața ei, Rachel se trezi în zori. Rămase nemișcată o vreme, cu ochii închiși și cu amintirea sărutului lui Toby când o lăsase singură cu o zi în urmă.

O iubea, era sigură de asta. Doar că ar fi vrut să i-o spună mai des. „Faptele spun mai multe decât cuvintele", îi răspundea el iritat când aducea subiectul în discuţie, dar adevărul era că uneori avea nevoie să audă asemenea declaraţii.

Toby îşi petrecuse toată noaptea în apartamentul lui Marco şi al lui James, în timp ce sora ei, Becs, şi mama ei, Mary, stăteau cu Rachel. Se distraseră bine împreună. Îşi făcuseră unghiile una alteia, îşi dăduseră cu cremă bronzantă, băuseră şampanie şi chicotiseră când îşi amintiseră diverse lucruri din copilărie.

– Ţii minte când ţi-ai făcut o rochie de mireasă dintr-o perdea veche? o întrebase Becs râzând. Credeai că arătai trăsnet.

– Aveam doar cinci ani! protestase Rachel. Credeam că am făcut o treabă excelentă.

– Chiar făcuseşi, draga mea, o alinase Mary îmbrăţişând-o cu putere. Dar chiar şi aşa, mă bucur că te-ai decis să o faci pe bune!

– Faza amuzantă e că am cel mai ciudat vis, în care descopăr în ziua nunţii că am uitat să cumpăr rochia. Ca să rezolv problema, îmi pun o perdea murdară şi veche şi o înfăşor pe mine.

– Se pare că îţi aminteşti perfect prima ta tentativă, o întrerupsese Becs.

– Taci, tu! se răţoise Rachel veselă. Aşa, şi pe drum spre biserică oprim la staţia de benzină, unde îmi murdăresc perdeaua aia de pe mine cu ulei astfel încât când ajung la altar las în urmă o baltă uleioasă, iar rochia este neagră. Toby se uită la mine şi o ia la fugă!

– Nu-l învinovăţesc, se hlizise sora ei.

– Aşa e. Dar sper să nu fie de rău augur. Rachel devenise dintr-odată serioasă.

– Sigur că nu! o liniştise Mary. E perfect normal. Şi eu am avut vise ciudate înainte să mă mărit cu tatăl vostru şi ştiu o mulţime de femei care au spus acelaşi lucru.

– Pe bune? Vorbele mamei o mai alinaseră.

Chiar dacă râdea, visele o neliniştiseră mai mult decât voia să recunoască şi continuau să-i ruleze în minte. Când se duseseră la culcare era aproape miezul nopţii.

– Hai, Cenușăreaso, este timpul să te culci! îi ordonă Mary. Nu te pot lăsa să arăți ca naiba în ziua nunții. Ai nevoie să-ți faci somnul de frumusețe.

– Da, să trăiți! îi răspunsese militărește Rachel. Sunteți sigure că nu vreți să dormiți în patul meu?

– Păi..., începuse sora ei.

– Nu, nu vrem! insistase mama lor. O să ne fie foarte bine pe canapea, nu-i așa, dragă?

– Așa cred, aprobase Becs cu reținere.

În acel moment, Rachel deschise ochii și zâmbi. Își spusese că dacă la trezire era senin, totul avea să fie bine. În ciuda orei matinale, putea observa cerul albastru și soarele care se ivea printre jaluzele. Totul avea să fie bine.

Mama ei și Becs dormeau încă. Își turnă puțină apă și porni ibricul înainte de a-și lua telefonul mobil ca să vadă dacă nu cumva Toby îi trimisese vreun mesaj. Ea îi scrisese unul înainte de a se duce la culcare: „Ne vedem mâine, frumosule. Abia aștept să-ți fiu soție." Spera cu disperare la un răspuns drăgăstos. Dar nu primise nimic. Încercă să nu se simtă prea dezamăgită.

– Bună dimineața, viitoare doamnă McKenzie! zise Mary veselă, întrerupându-i șirul gândurilor.

– 'Neața, mamă, răspunse ea ascunzând repede telefonul în buzunarul cămășii de noapte. Ai dormit bine?

– Da. Dar astăzi nu trebuie să-ți faci griji în privința nimănui în afară de tine. Este ziua ta și o să te bucuri de fiecare minut al ei.

Rachel se relaxă când Mary o luă în brațe. Pe vremuri obișnuia să-și pună capul pe pieptul ei, dar acum o depășea în înălțime, așa că și-l odihni pe umărul matern.

– Ești bine, iubire? întrebă aceasta când o eliberă din strânsoare și o îndepărtă ca să o vadă mai bine.

– Da, sunt bine! spuse Rachel veselă, conștientă că vocea ei suna cam pițigăiat.

– Știu că fetița mea poate mai mult de-atât, răspunse Mary cu înțelepciune. Nu-ți face griji, dragă, orice simți, e perfect normal. Sunt doar fiorii din ziua nunții, ar fi ciudat dacă n-ai avea emoții.

Rachel dădu din cap afirmativ și zâmbi.

– Ştiu, ştiu. Nu pot să scap de senzaţia că o să se întâmple ceva rău.

– E perfect normal, dar nu permite gândurilor negre să-ţi strice ziua. N-o să se întâmple nimic rău.

După ce pregăti la micul dejun şuncă şi ouă jumări, Mary umplu cada cu apă şi turnă din plin spumant Molton Brown.

– Stai cât vrei, o îndemnă ea.

– Hei! strigă Becs din bucătărie. Nu sta prea mult, altfel n-o să mai am timp să mă pregătesc pentru prietenul lui Toby.

– Care dintre ei? ţipă Rachel la rândul ei, curioasă.

– Care crezi? Marco. E drăguţ.

Rachel râse şi se scufundă în cadă gândindu-se la cuvintele surorii ei. De fapt, ar fi putut ieşi în patru, în cazul în care cuplurile căsătorite obişnuiau să mai iasă. Dar ce se întâmpla dacă ceva nu mergea bine? Putea fi un dezastru. Atunci ar fi trebuit să se asigure că drumurile lor nu aveau să se mai intersecteze niciodată. Şi cum rămânea cu botezul primului lor copil? Cu... Scutură capul nervoasă, încercând să-şi alunge gândurile negre. „Tipic pentru mine", îşi spuse. De parcă nu era destul de stresant momentul imediat următor, îşi făcea griji şi pentru ce avea să vină după aceea. Marco păruse destul de interesat de Anna la petrecerea de dinaintea nunţii. Ei, ăsta chiar că era un dezastru. Ar fi fost chinuitor să ştie că, ori de câte ori s-ar fi aflat în compania celor doi, Toby şi-ar fi dorit în sinea lui să fie cu Anna.

Faptul că dăduseră acea petrecere fusese una dintre cele mai bune idei ale ei. Era extrem de nerăbdătoare s-o cunoască pe Anna, iar atunci când se aflaseră faţă în faţă realitatea nu fusese chiar aşa de rea pe cât se temuse. Aşadar, avea un lucru mai puţin pentru care să se îngrijoreze în ziua cea mare. În plus, Anna o tulise repede, lucru care, spera Rachel, însemna că avea o fire nesociabilă.

Deşi, dacă se gândea mai bine, Toby se purtase foarte ciudat în restul serii, fusese încordat şi nervos. Poate că întâlnirea cu Anna îi resuscitase vechile sentimente faţă de ea, îşi zise Rachel cuprinsă dintr-odată de panică.

(), Doamne, nu era deloc în stare să aplice teoriile despre gândirea pozitivă!

De ce era așa de abătută în ziua nunții? Ar fi trebuit să zboare în sus de fericire. În schimb, se lăsă în jos până când fața și apoi capul se scufundară în apă. Era reconfortant să blocheze lumea de afară pentru câteva secunde, doar cât să se poată bucura de ceața sonoră subacvatică. Ar fi vrut să rămână astfel pentru totdeauna. În schimb, se înălță și, cu un efort supraomenesc, ieși din cadă.

– Becs! strigă ea în timp ce scoase dopul și clăti cada cu dușul. Liber la baie!

– Doamne, ce rapidă ai fost! observă sora ei care deschise ușa și, clefăind o bucată de pâine prăjită, se uită la ea cu o privire curioasă. Ești bine?

– Mda, răspunse tăios Rachel concentrându-se să aplice loțiune de corp pe fiecare centimetru al corpului la care ajungea.

– Așa, lasă-mă pe mine să mă ocup de spate, se oferi Becs luând sticla și punând cremă în palmă. Rach, începu ea cu o mică ezitare în timp ce masa loțiunea ca să intre în piele. Nu e prea târziu să dai înapoi dacă ai îndoieli, să știi.

Rachel simți un gol în stomac la aceste cuvinte. Pentru Becs era ușor să spună așa ceva, dar cum ar fi arătat scena din biserică dacă mireasa nu-și făcea apariția? Toți oamenii aceia șușotind oripilați când își dădeau seama că ea îl părăsise pe sărmanul Toby la altar. Și ce avea să se întâmple apoi? Ea și Toby s-ar fi despărțit, el ar fi plecat din apartament, iar Rachel ar fi luat-o de la capăt. Cum naiba să mai poată face un copil? Avea treizeci și patru de ani. Nu mai era timp să întâlnească pe altcineva. Avea să se ofilească într-o singurătate plină de amărăciune.

– Nu, răspunse ea hotărâtă. Nu vreau să dau înapoi. Îl iubesc pe Toby. Sunt doar emoționată, atâta tot.

Becs puse capacul la sticlă.

– Ar fi mult mai îngrijorător dacă ai fi prea calmă.

– De ce? În caz că el mă va lăsa baltă?

Rachel își dori să nu mai fie atât de irascibilă și de pesimistă. Becs se răsuci cu fața spre ea.

– Nu! Nu asta am vrut să spun! De ce te gândeşti mă car că Toby te-ar putea lăsa baltă? Este cel mai adorabil bărbat de pe planetă. Nu ţi-ar face niciodată vreun rău.

– Ştiu, oftă Rachel. Dar... Becs, o să-ţi spun ceva ce n-am spus până acum nimănui. Pentru că dacă nu fac această mărturisire o să explodez.

– Bine, zise sora ei aşteptând răbdătoare.

– Eu cred că Toby o mai iubeşte încă pe fosta lui prietenă.

Becs dădu din cap şi se încruntă.

– Şi ce te face să crezi asta? Trebuie să fi fost cu mult timp în urmă. Îi pomeneşte mereu numele?

– Nu, din contră. Întotdeauna refuză să discute despre ea.

– Bun. Şi ai vreo dovadă că ei s-ar fi văzut fără ca tu să ştii?

– O, nu! Deloc. Nu cred că el mi-ar face aşa ceva vreodată.

Becs se aşeză pe marginea căzii şi îşi frecă bărbia, gânditoare.

– Păi, cu tine se însoară, nu? Şi cu tine şi-a petrecut ultimii şapte ani. Pun pariu că nici nu şi-o mai aminteşte după atâta timp. Dacă era încă îndrăgostit de ea, n-ar fi trebuit s-o ia de nevastă?

– Ştiu că se însoară cu mine, dar sunt îngrijorată că-l forţez mâna. S-a întâmplat abia după ce tata ne-a atras atenţia, iar eu am fost cea care l-a cerut de bărbat, nu a făcut-o el. Primul lui răspuns a fost: „Nu ştiu", oftă ea.

– L-ai luat prin surprindere, atâta tot, rosti Becs cu hotărâre. Avea nevoie de timp ca să se gândească. Ascultă, Rach, Toby nu este un copil care nu ştie ce face. Este un bărbat în toată firea care poate hotărî singur. Aşa cum îl ştiu eu, nu cred că ar fi acceptat vreodată să se însoare cu tine dacă nu ar fi dorit asta. Şi ţine la tine enorm. Sunt sigură.

– Da, ţine la mine. Şi eu sunt sigură... Dar mă iubeşte oare? Abia dacă-mi spune asta, să ştii.

– Multor bărbaţi nu le place să facă declaraţii de dragoste. Preferă să-şi arate sentimentele, nu să le proclame.

– Asta zice şi el mereu, suspină Rachel.

– Ei, vezi? Uite ce e, dragă, știu că ești emoționată, dar îți faci probleme degeaba, ca de obicei. O să ai o zi minunată și o să te măriți cu bărbatul pe care-l iubești. Totul o să fie bine, îți promit.

Rachel se aplecă spre ea și o îmbrățișă cu putere. Becs era cu patru ani mai mică decât ea și nu se înțeleseseră întotdeauna așa de bine, dar o iubea și avea încredere în ea. Și, în special în ziua aceea, era bucuroasă că se putea bizui pe sprijinul ei.

Se duse în dormitor, se așeză pe pat și se uită la superba rochie Vera Wang ce atârna de ușa șifonierului. Se simțea mai bine că vorbise cu Becs. Destăinuirile o ajutaseră. Ținuse temerile în ea mult timp. Becs avea dreptate. Totul avea să fie bine. N-avea rost să-și facă griji pentru ceva ce probabil că nu era nici măcar adevărat.

Chiar în acea clipă se auzi soneria, făcând-o să tresară. Sări de pe pat și alergă la ușa de la intrare.

– Probabil că sunt coafeza și machieuza, le strigă ea mamei și lui Becs. Dar nu erau. Când deschise ușa fu întâmpinată de o duzină de trandafiri roșii și de un bărbat cu un rânjet atât de larg, încât părea să-i cuprindă tot capul. O! exclamă ea șocată.

– Livrare pentru Rachel King, anunță curierul.

Îi luă buchetul din brațe și închise năucită ușa. Abia stăpânindu-și tremurul mâinilor, deschise felicitarea. „Pentru mireasa mea, ne vedem la biserică. Cu dragoste, de la mirele tău." Ochii i se umplură de lacrimi. Ce frumos din partea lui. Îl iubea așa de mult. Cum se putuse îndoi de el?

– Ah, ce băiat ascultător! se entuziasmă mama ei, care ieșise din bucătărie.

– Tu i-ai spus să trimită flori? o săgetă Rachel cu privirea.

– Nu! Nu, deloc! Mary roși. Dar am bănuit că tu ai făcut-o. Rachel știa că mințea, iar bucuria pe care o simțise cu câteva secunde în urmă se risipi. Se duse în bucătărie, aruncă trandafirii pe blat și se uită la ei acuzator. Totuși, nu l-a obligat nimeni la gestul ăsta, preciză mama ei apropiindu-se și cuprinzând-o pe după umeri.

Rachel încuviinţă din cap. Poate că mama ei avea dreptate. Sigur că el nu ar fi trimis florile dacă ar fi avut îndoieli.

– Uau! exclamă Becs când intră în bucătărie şi văzu trandafirii. Ce drăguţ e că a trimis aşa nişte flori superbe în ziua nunţii! Vezi? adăugă ea cu un oftat exagerat.

Rachel zâmbi încercând să se liniştească. „Aşa este", îşi zise în timp ce aranja florile într-o vază. „Adună-te şi termină odată cu toate astea. Ai o nuntă la care trebuie să ajungi!"

Anna

Anna se privi în oglinda din baie şi se gândi cât de mult se schimbase în cei zece ani de când terminase facultatea. De când o terminase cu Toby. În unele privinţe arăta mai bine decât atunci. Faţa ei era mai slabă, pomeţii mai pronunţaţi, iar pielea era mai fermă şi bronzată. Dar îşi dădu seama tresărind că îşi pierduse strălucirea. „Fericirea pe care ţi-o dă dragostea e cel mai bun produs de înfrumuseţare de pe piaţă", îşi spuse, „păcat că nu se poate cumpăra."

Îşi dorea cu ardoare ca ziua aceea să se termine mai repede; pe de altă parte, nu voia să înceapă. Luă o pensulă moale şi îşi aplică pe obraji puţin fard trandafiriu, întrebându-se dacă Rachel făcea acelaşi lucru în acel moment. Se întrebă de asemenea cum se simţea femeia pe cale să se mărite cu iubirea vieţii ei şi dacă era la fel de fericită cum ar fi fost ea. Durerea pe care i-o provoca acest gând era copleşitoare.

– Arăţi minunat, o admiră Clare în clipa în care ieşi din dormitor, o oră mai târziu.

– Crezi? Tremura de emoţie la gândul minciunilor ce o aşteptau şi se hotărî să fie puternică şi să nu facă vreo scenă; nu că ar fi fost vreodată predispusă la aşa ceva, în special la o nuntă.

– Da, răspunse categoric prietena ei.

Nu era ultima oară în cursul zilei când avea să audă acest cuvânt. Pur şi simplu nu putea concepe că Toby

avea să-l spună altcuiva și nu ei. Totuși, trecuseră zece ani de când se despărțiseră și știa că era timpul să meargă mai departe, să facă primul pas din noua ei viață.

Se uită la Clare, care arăta magnific în costumul ei alb, cu pantaloni; era cu adevărat frumoasă. Annei nu-i venea să creadă cât de mult se schimbase în scurta săptămână pe care o petrecuse cu James. Ochii ei erau mai luminoși ca niciodată, pielea îi reflecta sănătatea înfloritoare, iar părul îi strălucea ca mătasea. Era o ilustrare vie a miracolului dragostei.

Și pentru Clare urma o zi grea. Era ultima pe care și-o petrecea cu James înainte ca el să plece în Australia. Poate că fuseseră împreună doar o săptămână, dar Anna îi înțelegea perfect durerea.

– Și tu arăți minunat, îi spuse ea cu sinceritate și o îmbrățișă.

În adâncul ei, Anna era sigură că prietena ei ar fi preferat să meargă la nuntă cu James, ca să profite de fiecare secundă prețioasă ce le mai rămăsese. Dar Clare nu ar fi lăsat-o niciodată la greu. „Nu m-aș supăra", o minți Anna, însă nu sunase convingător. „Ba da", răspunsese Clare, „și să știi că singurul motiv pentru care merg este să-ți fiu sprijin moral. Ce fel de prietenă aș fi dacă te-aș lăsa de izbeliște?"

– Bun, zise ea aruncând o privire la ceas. Ar trebui să plecăm.

Ieșiră în stradă, opriră un taxi și se îndreptară spre biserică. Din mașină, Anna se uită la oamenii care își vedeau veseli de viața lor. Era o zi perfectă de iulie, cu un cer azuriu, priveliște rară într-un oraș învăluit de smog. Într-un fel, i se păru a fi un semn rău, dar nu-și dădea seama exact de ce.

Eveniment:
Căsătoria dintre Rachel King și Toby McKenzie
la Biserica St. George, Fulham

Biserica micuță era cuibărită în spatele unei șosele aglomerate ce traversa orașul Fulham.

– Uau, şopti Anna în timp ce intrau.

Lăcaşul era plin, iar mirosul de trandafiri persista senzual în aer. Se uită în jur, ameţită de gelozie şi durere. Ar fi trebuit să fie nunta ei. Să-şi vadă prietenii şi rudele cu feţele zâmbitoare. Trandafirii albi aşezaţi cu grijă pe un pat verde de frunze. Anunţul de la intrare, legat frumos cu o fundă albă. Cea mai fericită zi din viaţa ei.

– Te simţi bine? întrebă Clare privind-o cu o expresie îngrijorată.

Anna inspiră adânc pe nas şi expiră pe gură, încercând să-şi calmeze palpitaţiile. Dădu repede din cap şi îşi urmă prietena pe intervalul dintre bănci.

– Din partea mirelui sau a miresei? zâmbi James. Le sărută de bun venit, zăbovind puţin mai mult asupra lui Clare. Aceasta roşi, iar privirea lui se umplu de o dorinţă vădită. Amândouă arătaţi minunat, adăugă el.

– Şi tu la fel, răspunseră amândouă în acelaşi timp.

Era adevărat; chiar arăta bine. Purta un frac negru, cu cămaşă şi cravată albe, care îi veneau foarte bine. Se poziţionă între ele, îşi îndoi braţele într-un gest teatral şi le conduse spre locurile lor.

Anna se uită în jos şi se concentră la mersul pe tocurile imposibil de înalte; nu îşi ridică privirea până ce nu se aşezară. Când se uită în sus, zâmbetul îi pieri într-o clipă de pe buze. Stătea lângă Ella de Bourg.

– O, Doamne! murmură ea.

– Ce s-a întâmplat? Clare se uită în jur alarmată. O, am văzut, şuieră ea încruntându-se. Vrei să ne aşezăm în altă parte?

Anna aprobă din cap recunoscătoare şi se ridică. Dar chiar înainte să scape, simţi mâna rece a Ellei atingând-o pe braţ.

– Nu, Anna, rosti vocea aceea profundă şi rugătoare pe care şi-o amintea prea bine.

O studie pentru prima oară în aproape zece ani. Încă era frumoasă. Părul prins într-un coc strâns era strălucitor şi negru, picioarele erau la fel de subţiri ca întotdeauna, iar ochii erau tot imposibil de mari, dar dintr-un motiv anume – Anna nu ştia exact de ce – arăta epuizată. Aerul înfloritor dispăruse, în locul lui

întinzându-se o expresie plină de amărăciune. Clare își înghionti prietena în spate.

– Vrei să mergem, sau nu? șopti ea.

– Este prea târziu, pufni Anna după o scurtă ezitare. Nu mai avem unde să stăm.

Îi aruncă lui Clare o privire plină de regret, iar acesta o bătu ușor pe picior arătându-i că nu era supărată.

– Anna, arăți minunat, spuse Ella cu un zâmbet încrezător.

Doamne, ce tupeu pe acea femeie! Își imagina că putea să-i intre din nou în grațiile după tot ce făcuse!

– Mersi, bombăni Anna uitându-se drept înainte.

Un bărbat în vârstă care stătea în dreapta Ellei se aplecă să vadă cu cine vorbea.

– O, Anna, să ți-l prezint pe soțul meu, Max, zise Ella încă zâmbind.

Anna întoarse capul și nu-și putu stăpâni uimirea.

– Soțul tău? răbufni ea.

Era rândul Ellei să arate stânjenită.

– Da. Suntem căsătoriți de patru ani și jumătate.

Anna făcu un efort vizibil să-și revină când dădu mâna cu bărbatul.

– Ăăă, îmi pare bine să te cunosc, Max, se bâlbâi ea.

Max se uită spre Clare, care se încruntă în cealaltă direcție.

– Clare, o atenționă Anna bătând-o ușor pe spate. Acesta e Max, soțul Ellei, pronunță ea apăsat.

Clare se răsuci imediat.

– Ce? exclamă ea fără a-și putea masca surprinderea. Îl scutură mâna întinsă cu un rânjet vădit.

– De unde vă cunoașteți voi, fetelor? întrebă Max cu o voce plăcută în încercarea de a detensiona atmosfera. Prietene din facultate?

Clare pufni.

– Ăăă, da, ceva de genul ăsta, interveni Anna repede ca să împiedice vreun comentariu.

– Și ce mai faci tu, Anna? se interesă Ella dorind, în mod evident, să schimbe subiectul. Măritată, singură? Copii, câini? O casă mare la țară? râse ea.

Anna se încruntă.

– Singură. Fără copii. Fără câini. Sunt învăţătoare, răspunse pe un ton egal.

Nu-i era ruşine cu asta. Bineînţeles, Ella se măritase cu Max pentru banii lui şi mai mult ca sigur nu muncea. Probabil că îşi petrecea timpul plimbându-se pe King's Road, cumpărând lucruri de care nu avea nevoie.

– Ai mai ţinut legătura cu Toby? o iscodi Ella cu o sprânceană ridicată, evident surprinsă că Anna fusese invitată la nuntă.

Acest lucru îi provocă Annei un val de ostilitate.

– Da, asta fac prietenii, în general, răspunse ea scurt. Nu te-am văzut la petrecerea de dinaintea căsătoriei, adăugă pe un ton viclean. Dar cred că era doar pentru invitaţii tineri...

Nu era genul ei să fie atât de răutăcioasă, dar nu-şi putuse reprima un mic gest de răzbunare faţă de femeia care îi provocase atât de multă durere.

Se întoarse când îl văzu cu coada ochiului pe Toby păşind pe culoar spre banca din faţă. În costumul său frumos, bine croit, arăta ca o combinaţie între Daniel Day-Lewis şi Hugh Grant. Sperase, în adâncul inimii, că nu avea să-şi facă apariţia. Pe de altă parte, nu era genul care să lase baltă o fată la altar şi să o umilească în faţa prietenilor şi a familiei.

Ca şi cum ar fi simţit-o holbându-se la el, Toby se opri din mers, se întoarse în ceea ce păru a fi un gest în reluare şi îi întâlni privirea. Ca într-un film, orice altceva se topi în neant; era ca şi cum n-ar fi fost decât ei doi, singuri în biserică, privindu-se. Fiecare fibră a fiinţei ei voia să-i spună cât de mult îl iubea şi îl dorea, dar nu putea nici măcar să respire, darămite să vorbească.

Momentul fu întrerupt când Marco se apropie în spatele lui şi îi şopti ceva la ureche. Toby dădu din cap afirmativ, mai aruncă o privire fugară spre Anna şi se îndreptă spre partea din faţă a bisericii. Marco se întoarse ca să vadă la cine se uitase mirele şi îi făcu amical cu mâna Annei când o zări. Ea îi întoarse gestul, însă tremura din cauza intensităţii schimbului de priviri cu Toby. Clare o apucă de mână.

– O să fii bine? şopti ea.

– Da, îngăimă Anna în timp ce lacrimile începeau să-i curgă în poală. Își mușcă buza în încercarea disperată de a opri șuvoiul, dar era imposibil.

– Vrei să mergem? întrebă prietena ei, care își luă geanta și căută în ea un șervețel.

Anna încuviință din cap, prea înecată în suspine ca să poată spune ceva. Se ridicară și, aplecându-se de spate ca să nu-i deranjeze pe ceilalți invitați, se îndreptară spre culoarul din mijloc. Chiar în clipa în care ajunseră la ușă, aceasta se deschise și se treziră față în față cu Rachel, care arăta splendid într-o rochie uimitoare, dar totuși simplă, de culoarea fildeșului. Ținea în mână un buchet perfect de trandafiri albi și mergea la braț cu un bărbat în vârstă care părea a fi cel mai mândru om din lume. Anna și Rachel se holbară una la alta șocate.

– Ce se întâmplă? întrebă tatăl miresei.

Rămase cu gura căscată uitându-se la fața plină de lacrimi a Annei și la expresia vinovată a lui Clare. În spatele lor, în biserică, se auzi rumoare; toate capetele se răsuciseră ca să vadă din ce motiv se întârzia. Organistul interpretă întoarcerea spre ușă a celor prezenți ca un semn că mireasa era gata să pășească spre altar, așa că începu *Marșul nupțial*, dar cineva îi făcu semn să înceteze și un aer straniu se coborî asupra întregii biserici. Fața delicată a lui Rachel se schimonosi, devenind o oglindă a expresiei Annei.

– Știam eu, murmură ea aproape pentru sine.

Una dintre domnișoarele de onoare veni în față și se uită la Anna cu o privire acuzatoare.

– Tu cine ești? întrebă ea supărată. Și ce dracului faci?

– Eu... eu sunt Anna, răspunse ea cu greu, încercând să-și șteargă lacrimile. Și tocmai plecam.

Căută înnebunită o cale de evadare, dar gașca miresei bloca toate ieșirile.

– E fosta lui prietenă, suspină Rachel spre domnișoara de onoare care continua să se încrunte.

– Știi ceva, uite-l pe Toby, zise fata arătând spre partea din față a bisericii. Iar el nu pleacă nicăieri. De ce n-o lași să se ducă unde are treabă și nu-ți vezi mai departe de nuntă? Hai, Rachel, n-o băga în seamă.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de sunetul unor paşi. Anna se întoarse şi îl văzu pe Toby, care venea spre ele. Când ajunse în dreptul lor îşi plimbă privirea de la una la alta.

– Ce s-a întâmplat? întrebă în şoaptă.

– Asta, hohoti Rachel.

Din instinct, Toby se duse spre ea şi o luă în braţe.

– Hei, nu plânge, o linişti el, mângâindu-i spatele şi sărutând-o pe creştet.

Rachel îi îngădui să o ţină astfel câteva minute, în timp ce toată lumea îi privea stânjenită. Până la urmă se trase din îmbrăţişare.

– Toby, o să-ţi pun o întrebare la care vreau să-mi răspunzi sincer. Anna simţi că mai avea puţin şi leşina, aşa că se clătină uşor. Din fericire, Clare o prinse în braţe şi o sprijini de ea. Tu... continuă Rachel, apoi trase adânc aer în piept ca să se adune. Mă iubeşti?

– Ştii că da, răspunse el repede.

Prea repede. Ea dădu din cap afirmativ şi făcu o pauză.

– O mai iubeşti pe Anna?

Toată adunarea din biserică rămase cu gura căscată. Timpul se opri în loc, iar Toby se întoarse şi, pentru a doua oară în mai puţin de zece minute, privirile lor se unire. Stătură aşa o perioadă insuportabil de lungă până ce el rosti ferm:

– Da.

Clare

Invitaţii erau consternaţi. Rachel schelălăi ca un animal rănit, apoi aruncă buchetul, îşi făcu loc prin alaiul ei şi fugi în jos pe trepte. Toby o luă la goană după ea şi o strigă. Domnişoara de onoare principală ieşi în faţă şi începu să urle la Anna.

– Nu e vina ei! răbufni Clare punându-şi braţul în jurul prietenei sale într-un gest de protecţie. Are inima frântă după Toby de ani întregi şi niciodată nu a spus nici un cuvânt despre asta.

– Și, dacă se iubeau așa de mult, de ce s-au despărțit? întrebă cealaltă cu furia scăpărându-i în privire.

Clare se întoarse și se uită în biserică.

– Din cauza nenorocitei de acolo! zise ea arătând spre Ella.

Toate privirile se îndreptară spre aceasta. Profitând de agitație, Clare o apucă pe Anna de mână, o trase printr-o ușă laterală, sări în mijlocul drumului și opri primul taxi pe care îl văzu. Anna părea să fie în stare de șoc, iar Clare se simțea și ea destul de zdruncinată. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Privirea lui Rachel îi rămăsese întipărită în minte și, în ciuda prieteniei pentru Anna, îi era extrem de milă de biata mireasă. Se gândea la cum se simțea ea în acea clipă.

Ajunseră acasă în câteva minute, iar Clare fu nevoită să o care pur și simplu pe Anna în apartament. O lăsă pe canapea și se duse în bucătărie, unde se rezemă de blat. Mintea i se învârtea în timp ce se întreba ce era de făcut în continuare. Probabil că James rămăsese în urmă și încercase să lămurească lucrurile împreună cu Marco, așa că nu-l putea suna, cu toate că-și dorea cu disperare să stea de vorbă cu el. Timpul pe care îl mai aveau la dispoziție era atât de scurt, încât nu suporta gândul de a pierde vreunul dintre minutele prețioase.

Prepară cafeaua și îi duse o cană Annei, care zăcea pe canapea holbându-se în gol. Mâinile ei tremurau când duse băutura fierbinte la buze, iar Clare tresări când vărsă puțin pe rochia frumoasă.

– Hei, ai grijă! zise ea. Îi luă cana din mână și o puse alături. Rimelul Annei se întindea pe obraji în timp ce lacrimile continuau să-i curgă. Nici măcar nu părea să observe că plângea. Spune-mi cum te mai simți, o imploră Clare.

– Nu știu... Simt că nu ar fi trebuit să merg la nuntă. La ce naiba m-am gândit? I-am distrus viața bietei fete!

Prietena ei nu zise nimic. Se gândea cam la același lucru. Chiar nu se așteptase ca Anna să reacționeze astfel. Crezuse că dacă îl vedea pe Toby însurat avea să încheie povestea, să meargă mai departe. În schimb, acest

lucru îi declanşase toate emoţiile pe care le reprimase ani la rândul.

– Încă te iubeşte, murmură aproape pentru sine.

– Nu zice asta! strigă ea. Nu pot suporta.

– De ce?

– Pentru că... pentru că am irosit toţi anii ăştia.

– Şi el la fel.

– Da, dar asta nu-i o consolare. Am fost amândoi atât de încăpăţânaţi. Şi sărmana fată... gemu ea.

Din nou, Clare nu spuse nimic. Probabil că Rachel agoniza. Pe de altă parte, deşi o compătimea sincer, simţea şi o mică licărire de speranţă că Anna şi Toby s-ar fi putut reuni în sfârşit.

Rămaseră tăcute, amândouă adâncite în gânduri, până ce telefonul lui Clare sună şi le făcu pe amândouă să tresară. Apăsă pe buton şi răspunse.

– Bună, eu sunt, strigă James peste vacarmul oamenilor care vorbeau tare lângă el.

– Bună. Clare se ridică şi se duse în dormitor ca să poată vorbi în intimitate. În fundal auzea muzică şi râsete. Ce e toată zarva aia?

– Sunt la petrecere. Mama şi tatăl lui Rachel s-au dus direct acasă, dar George a insistat ca toată lumea să participe şi să se simtă bine... din moment ce a plătit pentru tot. Nu le-a trebuit mult să treacă peste şoc, adăugă James pe un ton mucalit. Probabil se bucură că nu au fost nevoiţi să mai asiste la slujba plictisitoare... adică au mai mult timp ca să bea.

– Săraca Rachel, şopti Clare.

– Ştiu, oftă el. Marco are grijă de ea. E o fată bună, nu merita aşa ceva. Clare tocmai voia să-l aprobe, dar James continuă: Prietena ta tâmpită ar fi trebuit să stea acasă!

Valul de indignare se ridică în sufletul ei ca un vulcan care scuipă lavă.

– Ce? N-a fost vina Annei! răbufni ea. Toby este vinovat... el e cel care trebuia să se însoare!

– Mda, şi ar fi mers mai departe dacă n-ar fi apărut ea şi n-ar fi început să plângă şi să se vaite pe-acolo.

Lui Clare nu-i venea să creadă ce auzea.

– Ea nu a apărut acolo! A fost invitată! Și, oricum, crezi că ar fi fost mai bine? Să accepte o căsătorie fără iubire?

– El o iubește pe Rachel. Doar că vaca aia a făcut scene în fața lui.

Urmă o tăcere tensionată. Clare nu voia să se certe cu James în ultima lor zi împreună, dar nu putea nici să-i îngăduie s-o facă pe Anna albie de porci.

– De fapt, eu cred că a fost incredibil de demnă, declară ea.

– Da, sigur, răspunse James cu sarcasm.

– Uite ce e, nu vreau să discut cu tine dacă vorbești așa despre Anna, zise Clare încinsă de nervi.

– Bine. Atunci cred că am terminat de vorbit.

Clare rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă cum o relație scurtă și perfectă se putea termina atât de brusc.

– Asta înseamnă adio? întrebă ea încet, simțindu-se dintr-odată îngrozită.

– Așa se pare, rosti James cu răceală. Adio, Clare, spuse el și închise.

Se uită la mobil stupefiată. Se terminase. Trecură câteva minute înainte să se poată aduna și să se întoarcă în sufragerie, unde Anna suspina în tăcere pe canapea. Se așeză lângă ea și încercă să-și potolească regretele care i se adunau în suflet. Nu era vina Annei, știa asta. Și totuși... dacă nu ar fi fost ea, nunta ar fi continuat, inima lui Rachel nu ar fi fost frântă, iar ea și James nu s-ar fi certat în ultima lor zi împreună.

Anna își ridică privirea și își suflă nasul fără eleganță.

– Să înțeleg că a fost James? Primind o confirmare tacită, se interesă: Vine pe-aici? Prietena ei scuturâ din cap, neputând să scoată o vorbă. Atunci te duci să te întâlnești cu el? Clare repetă gestul, de data aceea cu mai multă convingere. Ce s-a întâmplat? vru Anna să știe.

Dintr-odată, Clare nu se mai putu stăpâni, iar tristețea se scurse din ea într-un torent. Anna icni, șocată. În toți acei ani de când se cunoșteau, o văzuse foarte rar cedând. O luă în brațe și o legănă înainte și înapoi ca pe un copil.

– Ce porcărie! strigă Clare în eter.

Anna se dădu în spate şi când se uită la ea îşi dădu seama ce se întâmplase.

– Te-ai despărţit de James, nu-i aşa?

– Da, se auzi un geamăt sfâşietor.

– Din cauza mea? întrebă ea îngrozită.

Clare suspină şi se uită în altă parte. Nu voia să dea vina pe Anna, dar nu se putea abţine. Din cauza ei, tocmai îl pierduse pe singurul bărbat pe care îl iubise vreodată.

Ella

Şocul de a o vedea din nou pe Anna era mai mare decât îşi imaginase Ella. Faţa ei în formă de inimă era mai slabă, iar părul auriu încadra nişte pometi imposibil de înalţi. Arăta tonifiată şi bronzată în rochia din şifon turcoaz care îi scotea în evidenţă picioarele frumoase. În comparaţie cu ea, Ella se simţi bătrână şi urâtă. Sperase ca Anna să se fi îngrăşat, să se fi mutat la ţară şi să aibă o droaie de copii şi câini, deoarece astfel ar fi scăpat de vina pe care o simţea pentru că o despărţise de Toby. Dar se înşelase. Durerea încă persista evident în ochii ei.

Expresia de pe faţa Annei când Ella i-l prezentase pe Max fusese una de groază reală; în mod clar, îl luase drept tatăl ei. Ella îşi dorise să se afişeze la nuntă ca o autoare de succes cu un soţ bogat şi chipeş. În schimb, nimănui nu-i păsase cu ce se ocupa ea şi se gândiseră toţi că se măritase cu Max pentru banii lui.

În realitate, chiar părea îndeajuns de bătrân ca să-i fie tată, mai ales printre toţi acei bărbaţi tineri şi chipeşi de la nuntă. Când îi devenise oare pielea atât de subţire şi de ridată? De ce nu observase niciodată că îi ieşea părul din urechi şi că nasul se făcea din ce în ce mai mare şi mai rotund?

Ella oftă adânc. Relaţia lor decăzuse în ultimul hal. Ţinea la el, dar nu-l mai dorea şi începuse să caute diverse tertipuri ca să nu facă dragoste cu el. Ultima oară

fusese în noaptea în care primise invitația la nuntă, și de atunci nu mai suportase perspectiva ca el s-o atingă. Nu aveau nimic în comun, iar conversațiile cu el o plictiseau. Totuși, cum l-ar fi putut părăsi? Îi salvase viața, în mai multe moduri, și nu doar o dată. Și știa sigur că o iubea. Se simțea captivă.

Tocmai în acel moment atenția tuturor fu atrasă de agitația din spatele bisericii. Se întoarseră cu toții, dornici să vadă intrarea protagonistei. Ella era nerăbdătoare să facă o comparație între Rachel și ea. Și între Rachel și Anna. Dar, deși organistul cântă primele acorduri din *Marșul nupțial*, mireasa nu apăru. Ella își suci gâtul și mai mult și văzu că alaiul se blocase la ușă împreună cu Anna și Clare.

Conversația celor din grupul de la intrare fu inițial estompată de orgă, însă când muzicianul fu redus la tăcere, ecoul vocilor lor răzbătu clar în atmosfera eterată. Ella îi văzu privirea lui Toby fixând-o pe cea a Annei și își dădu seama că iubirea lor era la fel de intensă ca în urmă cu un deceniu. Se auzi un icnet de consternare și toată lumea exclamă îngrozită când Rachel, izbucnind în lacrimi, se răsuci pe călcâie și coborî în fugă treptele.

Până la Ella ajungeau frânturi de conversație.

– E numai vina ei!...

– N-am vrut să se întâmple așa...

– Nu e vina ei!

– Și, dacă se iubeau așa de mult, de ce s-au despărțit?

Apoi, Clare se întoarse furioasă și se uită în biserică. Ella știu ce avea să urmeze.

– Din cauza nenorocitei de acolo! șuieră aceasta în culmea enervării, arătând cu degetul spre ea.

Sub privirile sfredelitoare ale întregii asistențe își simți obrajii arzând de rușine. Era evident că ziua aceea nu mergea așa cum sperase. Tot ce vedea erau chipuri acuzatoare care se holbau la ea din toate părțile. Părinții ei, care stăteau în față, aveau expresii în care se citea confuzia, dar și furia și dezamăgirea. Privirea nelămurită a surorii lui Toby, Helen, se transformă rapid într-una de mânie când își dădu seama că Ella provocase despărțirea dintre Toby și Anna.

– Nu e vina mea, murmură Ella cu voce joasă, căutând disperată o față înțelegătoare.

– Și-acum ce facem? întrebă derutat tatăl miresei.

Sora lui Rachel se duse la el să-l îmbrățișeze. Mama ei, alergând cu greu pe tocuri, veni în spatele bisericii și li se alătură.

– Hai să mergem, bolborosi ea. Nu vreau decât să ajung la Rachel să văd dacă este bine.

Soțul ei dădu din cap afirmativ, apoi își îndreptă spatele și se uită în jur.

– Ei bine, zise el după ce își drese glasul emoționat, nu e chiar cum mi-am imaginat discursul, dar evident n-o să mai fie nici o nuntă... Vocea îl lăsă, iar Mary își puse mâna pe brațul lui. Oricum, continuă el anevoie, știți cu toții unde se ține petrecerea... totul e plătit, așa că măcar voi puteți să vă bucurați de ea. Sunt convins că o să ne iertați dacă nu vă însoțim.

Spunând acestea, își cuprinse soția pe după umeri și ieșiră împreună. În biserică se lăsă o tăcere mormântală. Într-un final, cavalerul de onoare interveni:

– Păi, ați auzit ce-a spus George. Măcar restul zilei să fie mai bun. Ne vedem cu toții la petrecere.

Ella se uită la Max. Avea o expresie bizară.

– Ce-i? întrebă ușor alarmată.

– Vrei să mergi la petrecere?

– Nu, răspunse ea repede. Era o singură persoană care o interesa, iar aceea nu avea să fie acolo. În plus, toată lumea avea să-i ceară capul. Hai acasă.

– Cred că ar trebui să mergem undeva să vorbim, spuse Max pe un ton care nu permitea să fie contrazis.

Ella nu-l auzise niciodată adoptând un ton atât de sever.

– O, se bâlbâi ea vizibil mișcată. Bine.

Restul invitaților porniră spre petrecere în frunte cu prietenii mirelui, iar Max își luă soția de braț și o conduse spre ieșirea din biserică. Atmosfera era stranie, un amestec de șoc și încântare. În timp ce unii se simțeau evident vinovați la gândul că se vor distra pe cheltuiala altcuiva, alții păreau bucuroși că nu mai erau nevoiți

să asiste la toate formalitățile plictisitoare înainte să se îmbete și să danseze toată noaptea.

În timp ce mulțimea o luă la dreapta, spre autobuzele care aveau să-i ducă spre locul petrecerii, Max și Ella făcură stânga, spre aglomerata Fulham Road. După vreo câteva minute în care merseră în tăcere ajunseră la un mic bistro și, fără a se consulta unul cu altul, deschiseră ușa și intrară. Un chelner îi conduse la o masă, iar ei se așezară și studiară meniul în tăcere. Când chelnerul se întoarse ca să le prezinte specialitățile zilei, Max îl întrerupse.

– Nu vrem decât câteva măsline, mulțumesc. Și apoi două fripturi în sânge, comandă el pentru amândoi, așa cum făcea de obicei.

Ella nu-și dăduse seama până în acea clipă cât de mult ura asta.

– Vreau să-ți spun ceva, zise când chelnerul luă meniul și dispăru.

Max își ridică privirea și oftă.

– Continuă. Mai sunt și alți foști iubiți de care ar trebui să știu?

– Eu și Toby n-am fost niciodată iubiți, spuse ea ignorându-i tonul tăios. A fost o încurcătură nefericită.

– Ai avut parte de multe încurcături în viața ta, nu-i așa? E ciudat felul în care ajung să te urmărească.

– Nu e vina mea! se răsti Ella înroșindu-se de nervi.

– Sigur, niciodată nu este. Max arăta și vorbea la fel ca tatăl ei. Și? Ce-ai făcut de te urăsc toți într-un asemenea hal?

– După cum ziceam, a fost doar o neînțelegere. Oricum, nu asta am vrut să-ți spun, continuă ea dornică să schimbe subiectul. Când Max îi făcu un gest să continue, mărturisi: Nu-mi place friptura în sânge.

Fruntea lui se încreți din cauza confuziei.

– De când?

– Dintotdeauna. Dar niciodată nu te-ai obosit să afli cum îmi place.

– Iar tu nu te-ai mai plâns până acum, se răsti el.

– Ei bine, mă plâng acum, zise Ella cu fermitate.

– Și de ce, mă rog? Max părea obosit. Înfrânt.

– Pentru că relaţia asta nu merge, şi cred că treaba cu friptura explică de ce. Nu mă cunoşti deloc.

– Dar te iubesc, murmură el epuizat, fără pasiune.

– Eu nu sunt sigură că te iubesc, răspunse ea mult mult gânditoare decât agresivă. Cred că iubeşti faptul că ai la braţ o femeie frumoasă. Max deschise gura ca să protesteze, apoi o închise repede când ea continuă. Dar eu n-o să fiu mereu tânără şi frumoasă, iar atunci ce va rămâne între noi? Nu ne cunoaştem. Mă simt de parcă viaţa mi-ar trece prin faţa ochilor, ca un film la cinematograf, iar eu stau în primul rând şi o privesc defilând. M-am simţit mereu ca o străină, iar faptul că m-am măritat cu tine nu schimbă cu nimic acest lucru. Sunt o străină pentru munca ta, pentru familia ta, pentru prietenii tăi...

– Ce-a mai rămas din toate astea... bombăni Max.

– Exact. Ai renunţat la o mulţime de lucruri pentru mine. Şi totuşi nu mă cunoşti deloc. Iar eu nu te cunosc pe tine. Observându-i licărirea de iritare, urmă rapid. Îţi mulţumesc din suflet, dar vreau mai mult de la viaţa mea. Nu fac decât să exist, nu să trăiesc.

– Te ocupi cu scrisul.

– Da, mă ocup cu scrisul şi îmi place asta. Dar nu e destul. Creez personajul şi viaţa care corespund aspiraţiilor mele, dar imediat ce închid computerul redevin nenorocita plictisită şi superficială care am fost dintotdeauna. Vreau să îndrept lucrurile înainte de a fi prea târziu.

– Nu mă părăsi, Ella! icni Max dintr-odată. Nu m-aş putea descurca fără tine.

Ella simţi în stomac un gol şi o combinaţie de teamă şi compasiune. Se simţea captivă. Dar cum l-ar fi putut părăsi pe Max, din moment ce el nu făcuse nimic rău şi o iubise atunci când nimeni altcineva n-o făcuse? Pe de altă parte, nu suporta gândul de a-şi petrece restul vieţii cu el. Putea la fel de bine să moară.

– Trebuie să plec, Max, spuse ea cu blândeţe, dar şi cu fermitate. Nu mai pot continua aşa.

Amândoi plângeau. Chelnerul sosi cu băuturile, dar, când le văzu feţele, zâmbetul îi pieri imediat.

– Imediat vine și mâncarea, îi anunță el.

– Anulează comanda, zise Max ridicându-se și aruncând o hârtie de douăzeci de lire pe masă. Am terminat, spuse el cu ochii ațintiți spre Ella.

Rachel

Era ciudat: pentru că se așteptase la așa ceva, nu era la fel de șocată precum cei din jurul ei. Se simțea jenată, desigur. Și umilită. Dar dincolo de asta, era incredibil de calmă. Nu reușise niciodată să scape de senzația iritantă că nu-l avusese pe Toby decât cu împrumut. Era mai tânăr decât ea și mai arătos, iar în adâncul sufletului știuse întotdeauna că o iubea încă pe Anna.

Ar fi vrut s-o urască. Îi stricase nunta și îi distrusese viața. Cu toate astea, îi venea greu s-o deteste. Chiar și în pragul disperării, observase că emoțiile Annei erau la fel de puternice ca ale ei. Și ce s-ar fi întâmplat dacă Anna ar fi reușit să se controleze, iar Toby ar fi mers mai departe cu nunta, așa cum Rachel știa că ar fi făcut? Ar fi fost fericită știind că era măritată cu un bărbat a cărui inimă aparținea altcuiva? Ar fi fost fericită să-și petreacă restul vieții pe planul al doilea? „Poate că da", își spuse cu tristețe în fața oglinzii din dormitor, în timp ce-și scotea diadema delicată din păr. Auzind un ciocănit încet la ușă, oftă când își văzu imaginea pătată de lacrimi.

– Intră, spuse ea.

Becs deschise ușa și își vârî capul înăuntru. Rachel se uită la sora ei în oglindă și își dădu seama că arăta mai rău decât ea.

– Ai chef să bei o cană cu ceai? Ochii lui Becs se mișcau nervos dintr-o parte în alta când intră în încăpere.

Rachel dădu din cap afirmativ și lovi ușor cu palma pe pat invitând-o să se așeze. Sora ei puse cana pe noptieră și se conformă. După ce se foi câteva minute și își aranjă cu meticulozitate rochia din mătase roz-deschis, reuși să îngaime:

– Îmi pare rău.

– De ce? întrebă Rachel surprinsă.

– Mă simt groaznic. De dimineaţă ştiai că se va întâmpla ceva rău, iar eu te-am convins să mergi mai departe. E vina mea că ai intrat în nenorocita aia de biserică! Îşi lăsă capul în jos şi îşi frânse mâinile.

– Nu, prostuţo! o mustă Rachel cu blândeţe. N-a fost deloc vina ta. M-aş fi dus oricum la biserică. Îl iubesc pe Toby, chiar îl iubesc. Faţa lui Becs se schimonosi de furie şi neîncredere în timp ce sora ei continuă: Am vrut să mă mărit cu el. Ai dreptate, ştiam că o să se întâmple ceva rău. Am ştiut mereu. Însă nu-i puteam trage clapa.

– Păcat că el nu a avut aceeaşi tărie! se răsti Becs, iar Rachel fu impresionată de câtă durere văzu în ochii ei.

– Nu mi-a tras clapa. El a fost acolo. Ar fi continuat nunta dacă...

– Dacă târfa aia nenorocită n-ar fi apărut! termină Becs furioasă.

Rachel dădu din cap afirmativ.

– Păi, da. Dar m-am gândit la asta. Cum ar fi fost să mă mărit cu un bărbat despre care ştiam că e îndrăgostit de altcineva? Şi am ştiut asta. Am ştiut dintotdeauna. M-aş fi măritat cu el pentru că-l iubeam, dar ştii ce? Poate că merit mai mult de atât.

– Chiar meriţi! strigă Becs. Meriţi mai mult! Îmi pare însă teribil de rău că ai fost umilită în halul ăsta în faţa atâtor oameni! Şi săracii mama şi tata...

Gândul la suferinţa părinţilor ei îi puse lui Rachel un nod în gât.

– Cum se simt?

– Sunt distruşi. Şi îşi fac griji pentru tine.

– O să mă duc să discut cu ei. Numai te rog să mă ajuţi cu rochia asta nenorocită.

Mama ei sări în picioare când o auzi intrând în living.

– O, draga mea, eşti bine? întrebă ea cu faţa schimonosită de îngrijorare.

Rachel se apropie şi se cuibări în braţele ei timp de câteva secunde. Apoi deveni conştientă că mai era cineva în încăpere. Peste umărul lui Mary îl văzu pe Marco. Şedea stingher pe marginea canapelei ţinându-şi cana

de ceai departe de costum, ca să nu-l păteze. Arăta atât de nepotrivit în acel decor, încât Rachel nu se putu abține să nu zâmbească.

– Bună, Marco, zise ea mergând să se așeze lângă el. Ce faci aici?

Tânărul roși și își lăsă privirea în jos.

– Am vrut să mă asigur că ești bine. Îmi pare teribil de rău pentru ce s-a întâmplat... continuă el abătut, cu ochii la ceaiul din cană.

– Sunt bine, zise ea spre surprinderea părinților și a lui Marco. Chiar sunt.

– Idiotul dracului! șuieră el mânios. Imediat își duse mâna la gură, murmurând spășit: Vă rog să mă iertați.

– Nu te scuza, spuse tatăl ei cu asprime. Și eu mă simt la fel, fiule.

Mary scăpă un icnet și ieși din încăpere. Cei trei rămaseră în urmă și se uitară neputincioși unul la altul. Într-un final, tatăl lui Rachel se ridică.

– Mă duc... să văd dacă mama ta e bine, zise el mângâindu-și tandru fiica pe cap.

Ea dădu din cap și se simți dintr-odată incredibil de stânjenită în compania lui Marco.

– Deci, spuse într-un final, neputând să mai suporte tăcerea.

– Deci, repetă el.

Râseră simultan, alungând încordarea din aer.

– Ce să fac acum, Marco?

– Nu știu, oftă el. E o situație mizerabilă.

– Trăim împreună, muncim împreună... Cum naiba o să mă adun?

– Păi, se poate muta cu mine o perioadă, deși sunt al naibii de supărat pe el...

– Nu fi, Marco. Toby e un băiat bun. Doar că nu m-a iubit îndeajuns de mult. În timp ce vorbea, Rachel se simți dintr-odată atât de obosită, încât abia putea formula o propoziție. Trebuie să dorm acum, continuă ea. Mersi că ai trecut pe-aici, dar o să fiu bine. Nu-ți face griji.

Se trezi tresărind a doua zi, pe seară. Se uită la ceasul de pe noptiera ei... lor. Scria 19:03. Își simți gura uscată,

iar spatele o durea ca naiba. În lumina difuză văzu rochia de mireasă agățată de ușa șifonierului. Își frecă ochii adormiți, se ridică, se întinse și ascultă cu atenție căutând semne de viață în apartament. Auzi voci și zgomot de tacâmuri și veselă.

Se duse la măsuța de toaletă și luă foarfeca pe care o folosise cu o dimineață în urmă ca să-și aranjeze bretonul. Foarte calmă, luă rochia de pe umeraș și începu să o taie. La început procedă cu delicatețe, aplicând crestături mici în mătasea de culoarea fildeșului. Apoi, pe măsură ce se încălzi, se apucă s-o ciopârțească până când simți că transpirase din cauza efortului. La final, splendida ei rochie se transformase într-o grămadă informă de zdrențe. Își îngropă fața în bucățile de material și țipă cât de tare putu.

Ella

Max și Ella nu-și vorbiră în taxi pe drumul spre casă, dar nu era o tăcere stânjenitoare. Dimpotrivă, în atmosferă plutea o senzație de ușurare în timp ce fiecare se retrăsese în propriile gânduri legate de finalul căsniciei lor. Ella nu regreta că se măritase cu Max. El îi salvase viața și îi oferise dragostea și afecțiunea la care râvnise atât de mult. O alesese în detrimentul familiei și al prietenilor și o făcuse să se simtă specială. Îi dăduse încredere în propria viață și ea știa că avea să-i fie mereu recunoscătoare pentru acest lucru.

Probabil că recunoștința nu era reciprocă, întrucât nu-i adusese soțului ei decât necazuri. Se întrebă, privindu-i fața palidă și expresia epuizată, dacă regreta că se însurase cu ea.

În timp ce Max îl plătea pe șofer, Ella urcă treptele casei lor și scotoci în geantă după chei. Dintr-odată auzi un zgomot pe caldarâm. Se întoarse și, uluită, îl văzu pe Max care zăcea prăbușit, gemea și se ținea cu mâinile de piept. Se repezi să îngenuncheze lângă el, luându-i capul în poală și mângâindu-l pe față. Șoferul de taxi sări din mașină și alergă să-i ajute. Îl ridică pe Max din brațele

el și îi făcu respirație gură la gură. Pe când îi presa cu putere pieptul, țipă la Ella să cheme o ambulanță. Ea se holba năucită fără să-i priceapă cuvintele.

– Sună la salvare... acum! răcni bărbatul. Transpirația i se scurgea de pe frunte pe cămașa albastră a lui Max și forma un desen aproape simetric.

Dintr-odată, Ella își veni în fire și alergă la poșeta pe care o scăpase pe trepte. Căută cu febrilitate telefonul și formă 999 cu degetele tremurânde.

– E soțul meu, țipă ea când îi răspunse operatoarea. Cred că a făcut un infarct.

Păru să treacă o eternitate până la sosirea ambulanței. Ella stătea îngrozită lângă Max și șoferul de taxi, care continua manevrele de resuscitare. În jurul lor se adunaseră o mulțime de trecători, iar cineva îi pusese o haină pe umerii goi.

– O să fie bine, zise o femeie care se ghemui alături și o cuprinse în brațe.

Cu un aer înfrânt, șoferul de taxi se opri dintr-odată din ceea ce făcea.

– Nu, murmură el trăgându-și răsuflarea. Nu mai e. S-a dus. Îmi pare tare rău.

Se auzi un icnet din mulțime și cineva țipă. Abia după câteva secunde Ella își dădu seama că acel cineva era ea.

Când se întoarse acasă de la spital, mult mai târziu, își dădu seama că trebuia să le dea de știre copiilor lui Max. Cine altcineva ar fi putut să-i sune? Dar era cel mai urât lucru pe care fusese nevoită să-l facă vreodată. Deși aveau în jur de treizeci de ani, își pierduseră deja mama și, cu toate că de-a lungul timpului refuzaseră aproape orice contact cu tatăl lor, Ella știa că încă îl iubeau și că vestea avea să-i bulverseze.

Se hotărî să-l sune mai întâi pe Jasper, fiul mai mare. Nu se simțea în stare să vorbească nici cu Araminta, care, la douăzeci și opt de ani, era cu doar patru ani mai mică decât ea, și nici cu Rupert, de aceeași vârstă cu ea. La treizeci și șase de ani, Jasper nu era numai cel mai mare dintre ei, dar fusese întotdeauna cel mai

rezonabil. Şi el o ura la fel de mult ca ceilalţi, doar că se pricepea mai bine să-şi ascundă sentimentele.

Căută numărul lui în telefonul mobil al lui Max şi-l formă. După ce se auzi tonul de apel de şase ori, răspunse robotul:

– Bună, aici e Jasper, lăsaţi numele şi numărul de telefon şi o să vă sun eu înapoi.

Ella tremură la auzul vocii şi închise. Nu se aşteptase ca el să nu răspundă. Apoi îşi dădu seama. Văzuse numărul lui Max şi refuzase să accepte apelul. Îşi luă propriul mobil şi tastă cifrele înfrigurată. De data asta, Jasper răspunse imediat.

– Alo? spuse el întrebător.

– Jasper? rosti ea pe un ton reţinut.

– Da, mormăi el părând iritat. Cine e?

– Ella. Ella de Bourg. Tăcere. Soţia tatălui tău... continuă ea stânjenită.

– Ştiu foarte bine cine eşti, i-o tăie el cu răceală. Ce doreşti?

Ella înghiţi în sec.

– E în legătură cu Max... începu ea, şi dintr-odată îl veni să plângă. Vestea pe care urma să i-o dea avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna. A murit.

Câteva clipe nu auzi nici un sunet în receptor. Lacrimile începură să i se scurgă liber pe obraji.

– Cum? întrebă celălalt într-un târziu, cu vocea gâtuită de emoţie.

– Infarct, suspină Ella. Îmi pare atât de rău, Jasper!

Tânărul gemu din rărunchi. Dură ceva până se adună cât să poată răspunde.

– Bine, rosti el înainte de a închide.

Hotărî să-şi sune părinţii. Se îndoia că participaseră la recepţia dată în cinstea nunţii anulate. Probabil că se duseseră acasă cu părinţii lui Toby. Când Annabel, mama ei, răspunse la telefon, Ella auzi în fundal voci înăbuşite, nu gălăgia specifică unei petreceri.

– Alo? zise Annabel pe obişnuitul ei ton aristocratic.

– Eu sunt... Ella, reuşi ea să spună înainte de a izbucni în lacrimi.

Mama ei oftă zgomotos.

– O treabă urâtă acolo, la biserică, începu ea. Ella și-o închipui ridicând sprâncenele exasperată spre tatăl ei. Serios, eu și tatăl tău am fost foarte jena...

– Max a murit! strigă Ella întrerupând-o înainte de a se lansa într-o predică.

Urmă o tăcere șocată.

– Poftim? izbucni Annabel într-un final. Ce-ai spus?

– Max a murit. A murit în după-amiaza asta... a făcut infarct.

Instantaneu, tonul vocii lui Annabel se înmuie.

– O, draga mea! O, Ella, îmi pare așa de rău... Ce șoc cumplit! Din nou se lăsă tăcerea în timp ce Ella încerca să se adune. Ți-l dau pe tata, zise mama ei simțindu-se neputincioasă.

– Ella! se răsti tatăl ei. Ce s-a mai întâmplat?

Își suflă nasul și își șterse ochii înainte de a răspunde. Cât de tipic era pentru el să presupună că fiica lui era de vină pentru orice!

– E vorba de Max, spuse ea vorbind mai clar. A murit în după-amiaza asta, din cauza unui infarct.

– Poftim? răbufni el uimit. O, la dracu'! Unde ești?

– Acasă, oftă ea.

– Singură?

– Bineînțeles că sunt singură. Cine ar mai putea fi cu mine?

– Așa este, zise el scurt. Eu și mama ta ajungem cam într-o oră, adăugă și închise telefonul.

În ciuda atitudinii lor glaciale, era recunoscătoare și surprinsă că se gândiseră să vină. Poate că nu aveau s-o consoleze prea mult, dar cel puțin tatăl ei știa ce trebuia să facă în acea situație.

Se așeză pe parchetul din lemn de stejar, cu spatele sprijinit de peretele bucătăriei imense, și privi soarele care începuse să apună la orizont, în capătul îndepărtat al grădinii. Încercă să-și analizeze trăirile, dincolo de senzația copleșitoare de amorțeală. Era șocată și îndurerată că Max se dusese, dar o mică parte din ea se simțea ușurată. La treizeci și doi de ani, titlul de văduvă era mult mai confortabil decât cel de spărgătoare de căsnicii

sau de materialistă, cum fusese caracterizată de multe ori în trecut.

Părinții ei se ținură de cuvânt și ajunseră în aproximativ o oră și jumătate. Mama ei o sărută pe ambii obraji, ceea ce Ellei i se păru un mod ciudat de a-și consola fiica îndurerată, dar, din moment ce nu avuseseră niciodată o relație plină de afecțiune, înțelegea că lui Annabel nu-i venea ușor să intre în rolul de mamă drăgăstoasă.

Tatăl ei, Patrick, părea tulburat și o bătu pe spate cu un gest superficial înainte de a trece direct la lucrurile practice.

– Cine se ocupă de înmormântare? întrebă el direct.

– Nu știu. Am vorbit cu Jasper mai devreme ca să-l dau vestea, dar nu am discutat despre aranjamente. Era prea supărat, adăugă ea.

Tatăl ei dădu din cap afirmativ.

– O să discut eu cu el. Dă-mi numărul ca să lămuresc lucrurile.

Ella simți o senzație bruscă de recunoștință. Își dădu seama că Max reprezentase pentru ea mai degrabă un părinte decât un soț. Acum că se dusese, acel post era liber. Poate că moartea lui Max avea să-i ajute pe ea și pe tatăl ei să pună bazele unei relații pe care n-o putuseră închega până în acel moment.

Îl lăsă în sufragerie și se duse să o caute pe Annabel, care punea de ceai în bucătărie.

– Unde erați? întrebă așezându-se la masă. Când v-am sunat...

– La Martha și Graham, zise mama ei oferindu-i o cană cu ceai de mentă. Sunt foarte supărați după tot ce s-a întâmplat.

Ella dădu din cap și sorbi ceaiul cu recunoștință.

– Toby era acolo?

– Nu, veni repede răspunsul. Nu mi-am dat seama că voi doi... că voi ați fost împreună. În timp ce vorbea, obrajii lui Annabel se înroșiră ușor. Ella ridică din umeri. „Lasă-i să creadă ce vor", își spuse. Nu avea puterea să o contrazică. Nu în acel moment. Oricum, urmă mama ei, a fost un gest oribil, să o părăsească așa

pe sărmana fată. Martha și Graham sunt foarte supărați. Țineau la Rachel. Cred că încă mai este îndrăgostit de cealaltă.

În ciuda evenimentului tragic din acea după-amiază, Annabel continua să pălăvrăgească despre nunta care nu se mai petrecuse, fără să dea atenție valului de emoții care se învolbura în capul fiicei sale. „Nu-mi pasă de nunta lor cretină", ar fi vrut Ella să țipe, „soțul meu tocmai a murit!"

Dintr-odată, amintirea lui Max, care stătea în locul în care era mama ei în acel moment și îi povestea ceva amuzant despre cum își pierduse slipul când plonjase într-o piscină din Barbados, îi reveni în minte cu atâta forță, încât scăpă ceașca, neputând să-și stăpânească torentul de suspine și de lacrimi.

–A murit! țipă ea cu o voce care nu părea a ei. A murit!

Rachel

Dragă Rachel,

Înțeleg pe deplin de ce nu-mi răspunzi la telefon, dar chiar trebuie neapărat să ne vedem sau, cel puțin, să stăm de vorbă. Când te simți pregătită, te rog să mă suni. Îmi pare mai rău decât îți imaginezi.

Toby

Rachel reciti biletul pe care îl primise prin poștă în acea dimineață. Duse bucata de hârtie la nas și inhală profund, încercând să absoarbă o parte din parfumul lui Toby. Lacrimile îi curseră pe foaie și transformară cerneala albastră în niște pete urâte. Înghițindu-și un suspin, împături coala cu grijă. Apoi se aplecă încet de la mijloc și așteptă ca sângele să-i gonească spre cap și să-i abată atenția de la durere.

Nu-l putea suna. Era încă prea devreme. Crezuse că făcea față foarte bine, dar își dădu seama că probabil fusese amorțită din cauza șocului. Abia în acel moment începea să priceapă cu adevărat ce se întâmplase.

Următoarele săptămâni trecură ca prin ceață. Ar fi trebuit să se relaxeze pe o plajă, să bea cocktailuri și să se bucure de compania proaspătului său soț. În schimb, stătuse închisă în apartament, fie cu mama ei, fie cu Becs, care stăteau de pază ca într-un serial cu gardieni de închisoare în caz că Toby încerca să treacă pe acolo.

Știa că până la urmă trebuiau să se vadă, să discute despre viitor, dar în acea perioadă de tranziție nu voia să fie distrasă în nici un fel.

– Sunt îngrijorată că dacă îl văd o să cedez, îi spusese ea lui Becs într-o seară.

Becs dăduse din cap cu tristețe.

– De acord. Dacă aș fi în locul tău n-aș vrea să-l mai văd pe nenorocitul ăla niciodată.

– Nu, Becs, o rugase Rachel. Nu-l urî pe Toby.

– Nu pricep cum de poți fi atât de înțelegătoare după tot ce ți-a făcut.

– Nici eu nu știu, dar nu mă prefac. Chiar îmi pare rău pentru el. Cred că și el trece prin aceleași chinuri. Și va trebui să-l văd odată și-odată. Trebuie să discutăm ce vom face cu apartamentul. Mai e și problema că suntem colegi de muncă.

– Asta nu mai e o problemă... Marco mi-a spus că și-a dat demisia.

– Poftim? icnise Rachel șocată. Ce-a zis? Când ți-a spus asta?

– Păi, ne vedem de ceva vreme... de la nuntă... adică, din ziua aceea, replicase Becs jenată.

Pe Rachel o străbătuse un val de indignare. Faptul că Toby își dăduse demisia era una. Dar că Becs se vedea cu Marco... asta era cu totul și cu totul altceva.

– Cum? reușise ea să întrebe uimită.

– O, am ieșit să bem ceva. Este foarte îngrijorat în legătură cu tine. Cu toții suntem, adăugase ea luând-o de mână.

– O, fusese tot ce putuse Rachel să spună.

Măcinată de emoții contradictorii, încercase să-și dea seama de ce se simțea atât de rău. Era păcat că Toby fusese nevoit să demisioneze din postul care îi plăcea

atât de mult. Știa că avea să-și găsească repede altceva, dar sperase să-l poată vedea măcar la muncă, dacă tot nu mai locuiau împreună. Pe de altă parte, contactul zilnic l-ar fi răsucit cuțitul în rană.

Și de ce se simțise atât de tulburată că Becs se vedea cu Marco? Ținea enorm la amândoi... nu ar fi fost frumos să fie împreună? Apoi își dăduse seama. O enerva asta pentru că, spre deosebire de ea, cei doi păreau să-și fi găsit fericirea.

– Nu e nimic între noi, dacă asta te întrebi, se grăbise Becs să spună, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Pe bune! Insistase ea.

– Mă rog, murmurase Rachel. În clipa următoare se ridicase pentru a se retrage în coconul din dormitor unde își petrecuse cea mai mare parte a timpului.

După două săptămâni, când ar fi trebuit să se întoarcă la muncă, anunță prin telefon că era bolnavă, încă neputând să îndure umilința. Mama ei intră și se așeză pe pat lângă ea.

– Ce ne facem cu tine? zâmbi ea dându-i părul la o parte de pe față.

– Nu știu, mamă. Nu pot să dau ochii cu ei. Mai devreme sau mai târziu știu că va trebui, dar astăzi nu pot. E prea devreme.

– Știu, draga mea. De-aia te iau într-o vacanță.

– Nu! strigă Rachel panicată. Nu pot! Cum rămâne cu... Se uită în jur, căutând motive pentru care nu putea merge. Cum rămâne cu... toate?! îngăimă ea.

– Toate celelalte pot aștepta, răspunse Mary cu hotărâre. Ai nevoie de soare, de relaxare și de câteva zile departe de apartamentul ăsta. Ai trecut printr-un șoc enorm și ești stresată. Nu vreau să-ți aduc antidepresive; cred că o pauză ți-ar prinde mai bine.

Rachel răsuflă din greu. Nu mai avea scuze.

– Bine, fu ea de acord. Când plecăm?

– Diseară, zâmbi Mary. Fă-ți bagajul.

Vacanța era exact lucrul de care avea cea mai mare nevoie. Se duseră într-un sătuc din sudul Spaniei unde

se cazară la un hotel mic, deținut de o familie, unde nimeni nu le băga în seamă și își puteau petrece zilele stând la piscină, citind și meditând. La insistențele mamei, amândouă își lăsaseră telefoanele mobile acasă. În timpul acelei săptămâni Rachel simți cum capul i se limpezea încet-încet.

Încă se gândea constant la Toby, dar știa că era normal. Fusese o parte importantă din viața ei, astfel că nu-l putea uita peste noapte. Și, desigur, încă îl iubea. Problema era că prietenii și familia se așteptau ca ea să-l urască pentru ceea ce făcuse. Deși le înțelegea sentimentele, știa că era imposibil să iubești pe cineva într-o zi și apoi să-l urăști în ziua următoare. Emoțiile erau mult mai complexe.

– Mă întreb cum se simte, reflectă ea cu voce tare într-o după-amiază, pe marginea piscinei.

Mary își lăsă jos romanul scris de Joanna Trollope și se răsuci spre fiica ei.

– Tu cum crezi că se simte?

– Groaznic, zise Rachel după o clipă de gândire. Mai rău decât mine, probabil.

– De ce crezi asta?

– Pentru că mă iubește și e chinuit de remușcări.

– N-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva. Este numai vina lui!

– Știu, oftă Rachel. Dar, deși acum mă simt îngrozitor, cred că la un moment dat o să-mi dau seama că a procedat corect. Văzând privirea uluită a lui Mary, continuă: O, știu că n-ar fi trebuit să meargă atât de departe. Știu că ar fi trebuit să anuleze nunta cu mult înainte de a ajunge la biserică, dar cred sincer că abia acolo și-a dat seama de greșeală.

– Ești mult mai înțelegătoare decât aș fi eu în locul tău, draga mea. Dar cum rămâne cu viitorul? Cum crezi că te-ai simți dacă s-ar împăca? Știi tu, cu...

– Cu Anna? Rachel nu se putu abține să nu zâmbească: din loialitate, mama ei refuzase să pronunțe numele Annei. Întrega situație îi demonstra cât de mult o iubea. Păi, e mai bine că mi-a dat papucii pentru că n-a mai

putut trăi fără Anna decât dacă m-ar fi părăsit pentru că nu suporta gândul de a fi însurat cu mine.

– Chiar simți asta? întrebă Mary încă uimită.

Rachel ridică din umeri.

– Evident că aș fi preferat să trăim împreună fericiți până la adânci bătrânețe, dar dacă n-a fost să fie, nu mă deranjează ca el să se împace cu Anna. Cel puțin mi-ar da senzația că povestea s-a terminat în loc să nutresc mereu speranța că într-un final se va întoarce la mine. Mary se așeză la loc și amândouă rămaseră adâncite în gânduri în următoarele minute. Rachel bănuia că mama ei trecea în revistă modalitățile prin care să-l omoare pe Toby. Va trebui să mă văd cu el când ne întoarcem, spuse într-un final. Doar că trebuie să prind puțin curaj.

Mary se întinse și o luă de mână.

– Ești deja mai curajoasă decât am crezut că e posibil, spuse ea cu vocea frântă. Nu te grăbi. Poate să aștepte.

Răbdarea nu fusese însă niciodată punctul forte al lui Rachel. Imediat ce ajunse acasă, peste o săptămână, alergă la telefonul mobil și îl porni. Găsi multe mesaje de la Toby, fiecare mai plin de remușcări ca precedentul. „Te rog sună-mă, Rachel. Trebuie să știu că ești bine."

Ieși pe terasă și se așeză pe bancă, observând din nou cât de mare părea în acel spațiu restrâns. Trase adânc aer în piept. Se simțea neobișnuit de calmă și de echilibrată. Formă numărul lui.

– Rachel! strigă Toby după ce răspunse la a doua sonerie. În fundal se auzeau țipete și râsete. Era clar că se distra într-un bar. Presupunerea că era măcinat de anxietate și vină nu avea nici o legătură cu realitatea, se gândi ea cu amărăciune. Stai puțin ca să ies afară, o rugă. Peste câteva momente reluă convorbirea: Îmi pare rău, pufni el cu respirația întretăiată. Sunt într-un bar.

– Mi-am dat seama, răspunse ea. Încercă să-și păstreze tonul neutru, dar nu reuși decât să pară furioasă. Țin telefonul cu umărul și își aprinse o țigară. Cam devreme pentru petrecere, nu?

Toby râse nervos.

– Nu e așa cum pare. Mă întâlnesc cu cineva pentru o posibilă slujbă.

– Am auzit că ţi-ai dat demisia. Nu trebuia să faci una ca asta.

Aerul părea răcoros după căldura din Spania, iar ea tremură fără să vrea.

– Cam aşa ceva. Măcar atât am putut face. Mă rog, tu cum o duci? întrebă el schimbând repede subiectul.

– Sunt bine, ţinând cont că am fost părăsită la altar acum doar o săptămână.

Cu toate că se străduia, nu-şi putuse stăpâni asprimea din voce. Trase adânc din ţigară şi îşi ghemui picioarele sub ea.

– Trebuie să vorbim, spuse Toby încet. Pot să vin să te văd?

Rachel simţi un gol în stomac. Până în acea clipă se descurcase foarte bine, dar dacă avea să se prăbuşească totul când s-ar fi aflat în faţa ei?

– Nu ştiu, ezită ea.

– Te rog, Rachel, o imploră el. Trebuie să ne vedem, mai devreme sau mai târziu. Hai să fie mai devreme.

– Bine, poţi veni, oftă ea.

– Acum?

– N-ar trebui să termini mai întâi interviul pentru slujbă? întrebă făcând eforturi să nu pară exasperată.

– O! Da, cred că da. O să vin cât de repede pot.

Rachel îşi termină ţigara, după care îşi petrecu următoarea oră şi jumătate încercând să arate cât de bine putea. Poate că nu-l mai avea pe Toby, dar mândria şi-o păstrase. Probabil că în subconştient voia să-i inducă regretul pentru fapta săvârşită, deşi fusese întotdeauna limpede că pentru Toby contase altceva decât înfăţişarea ei. Oricum, era bucuroasă că avea tenul bronzat şi că dăduse jos câteva kilograme în ultima săptămână.

Când se auzi în sfârşit soneria aproape că-i sări inima din piept. Deschise cu mâinile tremurânde şi în faţa ei apăru Toby, mai frumos ca oricând. Pentru o clipă se temu că avea să vomite de emoţie, aşa că nu se mişcă până ce nu-şi reveni.

– Bună, zise el timid, părând nesigur dacă era mai bine să intre sau să rămână în prag.

– Bună, murmură ea. Se dădu în spate ca să-l lase să intre. Puteai să folosești cheia.

– Cumva, nu părea în regulă.

– Ai dreptate.

Așa avea să fie de atunci înainte pentru ei? Să calce politicoși unul pe lângă altul și să nu spună ceea ce simțeau de fapt?

– Și? începu Toby urmând-o spre bucătărie, unde ea se apucă să prepare cafeaua. Cum îți mai merge? Arăți fantastic.

Rachel zâmbi în sinea ei, bucuroasă că nu apăruse în fața lui ca o epavă nemachiată și cu părul lins. Acest lucru o făcea să se simtă mai încrezătoare în sine.

– Am fost plecată cu mama.

Culoarea îi dispăru de pe față.

– O, Doamne, cred că părinții tăi mă urăsc, gemu el.

– Prerogativele părinților, zâmbi Rachel.

Se bucura de disconfortul lui și se simțea mândră de modul demn în care făcea față situației ciudate. Îi dădu o cană și ieșiră pe terasă, unde soarele slab al după-amiezii trăgea cu ochiul de printre nori.

Se așezară pe bancă, cu ochii la orașul care zumzăia de viață. Nici unul nu scoase o vorbă timp de câteva minute, fiecare pierdut în contemplare.

– Întotdeauna mi-a plăcut priveliștea asta, spuse Toby în cele din urmă.

– Și mie, zise Rachel, întristată că se mai adăuga un lucru pe lista celor de care nu aveau să se mai bucure împreună.

Își dorea cu disperare să fumeze încă o țigară, dar știa că Toby nu era de acord cu așa ceva, astfel că se sprijini în palme și încercă să-și ignore nevoia. Apoi își aduse aminte dintr-odată că nu trebuia să-i mai pese de ceea ce zicea el, așa că se ridică hotărâtă.

– Unde te duci? întrebă Toby alarmat și o luă de mână când trecu pe lângă el.

Ea îl îndepărtă cu blândețe.

– Stai liniștit, mă duc să-mi iau țigările.

Reintră în apartament și luă pachetul din geantă. Tocmai era pe cale să iasă când își ridică privirea și îl văzu

pe Toby privind-o. Se opri şi clipi des. „Nu plânge, Rachel", îşi spuse hotărâtă înainte de a trece pragul spre terasă.

Fumă în tăcere o vreme şi închise ochii când nicotina începu să-şi facă efectul. Toby îi luă mâna liberă şi le strânse. Ea întoarse capul şi urmări fumul care se disipa în aerul cald când îl suflă afară din plămâni.

– Rachel, îmi pare atât de rău, zise el încet. N-am vrut niciodată să te fac să suferi.

Ea simţi din nou că o părăseau puterile. Inspiră adânc şi se întări ca să nu plângă. După câteva secunde senzaţia trecu şi se calmă.

– Ştiu. Dar adevărul e că ai făcut-o.

– Aş da orice să întorc timpul înapoi, murmură el mângâind-o pe creştet. Pentru o clipă, inima ei tresări. Oare voia să spună că-şi dorea să se fi însurat cu ea? Ca şi cum i-ar fi intuit gândurile, Toby continuă repede. De la început n-ar fi trebuit să ne căsătorim.

– N-am făcut-o! râse ea cu tristeţe.

Zâmbi şi el.

– Nu, dar ştii ce vreau să spun.

– Chestia e că am ştiut mereu, zise ca pentru sine.

Toby păru surprins.

– De unde ai ştiut? Nici eu n-am ştiut până când... mă rog, înţelegi.

– Am ştiut mereu că erai îndrăgostit de ea. Îşi retrase mâna din a lui şi o alătură celeilalte din poală.

– Dar cum? se încruntă Toby. Niciodată n-am vorbit despre ea... nici măcar nu i-am pronunţat numele.

– Tocmai, zise Rachel. Aşa am ştiut.

Toby închise ochii şi îşi dădu capul pe spate.

– O, Doamne, am stricat totul! Nu meriţi aşa ceva.

– Nu, încuviinţă ea. Nu merit aşa ceva. Dar nici nu regret că am fost împreună. Am fost fericită cu tine şi, în ciuda faptului că m-ai părăsit în ziua nunţii, o să te iubesc întotdeauna.

Observă un val de vină şi de tristeţe trecând pe chipul lui.

– O, Rachel... şopti el deschizând ochii şi privind-o.

Simți cum o lacrimă singuratică i se prelingea pe obraz și o șterse înverșunată. Își jură că era ultima lacrimă pe care avea s-o mai verse pentru Toby.

– Te-ai văzut cu ea? întrebă, temându-se de răspuns.

– Din ziua aia? Toby scuturâ din cap. Nu, sigur că nu.

Rachel știu că spunea adevărul.

– De ce nu?

– Păi, cum aș putea, după ce ți-am făcut?

– Toby, trebuie s-o vezi. Trebuie să lămurești lucrurile.

– Nu știu cum poți fi așa de generoasă cu noi doi...

– Nu sunt generoasă, se răsti ea. Nici pe departe. Dar m-aș simți mai bine dacă tu și Anna ați fi împreună.

– Cum adică? N-are sens... Toby își frecă fruntea și oftă dintr-odată obosit.

– Pentru mine chiar are sens. Pentru că dacă nu ai mers mai departe cu nunta noastră deoarece iubești pe altcineva, înseamnă că asta e, nu putea fi altfel. Când Toby aprobă din cap, continuă: Dar dacă mi-ai dat papucii la altar numai pentru că n-ai vrut să te însori cu mine, mi-ar fi teribil de greu să accept. Așa că, oricât de ciudat ar suna, împăcarea voastră mă va face să mă simt mai bine.

Cu ochii în lacrimi, Toby se întinse s-o ia în brațe. Ea se lăsă pe pieptul lui și simți mirosul familiar de săpun, pe care îl adora, în razele soarelui, pe banca lor, iar el rosti cuvintele pe care știa că n-o să le mai audă niciodată:

– Te iubesc, Rachel.

Anna

Zilele deveniră săptămâni, iar vara se apropia de sfârșit. Fusese o vreme încinsă și umedă anul acela, cu o atmosferă lipicioasă care părea să se fi imprimat pe pielea Annei, asortându-se cu sentimentul de nefericire profundă care o copleșea. Voia să discute cu Clare. Voia să-i spună cât de rău îi părea că se certase cu James și că el plecase în Australia fără să se împace. Dar nu putea vorbi despre asta. Nu încă. Era încă șocată și nu știa

cum să treacă de zidul invizibil de resentiment pe care Clare îl clădise în jurul ei. Buzele îi erau în permanență strânse într-o linie de tristețe, iar pielea ei fină își pierduse strălucirea și căpătase o paloare gri.

Îi evita privirea, astfel că Anna se uita la ea pe furiș când se întrebau politicos dacă trebuiau să mai cumpere săpun sau hârtie igienică. În final, pentru că nu mai suporta atmosfera tensionată de acasă, Anna alese calea lașă de a se îngropa în muncă, încercând să evite, pe cât posibil, orice contact cu prietena ei.

În mod normal își petrecea la Cassie o mare parte din vacanța de vară, dar acum nu voia să fie pusă în situația de a-i da explicații; îi era prea rușine de rolul pe care-l jucase în toată povestea. O informase că nunta nu mai avusese loc, dar nu intrase în detalii, ci menționase doar că mirii se răzgândiseră. Încercând să ignore optimismul din vocea mamei când o întrebase dacă luase legătura cu Toby de atunci, îi răspunsese sinceră că nu-l văzuse și că nu auzise nimic de la el.

Spre evidenta surpriză și mulțumire a directoarei, doamna Kennard, se ducea la școală aproape în fiecare zi – făcea planuri pentru lecții și căuta modalități noi de a-i face pe elevi să fie interesați de învățătură.

Doamna Kennard, încântată de noua ei atitudine, nu pierdea nici o ocazie să-i dea sarcini suplimentare. Pentru că toți ceilalți învățători erau plecați în vacanță, Anna trebui să le preia majoritatea însărcinărilor, pe lângă problemele ei. De fapt, se ascundea de lumea exterioară și de toate necazurile, astfel că, măcar pentru o vreme, fu recunoscătoare că avea cu ce să-și ocupe timpul și mintea.

Atmosfera de acasă continua să fie încordată din cauza atâtor lucruri pe care Anna și Clare le lăsaseră nelămurite. Nopțile și le petreceau ascunse fiecare în camera ei, adâncite în durerea personală, iar în încăperile din care înainte se auzeau râsete și voci domnea un aer tăcut și acuzator.

După câteva săptămâni de la faimoasa nuntă care nu mai avusese loc, Anna se întorcea acasă prin căldura umedă a serii, pășind abătută pe prăfuita stradă

Battersea, pe care locuiau, când văzu o siluetă cocoțată pe un zid, în depărtare. Inima începu să-i bată mai repede în timp ce se chinuia să desluşească ceva în lumina orbitoare a apusului, întrebându-se dacă nu cumva avea vedenii. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai clare deveneau trăsăturile lui.

Strada era aglomerată, iar zgomotele oraşului continuau să umple aerul, însă când se opri la doar câțiva metri de el peisajul păru să dispară treptat până ce nu mai rămaseră decât ei doi, învăluiți într-o tăcere atât de profundă, încât Anna îşi putea auzi respirația sacadată.

– Tu eşti, zise ea cu inima bătând să-i sară din piept din cauza unei explozii bruşte de adrenalină.

– Eu sunt, răspunse el adresându-i o privire care îi pătrunse până în suflet.

– Ți-am stricat nunta. I se părea că vocea parcurgea cu greu distanța dintre ei în starea aceea ca de transă.

– Nu mi-ai stricat nunta, zise el menținându-şi privirea. Eu am făcut-o.

– Amândoi am făcut-o.

– Mai curând, da.

Se auzi o sirenă undeva în depărtare. Anna se uită în jur pe strada murdară unde ceilalți locuitori ai oraşului îşi vedeau mai departe de viața lor – veneau şi se duceau profitând cât mai mult de lumina soarelui din acel sfârşit de vară.

– Şi acum? întrebă ea, dorindu-şi să fie departe de acel zgomot.

– Ce-ar fi să mă inviți sus? propuse el. Sări de pe zid şi se scutură de praf fără a o slăbi din ochi.

Anna îi susținu privirea cât timp filmul relației lor păru să i se deruleze pe repede înainte în minte. „Cum se va termina?" se întrebă.

– Da, e o idee bună, spuse încet chinuindu-se să se concentreze.

Totuşi, nici unul din ei nu făcu nici o mişcare până când un râs stingher scăpă din gâtul Annei şi o forță să se întoarcă în prezent. Scotoci în geantă în căutarea legăturii de chei cu brelocul argintiu în formă de cap

de pisică pe care Toby i-l cumpărase cu ocazia primului Crăciun petrecut împreună.

– Nu-mi vine să cred că l-ai păstrat! Întinse mâna ca să atingă pisica în timp ce ea deschidea uşa.

Mâinile lor se atinseră, iar valul de electricitate care o străbătu pe Anna fu atât de puternic, încât simţi că ceda fizic.

– Niciodată n-am reuşit să-l pierd, zâmbi ea uitându-se cu dragoste la micuţul breloc argintiu.

– Mă bucur. Când ajunseră în apartament, Toby se uită în jur apreciativ. Deci aici stai. Este frumos. Chiar frumos.

Accentuă cuvântul „chiar" de parcă i-ar fi făcut un compliment. Anna îşi lăsă geanta jos şi îi urmări privirea, observând apartamentul cu alţi ochi.

– Asta numai datorită faptului că stau cu Clare, recunoscu ea, iar simpla menţionare a numelui o făcu să tresară de ruşine şi de vină. Nu mi l-aş fi putut permite din salariul de învăţătoare.

– Dar satisfacţiile slujbei sunt mai importante, nu? zâmbi el.

– Ceva de genul ăsta, râse ea luând-o spre bucătărie.

Toby o urmă cercetând uimit încăperea.

– Mi se pare ciudat că n-am fost niciodată aici.

Anna puse în funcţiune încălzitorul de apă, iar el îşi aşeză picioarele lungi pe un scaun din bucătărie.

– De ce? întrebă ea fără să-l privească, perfect conştientă de atmosfera încărcată.

Era ca şi cum amândoi ştiau de ce se afla el acolo, dar nici unul nu era pregătit s-o spună. Nu încă.

– Mi se pare ciudat că amândoi am trăit alte vieţi în toţi anii ăştia.

Anna tresări involuntar şi se întoarse cu faţa spre el. Se schimbase prea puţin în ultimul deceniu. Era încă înalt şi suplu, cu faţa aceea perfect cizelată. Privindu-l, fu cuprinsă iarăşi de senzaţia de dragoste şi dorinţă care nu o părăsise, de fapt, niciodată.

– Am irosit atât de mult timp, murmură ca pentru sine.

– Nu a fost o irosire. Neprimind nici o reacție, întrucât ea nu îndrăznea să deschidă gura, îngrozită de ce avea să urmeze, Toby continuă pe un ton agresiv, luptându-se să-și păstreze calmul: Rachel, nu a fost o irosire. O iubesc, este o fată minunată.

Dezamăgirea o străpunse pe Anna ca un tren în viteză.

– Nu, sigur că nu... N-am vrut...

Nu-și găsi cuvintele, așa că se ocupă de cafea. Puse cana în fața lui Toby și se așeză cuminte în așteptarea continuării. Într-un final, după ce își recăpătă stăpânirea de sine, el vorbi din nou.

– O iubesc, dar nu e la fel.

Anna, cu ochii în cana de cafea, abia îndrăznea să respire.

– Nu e la fel ca...?

– Nu e la fel cu ceea ce am simțit pentru tine, zise el fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

– Timpul trecut, murmură. Ai vorbit la timpul trecut.

– Tot ceea ce știu despre tine și ceea ce știi tu despre mine aparțin trecutului, răspunse Toby cu blândețe. Nu știm nimic despre viitor... încă. Ne-am pierdut pe drum.

– „Hai să ne pierdem împreună" e ceea ce mi-ai spus prima oară când te-am întâlnit, murmură ea.

Era ca și cum anii se topiseră și toate sentimentele pe care și le reprimase se întorseseră bolborosind la suprafață. Se simțea de parcă avea din nou douăzeci de ani, la fel de îndrăgostită de el, fără putință de scăpare, ca atunci.

– Ei, cu siguranță am reușit asta, zâmbi el.

– Am dat-o-n bară, nu-i așa?

– Dar putem îndrepta lucrurile.

– Oare putem? șopti ea când el se ridică și trecu de cealaltă parte a mesei.

Toby întinse mâna și Anna i-o luă. Rămaseră așa, uitându-se unul la altul timp de câteva secunde, înainte ca el să se aplece și să o sărute, la început timid și apoi cu din ce în ce mai multă pasiune. Imediat, trupurile lor se încinseră, cuprinse de febra ce zăcuse amorțită atâția

ani. În acel moment ea își dădu seama că nu mai erau pierduți unul de altul.

Clare

Clare ar fi vrut din tot sufletul să nu dea vina pe Anna, dar nu-și putea reprima gândul că era cel puțin într-o măsură responsabilă de ceea ce se întâmplase. James plecase în Australia definitiv, iar ei se despărțiseră certați din cauza Annei. Pe de altă parte, observase că prietena ei era devastată de remușcări și încercase s-o evite cât de mult posibil în săptămânile care trecuseră de la așa-zisa nuntă.

Părea să-și petreacă cea mai mare parte a zilelor la școală, ceea ce nu se mai întâmplase în timpul lungilor vacanțe de vară. În ceea ce-o privea pe Clare, și ea se cufundase în muncă. O ajuta să se concentreze la orice altceva în afară de faptul că îl pierduse pe singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Poate că își petrecuseră doar o săptămână împreună, însă fusese suficient ca să-și dea seama că nimeni nu avea să-i mai trezească niște sentimente atât de profunde.

Abia acum vedea prin ce trecuse Anna în toți acei ani de când se despărțise de Toby. Clare fusese întotdeauna alături de ea, dar nu înțelesese, de fapt, niciodată. Până în acea clipă. Era uimită de simptomele fizice pe care i le provoca zbuciumul mental. Se simțea tot timpul obosită, încât abia se putea târî jos din pat dimineața, și de câteva ori chiar îi fusese rău fizic. Își aminti că aceleași reacții le avusese și prietena ei. Pe atunci însă, se gândea cu o anume iritare că Anna trebuia să-și revină mai repede.

Ar fi vrut să-l sune pe James sau să facă rost de adresa lui de e-mail de la... cine? Nu știa cine i-ar fi putut-o da. Se îndoia că Marco avea să accepte o conversație cu ea sau cu Anna după tot ce se întâmplase.

Își repeta în minte neîncetat ultima lor discuție. De ce se schimbase James așa de brusc? Nu avea nici un sens, după ce fusese atât de iubitor. Își dorea cu disperare

nă discute cu cineva despre asta, dar din moment ce ea și Anna se evitau, era nevoită să țină totul în suflet, ceea ce nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

La vreo șase săptămâni de la nuntă, Clare veni acasă de la muncă mai devreme și îl găsi pe Toby în bucătărie.

– O! țipă ea, făcându-l și pe el să tresară. Ce naiba cauți aici?

– Și mie-mi pare bine că te văd, Clare, râse Toby luând-o în brațe. Nu mă așteptam să te întorci așa devreme.

– Nu m-am simțit bine, se încruntă Clare. Dar, serios, ce faci aici? Anna știe că ai venit?

– Sigur că știe, răspunse el ușor indignat. Cine crezi că mi-a dat cheia de la ușă ca să pot intra?

– Cheia? Clare înghiți în sec. Nici măcar n-am știut că v-ați văzut de la nuntă, adică... din ziua în care trebuia să te însori...

– Știu că lucrurile s-au schimbat între tine și Anna de atunci și îmi pare foarte rău. O chinuie teribil despărțirea ta de James... Crede că e numai vina ei.

Clare ridică din umeri și se așeză.

– Păi, este, într-un fel, oftă ea.

Se simțea obosită și îi era greață, ca de obicei, la auzul numelui lui James.

– Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat? zise Toby cu blândețe.

În clipa în care Clare deschise gura ca să vorbească, izbucni în lacrimi și suspine. Bunătatea din ochii lui și ușurarea pe care i-o provoca această ocazie de a se destăinui erau copleșitoare. Fără să spună nimic, el se ridică, scoase câteva șervețele dintr-o cutie de pe pervaz, apoi ocoli masa și se așeză lângă ea. Îi dădu șervețelele și o cuprinse cu brațul pe după umerii scuturați de plâns.

După o vreme, ea reuși să se adune și îi zâmbi cu ochii plini de lacrimi.

– Îmi pare rău, Toby, doar că am fost așa de disperată să pot discuta cu cineva despre asta, dar pentru că eu și Anna nu ne-am mai vorbit...

– Știu. Nu-ți face griji, este în regulă. Ia-o ușor și spune-mi ce s-a întâmplat cu James.

– Păi, începu ea printre sughiţuri, ne-am petrecut săptămâna de după petrecere împreună şi ştiu că sună ridicol, dar chiar ne-am îndrăgostit unul de altul... sau cel puţin eu aşa am simţit.

– Nu, nu doar tu, interveni Toby. Şi el era nebun după tine.

Inima lui Clare tresări la auzul cuvintelor lui.

– Îţi mulţumesc, zâmbi ea, contează mult. Începusem să mă întreb dacă nu văzusem mai multe decât erau de fapt.

– Nu, nu cred. Atât eu, cât şi Marco am remarcat cât de diferit se comporta cu tine faţă de celelalte persoane cu care mai ieşise. Părea... serios.

– Da! strigă Clare cuprinsă de un sentiment de mulţumire. Exact aşa a fost... a fost serios. Deşi a durat puţin, legătura dintre noi a fost totală. Pentru nimeni n-am mai simţit aşa ceva.

Toby dădu din cap afirmativ, iar ea observă că o înţelegea pe deplin.

– Şi atunci cum de v-aţi despărţit aşa de urât? Anna mi-a zis că el te-a sunat de la petrecere...

– Da, răspunse Clare şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. La început a fost bine, însă apoi a început s-o facă pe Anna cu ou şi cu oţet. A spus lucruri oribile la adresa ei şi că tu ai fi mers mai departe cu nunta dacă n-ar fi fost ea.

Toby închise ochii o secundă.

– O, Doamne, oftă el luptându-se cu amintirea acelei zile.

– Evident, nu am putut lăsa lucrurile aşa, continuă Clare. Prin urmare, i-am spus că nu mai voiam să discut cu el dacă se purta în halul ăsta. Atunci el a zis: „Bine" şi a închis. A fost ultima noastră conversaţie, se tângui ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Toby o frecă pe spate până se opri din plâns. Pur şi simplu nu înţeleg de ce s-a schimbat atât de brusc, Toby. Ce naiba a însemnat asta?

Toby se uită în altă parte o vreme, adâncit în gânduri. Clare profită de ocazie ca să se şteargă la ochi şi să-şi sufle nasul cât de delicat putu în tăcerea aceea profundă.

– Poate că s-a certat cu tine intenționat, spuse el într-un final.

– De ce să fi făcut asta? se încruntă ea.

– Poate ca să-ți fie mult mai ușor... și lui la fel... să spună adio.

Clare cugetă o vreme. Avea sens. Amândoi se luptaseră cu ideea că el avea să plece departe, definitiv, și poate că singurul mod în care el reușise să facă față situației fusese să provoace o ceartă astfel încât să nu treacă printr-o despărțire prelungă și agonizantă.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Și cum te face să te simți? Mai bine sau mai rău? se interesă Toby cu precauție în glas.

– Evident, mai bine. Și înseamnă că nu mai am de ce s-o învinovățesc pe Anna...

– Nu-ți face probleme în legătură cu asta; reacția ta a fost omenească. Dar ea te iubește la nebunie, și nu te-ar răni în nici o situație.

Clare dădu din cap afirmativ.

– Știu. Și eu o iubesc. Mi-a fost așa de dor de ea!

Parcă la un semn, auziră cheia Annei în ușă și apoi pașii ei pe hol.

– Bună! spuse ea veselă dând buzna în bucătărie. Zâmbetul îi pieri de pe buze când își văzu prietena așezată lângă Toby. O! Clare! Doamne, nu m-am așteptat să fii acasă, se bâlbâi ea.

– Așa se pare, zâmbi Clare. Dar uite peste cine-am dat în apartamentul nostru!

Obrajii Annei se înroșiră.

– Am vrut să-ți spun, dar după tot ce s-a întâmplat...

Se opri abătută. Clare se duse la ea și o îmbrățișă cu putere.

– Știu. Hai să uităm totul și să fim din nou prietene. Și mă bucur așa de mult pentru voi!

Ochii Annei se umplură de lacrimi.

– O, Doamne, nu începe și tu! râse Toby. N-au mai rămas șervețele.

– Îmi pare rău, zise ea trăgându-și nasul, apoi se duse la Toby și îl sărută.

– Deci, aveţi de gând să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă? întrebă Clare mimând indignarea.

Anna şi Toby se uitară unul la altul şi zâmbiră. Privindu-i, Clare se simţi mai veselă decât fusese de săptămâni întregi. Arătau aşa de bine împreună, atât de îndrăgostiţi, încât îi era imposibil să nu se simtă contaminată de fericirea lor. Poate că şi pentru ea exista o rază de speranţă până la urmă.

Peste câteva zile, Toby se mută cu ele. Deşi Marco îi spusese că-i putea lua locul lui James, pe post de coleg de apartament, ştia că era încă supărat pe el. Prin urmare, se bucura că nu mai era nevoit să-i accepte oferta.

Marco fusese întotdeauna apropiat de Rachel şi pur şi simplu nu-i venea să creadă că Toby îi trăsese clapa. Clare nu suflase nici o vorbă, însă bănuia că Marco sperase să se cupleze cu Anna, iar împăcarea lor îi stricase planurile.

Relaţia dintre Anna şi Toby părea să continue exact de unde se terminase cu un deceniu în urmă. Îi înconjura aceeaşi aură puternică de iubire, încât Clare îşi putea da seama imediat ce păşea în apartament că ei erau acasă.

Toby începuse o slujbă nouă, mai bine cotată şi mai solicitantă, de redactor la o emisiune matinală, iar începutul şcolii însemna o muncă susţinută pentru Anna, aşa că cei doi nu mai erau fluturaşii sociabili care fuseseră pe vremuri; oricum, păreau să-şi găsească toată distracţia de care aveau nevoie unul în compania celuilalt.

Transformarea Annei era uimitoare. Înflorise peste noapte şi părea să fi scăpat de anxietatea şi de tristeţea pe care le dusese atâţia ani pe umerii ei plăpânzi, astfel că întinserise cu zece ani. Era ca şi cum soarele îşi întindea razele asupra unei flori ţinute mult timp în beznă. Încrederea în propria persoană, umorul şi personalitatea efervescentă ieşiseră din nou la suprafaţă şi tânăra femeie părea să emane bucurie prin fiecare por al corpului.

– Mă bucur că ai revenit în rândul lumii, îi spuse Clare într-o seară când pregăteau cina, iar Anna o făcea să râdă cu poveşti despre copiii de la şcoală.

– Și eu mă bucur, rânji ea cu ochii sclipind. Nu știu cum ai reușit să suporți o asemenea vacă tristă atâția ani, dar îți sunt teribil de recunoscătoare.

– Nici eu nu știu cum te-am suportat, râse Clare. Se feri în ultimul moment când Anna aruncă înspre ea o cârpă de bucătărie.

Copleșită brusc de o senzație ciudată, se așeză la masă. Anna se uită la ea plină de îngrijorare.

– Te simți bine, scumpo? Nu arăți prea grozav.

Clare se luptă cu greața care o invadase.

– Sunt bine, minți ea. Cred că sunt prea extenuată. Sau poate bolnavă din dragoste.

– Păi, știu cum e, zâmbi Anna.

– Dar trece, nu? întrebă Clare cu speranță, știind că nu se putea să se simtă atât de rău la nesfârșit.

– Da, trece, o liniști prietena ei.

Ce nu spuse, dar știau amândouă, era că boala ei din dragoste trecuse abia atunci când Toby se întorsese la ea. Știind că prietena ei nu primise nici un semn de viață de la James de când el plecase la antipozi, era puțin probabil ca remediul să se aplice în cazul ei.

În seara următoare, când se întoarse de la lucru, Clare o găsi pe Anna așteptând-o cu o pungă de plastic în mână.

– Ce-i acolo? întrebă ea după ce își lăsă geanta pe masă.

– Uită-te înăuntru. Curioasă, Clare deschise punga și descoperi o cutie dreptunghiulară. Se uită întrebătoare la Anna pentru că nu înțelegea despre ce era vorba. Este un test de sarcină, spuse Anna cu blândețe.

Clare rămase cu gura căscată, după care își duse mâna la buze.

– O, Doamne! Nu! Nu pot, gemu ea. Capul începu să i se învârtească. O, Iisuse, dacă e pozitiv?

Anna se apropie de ea și o luă în brațe.

– Dacă este pozitiv, o să vedem ce facem, spuse ea calmă. Dacă nu, cel puțin eliminăm o posibilă cauză a stării tale.

– De unde ai știut? întrebă Clare după ce se desprinse din îmbrățișare și se așeză pe cel mai apropiat scaun.

– Tema noastră pentru acest trimestru sunt bebeluşii. Aşa se face că azi m-am gândit că ar putea fi o explicaţie.

– Nu pot fi gravidă, rosti ferm prietena ei. Pur şi simplu nu pot.

– Te-ai protejat? Anna păru uşor jenată să întrebe.

– Da! strigă Clare indignată. De fapt, în cea mai mare parte a timpului, adăugă amintindu-şi de prima lor noapte împreună, când rămăseseră fără prezervative.

– Atunci cred că ar fi bine să faci testul, răspunse Anna cu hotărâre în glas.

Umerii lui Clare căzură.

– Nu trebuie, murmură posomorâtă, simţind cum lacrimile şi panica ameninţau să pună stăpânire pe ea. Ştiu deja rezultatul.

Ella

DECESE

MAX CORBETT

Născut 16.05.1949
Decedat 24.07.2010
Soţ devotat al regretatei Camilla.
Tată iubitor pentru Jasper, Rupert şi Araminta.
Înmormântarea va avea loc la capela
Sfintei Fecioare din Ceruri, Chiswick, Londra.
31.07.10 la ora 13:00.
Se acceptă flori numai din partea familiei.

Înmormântarea lui Max era o experienţă ciudată pentru Ella. La majoritatea evenimentelor de acel gen, soţia era tratată cu respect şi compasiune, dar ea nu avu parte de aşa ceva. Cei trei copii ai lui Max îi dăduseră foarte clar de înţeles că o condamnau pentru moartea

subită a tatălui lor și îi aruncaseră priviri pline de venin pe tot timpul slujbei. Partenerii de viață ai celor mai tineri, Rupert și Araminta, fuseseră instruiți în privința ei și se comportaseră la fel de ostil, iar Jasper produsese îndeajuns vitriol cât pentru doi, ținând cont că venise singur.

Nici foștii colegi de muncă ai lui Max nu se dovediseră mai amabili. Părinții Ellei, Fabien, prietenul ei, și Monica, agenta literară, erau singurii oameni care veniseră să o sprijine. Își dădea seama că erau șocați de intensitatea urii care plutea în aer în direcția ei.

– Iisuse, șopti Monica, s-ar putea spune că ai fost consoarta lui Hitler, după cum se poartă cu tine!

Ella ridică din umeri.

– Nimeni nu mă iartă că am preluat postul când a murit soția lui.

Monica se uită la ea cu o expresie plină de compasiune. Ella nu fusese pe deplin sinceră în legătură cu împrejurările în care se cuplase cu Max. Fără a o spune direct, o lăsase să creadă că nu avuseseră o relație înainte ca el să rămână văduv. Dacă se gândea mai bine, procedase la fel și cu părinții ei. Fabien era singurul care cunoștea adevărul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, răbufni mama ei când ieșiră din biserică, ar putea să se poarte mai civilizat la o înmormântare!

Ella o luă de braț, bucuroasă să aibă sprijinul ei măcar o dată. Mama ei nu obișnuia să-și afișeze dragostea, dar Ella era recunoscătoare pentru prezența ei în acea zi. Spre deosebire de tatăl ei, care părea să nu observe atmosfera toxică și își prezenta condoleanțele copiilor lui Max. Ella îi observă ezitând dacă să-i strângă mâna, dar nu era genul de om care putea fi refuzat.

La slujbă, Jasper vorbise foarte frumos despre defunct. Îl descrisese drept un tată devotat și săritor, care le oferise o copilărie fericită. Amintise despre generozitatea lui, devotamentul față de familie și loialitatea față de majoritatea prietenilor. Ascultându-l, Ella simțise un nod în gât, iar lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji. Nu era sigură dacă plângea pierderea lui Max sau

eliminarea completă a numelui ei din discursul lui Jasper. Vorbise numai despre Camilla şi despre viaţa lor fericită de familie. Oricare ar fi fost motivul lacrimilor, Ella se simţise mai bine după aceea. În plus, voia cel puţin să arate ca o văduvă îndurerată, chiar dacă nimeni nu o trata ca atare.

În timp ce tatăl ei discuta cu Jasper, în faţa bisericii, Ella îl simţi căutându-i privirea. Se uită repede în altă parte, nu înainte de a sesiza lucirea de mulţumire şi de triumf din ochii lui. Faptul că o exclusese din discursul pe care îl ţinuse şi din ferpar constituia o formă de răzbunare. „Nu contezi", părea să spună el, „şi niciodată n-ai contat."

– Şi acum, ce urmează? întrebă mama ei când micul lor grup se adună la poarta bisericii.

– Nu cred că suntem bine-veniţi la parastas, spuse acru Fabien trăgând din ţigară.

Monica îşi aprinse şi ea o ţigară şi aprobă din cap. Tatăl Ellei li se alătură după ce vorbise cu toţi copiii lui Max.

– Cred că ar trebui să mergem acasă, Annabel, rosti el pe tonul obişnuit, care nu admitea contradicţie.

Mama Ellei îi aruncă o privire întrebătoare.

– O să fii bine? întrebă ea, evident dorindu-şi ca răspunsul să fie afirmativ.

Ella aprobă din cap.

– O să fiu bine... Monica şi Fabien n-o să mă scape din ochi.

Annabel se uită la aceştia şi afişă un zâmbet fals.

– Bine, păi, dacă eşti sigură... atunci noi o să plecăm. Ai grijă, adăugă ea şi o sărută protocolar pe ambii obraji.

– Nu sunt nişte părinţi prea afectuoşi, nu? pufni Monica urmărindu-i cum se îndepărtau.

– Nu, admise Ella, apoi luă ţigara de la Monica şi trase adânc din ea. Dar sunt singurii pe care-i am.

– Ei bine, cred că ar trebui să mergem şi să petrrrrecem! strigă Fabien bătând din palme, ceea ce-i atrase şi mai multe priviri dezgustate din partea participanţilor la înmormântare.

– Şşş! făcu Ella, deşi nu foarte convingător.

– Și eu cred la fel, aprobă Monica. Dă-i naibii pe ăia! se răsti ea și aruncă o privire ucigătoare spre mulțime.

Ella se întoarse și surprinse din nou privirea lui Jasper în timp ce se îndepărtau. În ochii lui era o tristețe care o făcu să se simtă inconfortabil. Putea îndura mânia și ura, însă durerea era greu de suportat.

– Da, șopti ea, dă-i naibii.

De la biserică luară un taxi spre King's Road, unde găsiră repede un bar.

– Ei? spuse Fabien după ce găsiră o masă liberă și se așezară. Ce bei?

Ella se gândi o clipă. Dacă ar fi existat vreodată un moment bun ca să se îmbete și să uite de sine, acela era.

– Vreau mai multe shoturi de tequila și cel mai alcoolic cocktail pe care-l găsești, te rog. Vreau să mă îmbăt.

Ella se ținea mereu de cuvânt. Când se trezi în dimineața următoare își dădu seama că nu era singură în pat. O fracțiune de secundă se gândi că era Max, dar apoi își aminti. Se întoarse anevoie. Capul parcă-i fusese lovit în mod repetat cu un obiect ascuțit, iar gura îi era la fel de uscată ca un ghem de bumbac.

– O, slavă Domnului! oftă ea ușurată când recunoscu spatele tatuat al lui Fabien. Tu ești!

Fabien gemu.

– Da, eu sunt. Dar mi-aș dori să nu fiu.

– Ce s-a întâmplat? murmură ea încercând să vadă dacă mai purta încă lenjerie.

Deși Fabien era homosexual, nu-i plăcea ideea s-o vadă goală pușcă. Din fericire, avea majoritatea hainelor pe ea.

– Nu-ți mai amintești nimic? întrebă el neîncrezător, apoi se rostogoli pe spate și își puse palma peste ochi.

Fața Ellei se schimonosi în timp ce încerca să-și adune gândurile.

– Nu. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am intrat într-un bar cu tine și cu Monica.

– Păi a fost mult mai amuzant decât atât, iubito! chicoti el. Dacă n-aș fi fost acolo, acum erai în pat cu unul

dintre cei patru tipi pe care i-ai agăţat! Sper că apreciezi câte a trebuit să îndur ca să te protejez.

– Patru! icni Ella. Serios? Am agăţat patru tipi?

– Mda. Unul dintre ei era chiar tare... nu m-aş fi supărat să-l iau pentru mine!

– O, Doamne! gemu ea acoperindu-şi faţa cu mâinile. Cum m-ai scăpat de ei?

Fabien îşi trecu picioarele peste marginea patului, se ridică, luă pachetul de ţigări şi îşi aprinse una.

– Când le-am spus că tocmai ţi-ai îngropat soţul şi-au pierdut rapid interesul.

– O, afurisitule! Ella se întinse şi îl pocni uşor pe spatele gol.

– Îmi pare rău, dragă, dar a fost nevoie de măsuri drastice... aşa că am acţionat drastic, spuse el suflând o dâră subţire de fum. Apoi se ridică şi mai trase o dată din ţigară. Acum e nevoie de mâncare contra mahmurelii, aşa că mă duc să văd ce e prin dulapurile tale obscen de scumpe. Îţi fac şi o cafea, da? adăugă el. Îşi puse chiloţii, apoi luă pachetul de ţigări şi bricheta.

Ella oftă adânc şi se întinse la loc în pat. Chiar şi după standardele ei, faptul că agăţase patru tipi în ziua în care îşi înmormântase soţul era destul de rău. Pe de altă parte, nu trăise în ultimii şase ani alături de Max aproape ca o călugăriţă? Poate că merita puţină distracţie.

Peste câteva minute, Fabien se întoarse cu o cană cu cafea şi se aşeză pe pat.

– Auzi, iepuraş, nu te învinovăţi. N-ai mai fost fericită de multă vreme. Poate faptul că Max a dat colţul este cel mai bun lucru care se putea întâmpla. E mult mai simplu decât un divorţ, asta-i sigur.

– Fabien! ţipă ea şocată de sinceritatea lui.

– Nu-mi spune că nu ţi-a trecut asta prin mintea ta bolnăvioară, pentru că nu te cred.

Doamne, ce bine o cunoştea! Avea dreptate, desigur. Nu putea spune că-şi dorise ca Max să moară, dar faptul că el nu mai era în viaţă cu siguranţă îi uşura viaţa. Era liberă să se distreze cu un alt bărbat, nu mai era legată de nimic. Şi trebuia să recupereze timpul pierdut.

Când îl văzuse pe Toby la tentativa de nuntă se lămurise o dată pentru totdeauna că nu avea să fie niciodată interesat de ea, așa că trebuia să găsească pe cineva care să o placă. Pe parcursul următoarelor săptămâni se bucură din plin de libertatea ei regăsită. Ieșea în fiecare seară, îl suna pe Fabien și insista să o însoțească, iar acesta nu avea nevoie de prea multă muncă de convingere. Era încântat să-i descopere această latură sălbatică. În plus, părea să aibă o energie inepuizabilă – ieșea clipind în lumina soarelui după o noapte întreagă într-un club și călca fără efort, de parcă ar fi mers pe podium la o prezentare de modă. Fabien adora femeile frumoase, și nici una nu o putea depăși pe Ella.

Era minunat că se simțea din nou tânără. Își redescoperise repede capacitatea de a flirta cu orice bărbat sub nouăzeci de ani – și chiar cu cei care trecuseră de această vârstă. Putea fi oricât de provocatoare voia, liniștită că Fabien îndepărta orice admirator nedorit care se apropia prea mult.

La un moment dat însă, Fabien avu niște obligații profesionale în străinătate și, după câteva nopți petrecute singură, acasă, în fața televizorului, Ella se hotărî să iasă pe cont propriu. Se îmbrăcă atrăgător, cu o fustă mini neagră și un sutien push-up. Își puse cele mai înalte tocuri pe care le avea și se admiră în oglinda din dormitor. „Încă mai am ce trebuie", își spuse răsucindu-se să-și admire fundul și picioarele lungi, tonifiate. Întotdeauna avusese un fund frumos... Max obișnuia să spună că era partea care îi plăcea cel mai mult la corpul ei. Își scutură capul iritată și încercă să și-l alunge din minte. Nu voia ca vina pe care o simțea față de moartea soțului ei s-o oprească de la distracție.

Mersul la club pe cont propriu i se păru o experiență pasionantă. Avu impresia că toate capetele se întoarseră spre ea când se duse la bar. Se cocoță pe un scaun înalt și deschise gura ca să comande ceva de băut, dar în clipa următoare auzi din spatele ei o voce plăcută, aristocratică:

– Un pahar cu cea mai bună șampanie pentru doamna, te rog.

Se trezi uitându-se într-o pereche de ochi negri, pe culos de sexy. Bărbatul zâmbi.

– Bună, eu sunt Charles. Prietenii îmi spun Charlie.

– Mersi, Charlie, îi surâse Ella.

– Pot să mă așez? Ella dădu din cap și arătă spre un scaun gol de lângă ea. Inima începu să-i bată mai repede. Charlie părea fermecător și chipeș. În plus, aglomerația din bar îi dădea un sentiment de siguranță. Mai bine o sticlă, îi spuse el barmanului strecurându-i cu agilitate cartea de credit.

Ella începu să se relaxeze în timp ce pălăvrăgeau și dădu pe gât mai multe pahare cu șampanie până ce simți nevoia de a merge la baie.

– Mă întorc imediat, chicoti ea. Când se dădu jos de pe scaun își dădu seama că era deja amețită.

– Te aștept aici, râse Charlie.

Coborârea prin beznă pe scara de fier în spirală i se păru un lucru imposibil, dar reuși să apuce balustrada ca să nu cadă. Odată intrată în cabină, încercă să se concentreze asupra reflexiei din oglindă, dar aceasta devenea mereu neclară, asemenea oglinzilor de la bâlci care distorsionează imaginea.

Își dădu cu luciu de buze, apoi urcă în club. Charlie îi zâmbi de la bar urmărind-o cum se apropia clătinându-se ușor. Se gândi ca prin ceață cât de chipeș era... și cât de diferit de Max. Era cam de vârsta ei, purta un costum negru și o cămașă albă apretată care îi scotea în evidență bronzul.

– Termină-ți băutura, o îndemnă. Te duc într-un loc mai vesel.

Ascultătoare, Ella goli paharul de șampanie și îl urmă afară. Ultimul lucru pe care și-l aminti fu aerul rece care-i șfichiuia pielea și faptul că Charlie o luase de mână.

A doua zi dimineață se trezi într-o cameră ciudată. Fără să-și miște capul, ceea ce știa că era o greșeală, se uită în jur și încercă să se adune. Era într-un dormitor. O încăpere frumoasă cu tapet și un candelabru splendid de cristal. Stătea pe un pat cu baldachin. Se întoarse încet într-o parte, moment în care își simți capul dezintegrându-i-se în o mie de așchii și strigă de durere.

După câteva minute deschise ochii și încercă să-și dea seama dacă era singură sau nu. Ascultă cu atenție. Nu auzi nici un sunet în afară de un aspirator afară, pe hol, și mai multe voci, într-o limbă străină, ale femeilor de serviciu din hotel.

Întinse mâinile sub cuvertură știind deja că era dezbrăcată. De asemenea, știa, fără să aibă nevoie de nici o dovadă, că era plină de vânătăi. Incapabilă să se miște, rămase pe loc, cuprinsă de o senzație ciudată.

Anna

Linia albastră se vedea clar, așa cum bănuise Clare. Era însărcinată.

– O, Doamne, ce-o să mă fac, Anna? suspină ea.

Vocea îi tremura de frică. Stătea pe capacul vasului de toaletă și ținea testul pozitiv în mâinile tremurânde. Anna se lăsă jos pe podea, cu spatele rezemat de cadă, și o privi neajutorată. Fusese lăsată gravidă de un bărbat pe care abia îl cunoștea, care emigrase în cealaltă parte a lumii și care nu mai vorbea cu ea. Era o situație fără speranță. Scuturâ din cap neputând să spună nimic alinător.

Se auzi o bătaie în ușa băii; era Toby.

– Pot intra? întrebă el.

Anna îi ceru tacit acordul prietenei sale, apoi se ridică și descuie ușa. Toby se uită întâi la Anna, apoi la Clare și, într-un final, la obiectul alb pe care ea încă îl ținea în mână.

– Este...? întrebă el cu ochii mari.

Părea la fel de îngrozit cum se simțea și Anna. Ea dădu din cap afirmativ.

– E însărcinată.

Reduși la tăcere, se uitară unul la altul oripilați. Clare, care avea întotdeauna o soluție la orice problemă, care râdea de orice și niciodată nu rămânea fără cuvinte, izbucni din nou în lacrimi și ieși afară în fugă.

Când auziră ușa de la camera ei trântindu-se, zgomotul păru să-i scoată din transă.

– Iisuse, şopti Toby. Ce porcărie.

După o oră, Clare ieşi din cameră şi li se alătură în bucătărie. Avea ochii umezi, dar era mult mai calmă, mai stăpână pe ea.

– Îmi pare rău pentru mai devreme, zise ea aşezându-se lângă Anna. Sunt şocată.

Anna îi frecă mâna care părea fierbinte la atingere.

– Ştiu. Te înţelegem.

O studie câteva minute ca să vadă dacă voia să vorbească, însă Clare luă o revistă pe care o frunzări distrată. Până la urmă, Anna se apucă să corecteze nişte lucrări de control, iar Toby pregăti cina mişcându-se în ritmul muzicii de la iPod în timp ce tăia, amesteca şi scutura conţinutul unui wok. Păstrară tăcerea, fiecare fiind cufundat în ceea ce făcea.

Toby puse trei farfurii şi începu să servească, dar Clare îl opri înainte de a-i oferi şi ei mâncare.

– Eu nu vreau, spuse ea hotărâtă. Nu pot să ţin nimic în mine.

– Clare, trebuie să mănânci. Mai ales acum că...

– Nu-l păstrez, îl întrerupse ea brusc. Aşa că nu e necesar să mănânc pentru doi. Toby îi aruncă o privire Annei, care se lupta cu un gol din stomac. Îi dădu o farfurie şi se aşeză vizavi. Anna ridică furculiţa, dar o puse jos imediat. Apetitul îi dispăruse subit. Nu-l pot păstra, repetă Clare în şoaptă. Apoi se uită la Anna, care se înroşise ca para focului. Mă ajuţi, Anna? Ştii tu, să rezolv lucrurile... Mergi cu mine?

Prietena ei încuviinţă din cap, fără a putea vorbi. Oricât de cumplită i s-ar fi părut situaţia, pentru Clare era mult mai rău.

– O să-i spui lui James? Toby dădu glas întrebării care stătea pe buzele tuturor de când aflaseră rezultatul testului.

– Ce sens are? Nici măcar nu ştiu cum să dau de el şi, după felul în care au rămas lucrurile între noi ultima oară când am vorbit, mă îndoiesc foarte tare că vrea să mai audă de mine.

– Aş putea face rost de un contact, zise Toby de parcă nici n-ar fi auzit-o.

– Ce rost are? mormăi ea în timp ce deschise frigiderul și scoase o sticlă cu vin alb.

Toby și Anna schimbară din nou priviri îngrijorate când ea scoase dopul și își umplu un pahar din care sorbi sfidătoare.

– Oricum, până o să dau de el o să scap de problemă.

– Pari șocat că vrea să scape de copil, zise Anna mai târziu în acea seară, când stătea în pat lângă Toby.

Și ea se simțea șocată, dar nu putea să-și transpună sentimentul în cuvinte. Ar fi fost o trădare.

– Nu sunt împotrivă, spuse Toby ridicându-se într-un cot ca să se uite la ea. Întinse mâna și îi mângâie mecanic părul. Doar că nu cred că ar trebui să meargă mai departe fără să-i spună lui James. Are dreptul să știe.

Anna se așeză pe o parte ca să fie amândoi față în față. Lumina difuză de la lampa de pe noptieră făcea ca pielea de pe pieptul lui să arate netedă și bronzată.

– Dar s-au despărțit așa de urât... Nu crezi că e mai bine ca ea să rezolve problema și să-și vadă mai departe de viață? El nu trebuie neapărat să afle.

– Dar dacă îi spune lui James că e însărcinată, iar el se hotărăște că vrea să fie cu ea și cu bebelușul și toate lucrurile vor decurge bine, nu crezi că și-ar dori să-l păstreze?

Anna se gândi câteva minute la acel scenariu și își dădu seama cât de fericită ar fi fost Clare să-l aibă pe James înapoi.

– Cred că dacă împrejurările ar fi fost altele, ar fi păstrat copilul. Dar tocmai despre asta e vorba, nu? Împrejurările nu s-au schimbat. James trăiește acum în cealaltă parte a lumii, iar înainte de a pleca s-au certat rău. Au petrecut împreună doar o săptămână. Perspectivele nu sunt prea roz, nu?

– Eu tot cred că el are dreptul să știe. Un mușchi începu să i se zbată pe obraz când începu să se aprindă. Ar trebui să i se dea ocazia să procedeze cum se cuvine.

Anna ezită înainte de a răspunde, nesigură dacă nu era mai bine s-o lase baltă decât să poarte o discuție în contradictoriu cu Toby când abia rezolvaseră lucrurile între ei. Se hotărî totuși să-și exprime punctul de vedere.

– Şi crezi că el ar proceda cum se cuvine? După felul în care a vorbit cu ea înainte de a pleca?

Toby se lăsă pe spate, cu ochii la tavan.

– Am o teorie legată de asta, spuse el înăbuşindu-şi un căscat. Probabil că a provocat o ceartă ca să le fie mai uşor să se despartă. Părea nebun după ea. Dacă ar şti că e însărcinată cu copilul lui, poate că s-ar gândi mai bine şi s-ar întoarce. Ştiu că sună teatral, dar ar trebui să i se dea măcar şansa asta înainte de a fi prea târziu.

Cuvintele „prea târziu" răsunară în mintea Annei ca un ecou. Mai târziu, după ce Toby adormi, rămase trează în întuneric ascultându-i ritmul constant al respiraţiei şi meditând la ceea ce spusese el. Nu greşea. James avea tot dreptul la acea şansă.

– Îmi faci rost de noua adresă de e-mail a lui James? întrebă ea grăbită când aprinse lumina şi-l scutură pe Toby ca să-l trezească.

În seara următoare, Anna se uita la televizor singură, cu Scratch ghemuit în poală, când Toby intră pe uşă cu un aer abătut.

– Bună, spuse ea ridicându-se să-l sărute. Totul e în regulă? Nu arăţi prea bine. Ai avut probleme la muncă?

Lui Toby îi plăcea noua slujbă, dar i se părea foarte stresantă şi încă se străduia să se adapteze.

– Sunt bine, murmură el iritat în timp ce lăsă pe podea casca de biciclist, geanta şi haina. Apoi îl luă în braţe pe Scratch şi îl mângâie înainte de a se aşeza pe canapea.

– Nu eşti bine, insistă Anna. Spune-mi, ce s-a întâmplat? întrebă ea în timp ce se juca tandru cu o şuviţă din părul lui.

Fără să se mişte, Toby păru s-o îndepărteze.

– Am vorbit azi cu Marco... i-am cerut un contact de la James.

– Ah! Acum înţelegea motivul supărării. Să înţeleg că n-a fost prea prietenos?

El scutură din cap.

– Încă pare furios pe tot ce s-a întâmplat. Umerii începură să i se lase în jos odată ce se relaxa cu motanul în brațe.

– Păi, n-a trecut prea mult timp, nu? Îi este loial lui Rachel. E prietenul ei.

Fără ca Toby s-o menționeze, Anna știu că totul avea legătură cu Rachel. El își ridică o sprânceană.

– N-ai auzit ce-a spus despre tine... și despre Clare.

Anna simți un gol în stomac.

– Ce-a spus?

Își ținu respirația în așteptarea răspunsului, însă Toby dădu din cap a negație.

– Nu contează. Las-o baltă. Tăcerea încordată care se așternu între ei îi dădu Annei o senzație de claustrofobie. Cred că îi place de Rachel, zise Toby luând-o prin surprindere.

Ea se ridică și se duse la fereastră pentru că i se făcuse prea cald și simțea nevoia de a lăsa puțin spațiu între ei.

– Și tu cum vezi situația asta? întrebă într-un final.

Rămase cu spatele întors ca el să nu-i vadă fața. Și astfel încât nici ea să n-o vadă pe-a lui. Urmă o pauză prelungă.

– De fapt, este puțin cam ciudat, rosti el stingher. Tăcerea se adânci în timp ce Anna îi digera cuvintele. Se bucura că nu-i putea vedea expresia, care era precis mohorâtă. Îmi pare rău, iubito, încerc să fiu sincer. Nu e ca și cum aș vrea să mă întorc la ea.

– Bine! zise Anna cu un râset lipsit de veselie.

Simțise pământul mișcându-se sub picioarele ei la gândul că l-ar fi putut pierde din nou pe Toby. Știa sigur că acest lucru ar fi distrus-o definitiv.

– Doar că am fost cu ea atâta timp și nu-mi place ideea că ea și Marco ar fi împreună. Sună ciudat? Neprimind nici un răspuns, Toby lăsă pisica jos, se ridică și se duse lângă ea, la fereastră. Anna? Îi puse mâinile pe umeri și o întoarse cu fața spre el.

Ea își umflă obrajii și suflă aerul afară încercând să se calmeze.

– Sună de parcă ai fi un câine de pază, spuse până la urmă.

Posibilitatea ca Marco şi Rachel să se cupleze i se părea de-a dreptul minunată; i-ar fi alungat sentimentul cumplit de vină pe care îl simţea încă la adresa fostei sale rivale. Însă reacţia lui Toby o enervase. Nu-i plăcea preocuparea lui faţă de viaţa sentimentală a lui Rachel. Nu voia ca el să se mai gândească la ea. În acea clipă îşi dădu seama ce simţise Rachel în toţi acei ani în care ea însăşi fusese mereu la orizont.

– Da, poate că mă port egoist, zise el cu o privire spăsită prin care îi cerea parcă să nu-l judece aspru. Oricum, hai să lăsăm asta. Am făcut rost de noua adresă de e-mail a lui James. Cum crezi că ar trebui să procedăm? Eu aş propune să-i dăm vestea direct.

Era o decizie grea. Anna nu era sigură cum era mai bine – s-o lase pe Clare să-i spună chiar ea lui James sau să-l anunţe ei. Pentru că ele două tocmai se împăcaseră, n-ar fi riscat să distrugă totul din nou.

– Cred că ar trebui să i-o dăm ei şi s-o lăsăm să hotărască.

Dintr-odată îşi dădu seama că era cea mai bună soluţie.

– Dar dacă facem asta, ea ar putea merge mai departe cu avortul, fără să-i spună.

– Adevărat, dar trebuie să fie decizia ei. Anna îi adresă o privire imploratoare, simţindu-se prinsă între loialitatea faţă de Clare şi dorinţa disperată de a evita o altă discuţie în contradictoriu cu Toby.

– Şi James are dreptul să ştie, insistă el. Se uitară unul la altul câteva momente tensionate până când Toby luă cuvântul. Bine, facem cum zici tu. Ea poate hotărî dacă îi va spune sau nu. Măcar aşa n-o să mai aibă motiv să ne învinovăţească dacă el nu vrea să reia legătura.

– Exact, răspunse Anna. Dă-mi adresa, iar eu o să i-o scriu pe ceva şi o să i-o strecor pe sub uşă. Se poate gândi peste noapte.

Dimineaţa următoare îşi făcu apariţia cu o răcoare tomnatică, iar Anna se trezi la auzul unor zgomote

făcute de cineva în bucătărie. O străbătu un fior de îngrijorare când își aminti că în seara precedentă strecurase pe sub ușa lui Clare informația legată de James, așa că se grăbi să se dea jos din pat. Își puse halatul aruncat pe podea și ieși, închizând încet ușa în spatele ei.

Clare pusese de ceai. Avea părul prins într-o coadă la spate, iar fața ei demonstra că plânsese toată noaptea. Anna ar fi vrut să o ia în brațe, dar ceva din atitudinea ei o opri.

– Cum te simți? o întrebă ca în fiecare dimineață.

– Rău, răspunse Clare ca în fiecare dimineață. Vrei o ceașcă cu ceai?

– Cafea, te rog.

– Îmi pare rău, dacă vrei cafea trebuie să-ți faci singură. Numai mirosul ei mă face să vomit.

– E bun și ceaiul, zise repede Anna punând un pliculeț de ceai în cană. Și? Ai văzut biletul pe care ți l-am băgat pe sub ușă?

– Aha.

– Și... ce părere ai?

– Cred că mi-aș fi dorit să nu faci rost de adresă. Jenată, Anna se felicită în gând că nu-l contactase deja pe James. Dacă aceasta era reacția lui Clare la faptul că-i găsise adresa de e-mail, îi era frică să-și imagineze ce-ar fi făcut dacă i-ar fi dat lui James vestea fără ca ea să știe. În acel caz n-aș fi avut nici o opțiune, continuă Clare.

– Dar ai opțiuni, chiar dacă îi spui, zise Anna pe cât de blând putu. Este decizia ta, și dacă tot vrei să mergi mai departe cu avortul, el nu poate face nimic pentru a te opri. Dar dacă o să fie încântat? Cum o să te simți atunci?

Pe fața palidă a lui Clare apăru o urmă de culoare. Apoi păru să se întristeze din nou.

– E foarte puțin probabil, nu-i așa?

– Nu știi până nu încerci, spuse Anna repede, dorindu-și cu disperare ca prietena ei să ia legătura cu fostul iubit. Avea convingerea că era cel mai bun lucru.

– O să mă gândesc la asta. Te rog să mă ierți acum, mă duc să vomit.

Pe fundalul zgomotelor scoase de Clare, Anna îi făcu lui Toby un ceai şi i-l duse în dormitor.

– Trezeşte-te, somnorosule, zise ea scuturându-l.

Observă cum se înseninează atunci când deschise ochii şi o văzu.

– Bună dimineaţa, frumoaso, rânji el trăgând-o în aşternut. Hai înapoi în pat. E prea devreme.

Anna protestă neconvingător şi apoi se ghemui lângă el, care o săruta pe gât excitând-o la culme. Nici măcar o dată nu reuşise să reziste, iar acea zi nu făcea excepţie. Se simţea minunat să fie din nou în braţele lui. Nu mai nutrise pentru nici un bărbat o asemenea atracţie sexuală şi, deşi uneori tremura de gelozie la gândul că Toby se culcase cu Rachel, încercă să-şi spună că şi ea făcuse sex cu alţii şi că era complet scuzabil. Ştia, fără ca Toby să-i spună, că unirea trupurilor lor se afla pe un plan mult mai înalt decât celelalte experienţe din trecut. Stând cu capul pe pieptul lui, după aceea, Anna oftă de plăcere.

– Ce e? întrebă Toby mângâind-o pe păr cu tandreţe.

– Mă gândeam cât de mult te iubesc şi cât de fericită mă simt.

– Şi eu la fel, zâmbi el şi se aplecă s-o sărute.

Rămaseră astfel câteva momente, într-o tăcere satisfăcută, până când ecoul provocat de Clare, care vomita în baie, răsună în apartament.

– Drăguţ, chicoti el.

– Sărmana Clare.

– Crezi că o să-i scrie lui James?

– Sincer, nu ştiu. Cel puţin a zis că o să se gândească.

– Bine. Dacă aş fi fost în locul lui aş fi vrut să ştiu.

Anna aprobă din cap.

– Ştiu. Toby, pot să te întreb ceva?

– Sigur, răspunse el aruncându-i o privire curioasă.

– Ai vrut să ai copii cu Rachel?

Toby oftă zgomotos.

– Pff... De unde ţi-a venit asta?

Ea ridică din umeri.

– Poate de la faptul că e însărcinată Clare... Eram curioasă ce părere ai.

– Păi, adevărul e că vreau copii. Dar... Urmă o scurtă pauză înainte de a continua: Nu am putut vizualiza acest lucru cu Rachel. Nu așa cum pot vizualiza asta când vine vorba de noi.

– Da? Îți poți imagina că noi doi putem avea un copil împreună? O străbătu un fior de încântare.

Toby o strânse de umăr.

– Întotdeauna am putut.

Cuvintele lui erau ca un balsam.

– Îți mulțumesc, Toby, înseamnă enorm pentru mine. Anna se alarmă când el își eliberă dintr-odată brațul și se ridică. Ce s-a întâmplat? întrebă speriată.

Toby îngenunche în pat lângă ea.

– Vreau să te întreb ceva. Arăta ciudat în chiloții albi, de bumbac. Vrei să te măriți cu mine? întrebă el.

Se auzi un icnet, iar Anna își dădu seama că venea de la ea.

– E o glumă? bâigui, dar își dăduse deja seama după expresia de pe fața lui că nu era.

– Nu, nu e o glumă, replică el serios. N-am de gând să te pierd iar. Vrei să te măriți cu mine?

Inima Annei prinse aripi de bucurie când auzi cuvintele după care tânjise toți acei ani. De data asta nu voia s-o mai dea în bară.

– Da, Toby, vreau să mă mărit cu tine.

Rachel

Faptul că îl avusese pe Marco în preajmă o ajutase pe Rachel să treacă peste dezamăgire chiar mai bine decât sperase. În primele zile de după reluarea serviciului îi fusese cumplit de greu, mai ales când dădea peste oameni care, nefiind la curent, comentau veseli despre bronzul din luna de miere și își exprimau convingerea că nunta fusese frumoasă. În acea perioadă de început, Marco o protejase cât de mult putuse ferind-o de colegii incomozi și luându-i deoparte pe cei care veneau s-o felicite ca să le spună că Rachel și Toby se răzgândiseră.

După ce făcuse un pas înapoi din punct de vedere profesional şi-l lăsase pe Toby să-şi construiască o carieră, acum se apucă să recucerească o parte din terenul pe care-l pierduse. Se oferi să fie producătoarea unui mare spectacol de divertisment care avea să presupună o muncă intensă, ocupându-i tot timpul. Când primi slujba, fu încântată că şefii nu uitaseră cât de competentă era.

Marco realiza o emisiune politică în cadrul aceleiaşi companii şi obişnuia să o complimenteze pe Rachel în legătură cu activitatea ei, dar o şi ajuta destul de mult. Se uitau împreună la DVD-uri cu diverse vedete şi încercau să alcătuiască cea mai bună distribuţie. Aptitudinile lui jurnalistice, care aparent n-ar fi avut legătură cu un spectacol având ca temă patinajul, se dovediră extrem de folositoare la elaborarea profilului posibililor candidaţi, ţinând cont că aceştia trebuiau să facă faţă la presiunea angajamentului pe care urmau să şi-l asume.

Datorită muncii acaparatoare şi epuizante, dar pasionante, Rachel nu mai izbucnea în lacrimi incontrolabile şi nici nu mai trântea uşile. Era calmă, echilibrată şi rezonabilă. Cel puţin aşa fusese până în seara când aflase că prietena Annei, Clare, rămăsese însărcinată cu James.

Pe când mâncau o pizza după slujbă, Marco îi povesti că Toby îl sunase mai devreme cerându-i să se întâlnească. Tinerei femei îi tresări inima, dar înghiţi cu greutate şi izbuti să întrebe:

– Ce voia?

Marco lăsă jos furculiţa şi luă o gură de vin.

– Voia noile date de contact ale lui James, din Australia.

– De ce are nevoie dintr-odată de asta? Vrea să se împace cu el?

– Nu, e mai complicat de-atât...

– Ce?

– Păi, cred că n-ar trebui să-ţi spun, dar...

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Marco! se răsti Rachel. Cui o să-i torn?

– Da, da, ai dreptate. Păi, Clare e gravidă cu copilul lui James, bolborosi Marco. Voia să facă avort, însă Toby a convins-o să-i spună mai întâi lui James. De aia îi trebuie datele lui de contact.

Pizza pe care o mânca Rachel căpătă un gust de carton și chiar se gândi că era posibil să vomite. Ochii i se umplură de lacrimi, iar vederea i se înceţoșă.

– Rachel! țipă el cuprins de panică. O, Doamne, ce s-a întâmplat? Sunt așa de idiot, nu trebuia să-ți fi spus de Toby, nu după...

– Nu, nu e asta, îngăimă ea ștergându-și lacrimile cu șervețelul.

– Atunci ce e? O, Doamne, îmi pare cumplit de rău, murmură el abătut. Clienții din preajmă începură să se uite la ei curioși.

Rachel dădu din cap fără să poată spune ceva în timp ce se zgâlțâia de durere. Toate emoțiile pe care le ținuse cât de cât sub control ieșiseră la suprafață și curgeau într-un torent năvalnic. Își dorise atât de mult un copil! Dar, la treizeci și patru de ani, fără un prieten sau un soț și fără vreun candidat la orizont, era prea târziu. Probabil că nu avea să fie niciodată mamă, iar conștientizarea acestui fapt o lovi în moalele capului.

Orice bărbat ar fi fugit mâncând pământul dacă ar fi văzut disperarea din ochii ei, și pe bună dreptate. Ea nu căuta doar pe cineva cu care să aibă o relație amoroasă, ci un potențial tată pentru copilul ei.

Se ridică și își luă haina.

– Rachel! strigă Marco în timp ce ea ieșea împleticindu-se din restaurant. Stai! Vin cu tine... stai să plătesc.

Cuvintele lui se pierdură când Rachel lăsă ușa să se închidă în spatele ei și simți aerul rece al nopții pe obrajii fierbinți. Ridică o mână când văzu un taxi cu lumina verde aprinsă. Dacă șoferului i se păru ciudat că pasagera lui suspină ca un copil pe tot timpul călătoriei, nu spuse nimic, presupunând că era beată. Paradoxal, chiar era beată, dar nu avea nimic de-a face cu alcoolul. Era beată de durere.

Clare

Nimic nu ar fi putut-o pregăti pe Clare pentru asta. Ştiuse despre greţurile de dimineaţă, dar nu se aşteptase ca acestea să dureze toată ziua, în fiecare zi. Încă şi mai rea era oboseala. Cu fiecare pas pe care îl făcea i se părea că mergea prin apă. Dacă aşa se simţea la zece săptămâni de sarcină, cum naiba avea să se simtă la sfârşit? Nici măcar nu suporta să se gândească la aşa ceva.

Nici nu era cazul, pentru că se hotărâse să avorteze. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie mamă, pur şi simplu nu credea că putea face faţă nici sarcinii, nici bebeluşului. Îşi spuse că nu avea încotro, iar acest lucru o făcea să se simtă mai bine.

Se gândea constant la James şi dorea cu disperare să ia legătura cu el, dar mândria n-o lăsa. Agresivitatea lui de dinaintea plecării o uimise în aşa măsură, încât nu suporta perspectiva ca el să se comporte la fel sau, şi mai grav, s-o ignore.

Anna şi Toby îşi exprimaseră limpede părerea că ar fi trebuit să-l contacteze, dar după ce povestea lor avusese un final atât de fericit, erau predispuşi să vadă întreaga lume prin lentile roz. Chiar dacă teoria conform căreia James provocase în mod deliberat cearta s-ar fi dovedit adevărată, ea nu putea uita cât de oribil se purtase.

Nici faptul că Toby şi Anna se logodiseră nu o ajuta prea mult. Deşi fuseseră incredibil de atenţi cu ea când făcuseră anunţul, fără fanfară şi fără petrecere, nu-şi putea reprima gelozia pe fericirea lor. Familiile şi prietenii apropiaţi erau aşa de bucuroşi pentru ei – chiar şi părinţii lui Toby păreau să-l fi iertat pentru că-i trăsese clapa lui Rachel –, încât paralela dintre situaţia lor şi a ei sărea în ochi.

Nu o dată îi urmărise când se uitau absorbiţi unul la altul şi îşi dorise cu fervoare ca Anna să fie însărcinată şi nu ea. De ce era viaţa atât de nedreaptă? Căutase pe internet sfaturi despre avort şi înţelesese că teoretic părea floare la ureche, cât timp existau banii necesari, dar era mult mai complicat în practică. Cu mâinile tremurânde, sună la o clinică.

– Optzeci de lire consultația, o informă operatoarea. Deși tonul ei fusese amabil, cuvintele o făcură pe Clare să tresară.

Nu era vorba că n-ar fi avut bani, dar răceala din glasul femeii o șocase. Făcu programarea cu o voce care chiar și ei i se păru detașată, de parcă aparținea altcuiva, și își dori pentru a milioana oară ca acel lucru să nu i se întâmple ei. Apoi se duse s-o caute pe Anna, care stătea la masa din bucătărie și corecta. Toby era încă la muncă.

– Bună, scumpo, ce faci? Anna se ridică și se duse spre ibric. Vrei ceai?

Clare scuturâ din cap.

– Nu, mersi. Anna, am făcut programarea la clinică. Mergi cu mine? Văzând că prietena ei se albise la față, Clare, deși se afla într-o stare fragilă, răbufni: Nu te uita la mine așa!

Ochii Annei se făcură mari din cauza șocului.

– Nu mă uit la tine în nici un fel! protestă ea.

– Ba da. Îmi dau seama la ce te gândești! țipă Clare. Își dădea seama că nu se comporta rezonabil, dar nu putea să se abțină.

– Serios, nu mă gândesc la nimic, zise Anna în timp ce un val de roșeață i se răspândea pe gât și pe obraji.

– Nu știu, ai părut așa de... dezgustată! pufni Clare.

Anna scuturâ din cap cu vehemență.

– Nu sunt dezgustată! Nu mai fi așa de pornită. Procedezi cum crezi că e cel mai bine pentru tine... spuse ea, însă nu mai putu să continue.

– Uite, o faci din nou! zbieră Clare. Se pierdu cu firea deși își dădea seama că era ridicolă.

– Ce dracu' vrei să spui? strigă Anna la ea. Știi perfect că nu asta e soluția cea mai bună, dar nu vrei s-o recunoști pentru că ești teribil de încăpățânată.

– Tu vorbești!? ripostă cealaltă cu vocea ascuțită. Ți-ai irosit zece ani din viață pentru că ai fost teribil de încăpățânată. Așa că să nu îndrăznești să-mi ții mie predici! Iisuse, am fost alături de tine tot timpul și ți-am suportat crizele de plâns, gemetele și văicărelile necontenite,

iar cu prima ocazie când am nevoie de ajutor, nu faci altceva decât să mă judeci!

Se duse valvârtej în dormitor, urmată îndeaproape de Anna.

– Nu te judec, rosti aceasta pe un ton mai calm. Pe bune, Clare, n-o fac. Te iubesc ca pe o soră şi aş face tot posibilul ca să te ajut să ieşi din mizeria asta. Dar odată ce avortezi, nu mai e cale de întoarcere. Pur şi simplu nu vreau să iei o decizie pe care să o regreţi tot restul vieţii.

Epuizată, Clare se trânti pe pat.

– De ce a trebuit să mi se întâmple mie asta? Pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Ajută-mă, Anna! Dă-mi un sfat.

– Nu anula programarea. Şi sigur că vin cu tine. Vorbeşti cu doctorul şi iei o decizie după ce afli toate detaliile. Clare trase adânc aer în piept ca să-şi potolească nervii şi dădu din cap afirmativ. Dar, între timp, continuă Anna, ar trebui să-i trimiţi un e-mail lui James şi să-l spui ce s-a întâmplat.

– Nu pot! gemu Clare. Dacă o să mă ignore?

– Atunci o să ştii sigur că s-a terminat totul între voi şi poţi lua decizia. Cel puţin, îi dai ocazia de a se comporta onorabil. Şi, recunoaşte, mai rău decât te simţi acum nu poate fi.

Clare ştia că prietena ei avea dreptate.

– Cred că aşa e, acceptă ea într-un final.

– Deci? întrebă Anna, care stătea în prag cu mâinile în şolduri. O faci?

– O fac, răspunse Clare cu faţa îngropată în aşternut. Acum lasă-mă singură, în nefericirea mea.

Anna se apropie şi o mângâie pe spate.

– Faci ceea ce trebuie. Apoi ieşi din cameră şi închise uşor uşa.

Dragă James,

Ştiu cât de şocat vei fi să afli veşti de la mine. Oricum, mi-aş fi dorit să-ţi trimit un e-mail în care să te întreb dacă te bucuri de noua ta viaţă şi să-ţi scriu nimicuri, dar din păcate nu pot face asta. Am agonizat întrebându-mă dacă e bine să-ţi comunic vestea care

urmează, în special pentru că ne-am despărțit atât de urât. Dar m-am lăsat convinsă de Toby și de Anna, care mi-au spus că ai dreptul să știi, așa că iată: James, sunt însărcinată cu copilul tău. Am deja zece săptămâni și am decis că soluția optimă e avortul. Pur și simplu nu pot să mă descurc de una singură. Evident, trebuie să fac asta cât mai curând. Deși sunt sigură că vei fi de acord, nu-mi permit să-ți aștept prea mult timp răspunsul. Prin urmare, dacă mă încurajezi să merg mai departe cu procedura, anunță-mă, iar eu o să continui, fără regrete. Dacă însă vrei să discutăm despre asta, trebuie să mă suni. Curând. Îmi pare rău că s-a întâmplat și îmi doresc mai mult decât orice să nu fi fost așa, dar trebuie să rezolv problema și să-mi văd mai departe de viață.

Clare

Compunerea mesajului fusese dificilă. Clare începuse de mai multe ori, însă de fiecare dată apăsase din ce în ce mai nervoasă butonul „Backspace" ca să șteargă tot ce scrisese. Știa că simpla primire a unor vești de la ea avea să fie un șoc pentru James, darămite informația în sine. Se străduise să găsească formularea potrivită, dar tot nu credea că reușise.

Citi și reciti e-mailul de peste zece ori înainte să tragă adânc aer în piept și să apese pe butonul „Trimite". Apoi se așeză pe pat și, lăsând emoțiile să o copleșească, plânse până adormi.

A doua zi se trezi devreme și deschise imediat laptopul. Se uită la iconița în formă de margaretă care se învârtea cât timp computerul căuta mesaje noi. Apoi apăru un cerc roșu cu cifra 2 în mijloc. Ținându-și respirația, apăsă cu mouse-ul pe el. În următoarea secundă o izbi un val de dezamăgire, întrucât cele două mesaje erau cu totul neimportante.

Se duse gârbovită în bucătărie. Se simțea și mai mizerabil decât de obicei. Anna stătea la masă și mânca dintr-un bol cu cereale.

– Bună... Vai, scumpo, arăți groaznic! strigă ea sărind în picioare. Ce să-ți aduc?

– Nu pot mânca nimic. Poate doar o cană cu ceai.

– Sigur. Anna zâmbi înţelegătoare şi porni fierbătorul electric. Doamne, greţurile astea de dimineaţă te omoară, nu?

Clare dădu din cap cu tristeţe.

– I-am trimis un e-mail lui James azi-noapte, dar n-a răspuns, rosti ea pe un ton lipsit de inflexiuni.

– O! Păi, i l-ai trimis abia aseară... ai răbdare. Este o diferenţă de fus orar, nu uita. Poate că nu l-a citit încă.

Clare nu putea suporta optimismul din vocea Annei.

– A avut o zi întreagă la dispoziţie. Oare lumea nu-şi verifică e-mailurile mereu în timpul zilei?

– Depinde. Poate că nu a fost lângă un computer.

– Nu, pun pariu că l-a văzut. O să-l ignore.

– Să nu ne pierdem încă speranţa, o îndemnă Anna muşcându-şi buza cu nervozitate. Clare îşi dădu seama că era de aceeaşi părere: probabilitatea ca James să nu fi văzut e-mailul era foarte scăzută. Când e consultaţia? întrebă ea dintr-odată.

– Mâine, la ora cinci.

– Bine, o să fiu acolo, normal, spuse Anna luând-o de mână. Poate că o să te simţi mai bine când o să discuţi despre asta.

Clare dădu din cap şi o lacrimă mare i se prelinse încet pe obraz.

– Necazul e că, de fapt, nu am de ales.

– M-am gândit mult la asta, murmură Anna. Ştiu că cea mai mare problemă a ta este să ai un copil singură, dar n-o să fii deloc singură. Eu şi Toby vom fi lângă tine. O să fac orice ar face un tată. O să te însoţesc la cursurile de pregătire pentru naştere. O să-ţi fac masaj şi o să-ţi prepar chestii ciudate când o să ai diverse pofte. O să asist la naştere. În afară de sex cu tine, o să fac de toate.

Deşi nu-i venea să râdă, Clare nu se putu abţine.

– Îţi mulţumesc. Dar nu cred că e aşa de uşor. Ai viaţa ta... nunta... N-o să vrei să mă ai pe mine pe cap, cu bebeluş cu tot. Anna deschise gura ca să protesteze, dar Clare continuă: Apreciez foarte mult oferta, însă trebuie

să fiu realistă și practică. Și nu discutăm aici doar despre un bebeluș... Este un copil care va crește, va merge la școală, va deveni adolescent. Gândește-te, Anna, tu și Toby o să aveți copiii voștri în viitorul nu foarte îndepărtat, știu că așa va fi. O să vă doriți un loc numai al vostru... și atunci eu ce voi face? Nu pot locui cu voi pentru totdeauna, nu mă pot agăța de voi mereu!

– Dar dacă privim din unghiul ăsta... zâmbi Anna. Nu vreau decât să-ți arăt că ai opțiuni. Amintește-ți că multe femei își cresc singure copiii și fac față cu brio. Și poate că asta îți va da ocazia să te muți mai aproape de mama ta, ca să te ajute și ea puțin...

– Ei, aș! pufni Clare. Mama are cariera și viața ei. Întotdeauna mi-a explicat foarte clar că dacă intru în bucluc trebuie să mă descurc singură. Știa că dacă apărea acasă și anunța că e însărcinată, mama ei avea să-i sugereze imediat un avort. Prin urmare, ce rost mai avea s-o consulte? Decizia era luată. O privi pe Anna cu invidie și își imagină cât de diferit ar fi reacționat mama acesteia. Își crescuse singură copiii după ce nenorocitul ei de soț îi părăsise, așa că i-ar fi oferit Annei tot ajutorul care-i stătea în puteri. Nu ar fi existat nici o îndoială și nu s-ar fi adus vorba de avort. Nu, murmură ea sorbind din ceaiul fierbinte, toate astea se vor termina peste o săptămână și îmi voi putea vedea de viață.

Ella

Ella reuși să ajungă acasă. Rochia ei era ruptă și nu-și găsise lenjeria, dar din fericire haina era îndeajuns de lungă pentru a-i acoperi goliciunea. Nu-și dorise decât să iasă cât mai repede cu putință din hotel. Se împleticise prin fața recepției și ieșise pe strada aglomerată încercând să ignore durerea care o săgeta la fiecare pas. Capul îi bubuia și vedea ca prin ceață.

– Noapte grea, ei? chicoti taximetristul când ea se trânti pe bancheta din spate.

Ella îl ignoră și îi aruncă o sumă mare când opri în fața casei, de teamă să nu inițieze vreo conversație.

Urcă şchiopătând treptele şi se năpusti înăuntru, după care se prăbuşi pe podea.

Nu ştia câte ore stătuse acolo. Se simţea complet amorţită. Era deja noapte când reuşi să se ridice. Aprinse lumina şi tresări de durere când fasciculul o lovi în ochi. Se duse în bucătărie, unde rămase derutată, ultându-se în jur. Încă se simţea de parcă s-ar fi privit din exteriorul corpului. „Probabil că m-a drogat", îşi spuse. Nu-şi putea aminti nimic. Judecând după starea în care era corpul ei, ştia că uitarea era un lucru bun.

Trebuia să stea de vorbă cu cineva, dar nu ştia pe cine să sune. Nu voia să le spună părinţilor, Fabien ar fi devenit isteric, în timp ce Monica ar fi pornit prin oraş să-l vâneze şi nu s-ar fi resemnat până nu-i aducea testiculele lui pe un platou. Toată lumea i-ar fi spus să se ducă la poliţie şi, desigur, asta ar fi făcut, dar nu putea suporta umilinţa şi interogatoriile. Ruşinea era deja copleşitoare.

Privirea îi căzu pe o fotografie cu ea şi Max, făcută în luna de miere. Amândoi purtau nişte pălării prosteşti şi zâmbeau înspre obiectiv. Dintr-odată, Ella simţi o nevoie puternică de a vorbi cu soţul ei şi se întinse din instinct spre telefon ca să-l sune. Apoi îşi aminti. El nu mai era. Gândul că Max nu avea să se mai întoarcă niciodată o lovi cu atâta forţă, încât mai avu puţin şi cădea pe spate. Apucă spătarul celui mai apropiat scaun şi ţipă în camera goală, iar ţipătul se întoarse la ea cu aceeaşi intensitate.

Cu ochii în lacrimi, urcă scara tresărind de durere la fiecare pas. După ce îşi scoase ce mai rămăsese din rochie intră în cada imensă din piatră. Dădu drumul la robinete şi ignoră jetul iniţial de apă rece care fu urmat de unul fierbinte. Nu-i păsa cât de tare o ardea, voia din tot sufletul să simtă altceva în afară de durerea fizică pe care el i-o provocase.

Lăsă apa să se ridice în cadă atât de sus, încât începu să dea pe-afară. Avea nevoia să se scufunde complet ca să scape de orice urmă a lui. Luă săpunul şi o piatră ponce şi îşi frecă pielea până ce aceasta se înroşi sub vânătăile urâte care îi acopereau pieptul şi picioarele.

După ce își curăță fiecare părticică vizibilă a corpului, se lăsă pe spate. Zguduită și îngrețoșată, își ascunse capul sub apă. Acolo îi era mai bine; la adăpost de lumea exterioară se simțea în siguranță. Din când în când ieșea la suprafață ca să respire, după care se scufunda din nou pentru perioade mai lungi, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai ușor să nu mai iasă. Poate că în lumea aceea clipocitoare și ciudată i s-ar fi părut firesc să nu mai respire, dar în cea reală nu reușea acel lucru. Nevoia de a trage aer în piept era prea puternică, și de fiecare dată când era aproape de înec se ridica la suprafață, cu gura deschisă.

Apa se răci treptat. Într-un final, când începu să tremure incontrolabil, Ella se ridică. Își puse halatul moale și se ghemui în pat. Încercă să-și aducă aminte ceva, orice, din noaptea precedentă, dar totul dispăruse și fusese înlocuit cu o gaură neagră. Avea impresia că privea printr-un geam înghețat. Nimic nu era clar. După o vreme căzu într-un somn chinuit, din care o trezi soneria telefonului. Scuturându-și capul amețită, se strădui să-și dea seama unde se afla.

– Alo? se auzi spunând după ce ridică receptorul.

– Sunt Jasper, rosti un glas rece, direct.

Inima Ellei tresări. Își dorea cu disperare să audă un ton prietenos, nu mai voia acuzații și furie.

– Bună, zise ea și își drese glasul.

– O să trec la subiect. Trebuie neapărat să discut cu tine despre testamentul tatei.

– Ah! Nici măcar nu se gândise la testamentul lui Max. Bănuia că îi lăsase ei totul.

– Trec să stăm de vorbă. Ești acasă în seara asta? Aș putea ajunge într-o jumătate de oră.

La fel ca și tatăl ei, Jasper avea un fel de a vorbi atât de agresiv, încât era imposibil să-l refuzi.

– Păi, nu este tocmai momentul potrivit, mormăi ea schimonosindu-se de durere când încercă să se întoarcă pe o parte.

– Înțeleg, zise Jasper glacial.

Își imagina probabil că avea un musafir.

– Doar că... Nu mă simt bi...

– Am înţeles, i-o tăie el înainte de a-i explica mai multe. O să trec mâine-seară. Crezi că o să poţi atunci?

Vocea lui lăsa să-i scape sarcasmul şi, cu toate că Ella era obişnuită cu o astfel de reacţie din partea copiilor lui Max, în starea în care se afla vorbele lui o afectară profund. Îşi dorea foarte mult un om care să fie bun cu ea după tot ce se întâmplase, aşa că izbucni în lacrimi.

Jasper, evident nepăsător, ţâţâi la celălalt capăt al firului.

– Am întrebat dacă o să fii acasă mâine-seară, pronunţă el fiecare cuvânt apăsat şi foarte rar, de parcă abia se abţinea să rămână calm.

– Da, şopti Ella cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

– Bine. Ne vedem atunci, spuse el, apoi închise.

Ella se întinse ca să pună receptorul în furcă şi trase mai multe şerveţele din cutia de lângă pat, după care se târî înapoi în aşternut şi îl trase peste cap.

A doua zi dimineaţă, când se trezi, se simţea puţin mai bine. Capul începuse să i se limpezească, iar durerea fizică se atenuase. Chiar şi aşa, luă repede câteva pastile de Nurofen din sertarul noptierei. Rămase apoi întinsă cam o oră şi încercă să-şi adune energia necesară pentru a se da jos din pat.

Într-un final, se târî până la duş şi rămase sub jetul pişcător de apă, aproape bucurându-se de senzaţia acută. Îşi frecă din nou pielea cu o agresivitate care o uimi chiar şi pe ea. Se întrebă dacă avea să se mai simtă vreodată curată.

Dezorientată, se împletici prin casă; în cele din urmă bău cât de multă apă putu ca să spele din corp orice urmă de substanţă pe care el o folosise ca să o drogheze. Pe la ora patru, Fabien o sună din New York.

– Bună, frumoaso! Cum o duci? Sper că nu faci nimic din ce n-ar trebui cât timp eu sunt pe-aici. Cu toate că el n-o putea vedea, Ella roşi, dorindu-şi să poată da timpul înapoi şi să fi stat acasă în acea noapte fatidică. Ella? strigă Fabien. Mă auzi bine?

– Da! îngăimă ea. Dar sunt cam ocupată acum. Te superi dacă te sun eu mai târziu?

– Da, pun pariu că ești ocupată, obrăznicătură mică! chicoti el vesel fără să aibă habar că fiecare cuvânt o durea.

Ella nu mai putu spune nimic altceva și închise în timp ce ecoul râsului lui se auzea peste Atlantic. Fără nici un chef reuși să mănânce niște pâine prăjită și își făcu un ceai. În timp ce se uita absentă la cana fierbinte, își dădu seama dintr-odată că era singură într-o casă atât de mare și-i veni să plângă.

Își stoarse creierul ca să găsească o cunoștință pe care s-o sune, dar nu-i veni nimeni în minte. Pur și simplu nu avea prieteni. Dintr-un motiv sau altul, mintea îi zbură la Anna. Știa sigur că dacă aceasta ar fi fost în locul ei ar fi avut de ales dintr-o listă lungă de persoane apropiate. Dar, desigur, Anna nu ar fi putut să fie niciodată în situația ei. Ea nu s-ar fi îmbrăcat ca o târfă cu singura intenție de a agăța un bărbat și de a face sex cu el. Evident, Ella se băgase singură în acea mizerie.

Își petrecu restul zilei plimbându-se dintr-o cameră în alta și gândindu-se la vizita iminentă a lui Jasper. Avea o presimțire sumbră în legătură cu asta. Vocea lui sunase sinistru... deși, dacă se gândea mai bine, vocea lui Jasper nu sunase niciodată altfel decât sinistru.

Nu acordase nici o atenție testamentului. Poate că ei îl contestau. Simți un gol în stomac la gândul că ar fi putut să se ducă la tribunal și să se certe pe seama argintăriei de familie. Hotărâse deja să-i lase să ia tot ce doreau. Ea avea să se întrețină din scris, orice s-ar fi întâmplat. Părinții ei nu erau chiar scăpătați, și, oricât de distanți ar fi fost, nu ar fi lăsat-o de izbeliște.

Jasper sosi la ora șapte fix. Ella încercă să nu șchioapete prea mult în drum spre intrare, dar era singurul mod în care putea merge fără să o doară. Deschise ușa și se uită în ochii lui limpezi, reci, albaștri. „De gheață", își zise în sinea ei când se dădu deoparte pentru a-l lăsa să treacă. Tânărul se opri în hol să privească în jur și, pentru o secundă, Ella se simți ca o intrusă în propria ei casă.

– Pare ciudat, spuse mai mult ca pentru sine. Să mă întorc...

Ella dădu din cap afirmativ. Aceea fusese casa în care el crescuse. Înainte să apară ea în peisaj.

– Ceai? Icni când şchiopătă spre bucătărie.

– Ce-ai făcut? întrebă el cu răceală urmând-o pe hol.

– Am căzut, bombăni ea în timp ce punea apă în ibric.

Efortul de a se apleca deasupra chiuvetei era agonizant, aşa că scoase un geamăt de durere.

– Ar trebui să te duci la control, sugeră el stânjenit. Poate ai o coastă fisurată...

– Sau două, aprobă ea ţinându-se de burtă.

– Erai beată? Îşi recăpătase tonul tăios. Ella se înroşi la faţă, dar nu spuse nici un cuvânt. Jasper îi aruncă o privire dezgustată şi se aşeză. Mda, mai bine trec direct la subiect, zise el, apoi deschise servieta şi scoase din ea mai multe hârtii. Testamentul tatei ne lasă totul nouă. Tu nici măcar nu ai fost trecută în el.

– Poftim? tresări ea. Fu nevoită să se ţină de blat ca să nu cadă din picioare. Bănuise că era invers, că Max îi lăsase totul ei. Trebuie să fie o greşeală.

– Nicidecum, zâmbi el triumfător arătând spre foile de pe masă. Nu l-a schimbat niciodată. E ca şi cum nici n-ai fi existat.

– Adică exact ce v-aţi dorit, zise ea istovită de atâta durere şi prea obosită ca să se mai certe.

– Nu pot nega asta. Ai provocat o mulţime de neplăceri familiei noastre când ni l-ai furat pe tata. Ne convine de minune dacă ieşi din viaţa noastră.

– E nevoie de doi oameni pentru o relaţie, Jasper, şopti Ella. Nu poţi fura pe cineva... şi celălalt trebuie să vrea să plece.

Ochii lui Jasper licăriră slab.

– Te-ai folosit de fiecare truc posibil ca să pui mâna pe el... inclusiv de încercarea aia jalnică de sinucidere.

– Nu ştiam că ai aflat despre ea.

– Sigur că am aflat, se răsti el. A fost tatăl meu. Înainte să apari tu, am fost foarte apropiaţi. L-am iubit enorm.

Pe neaşteptate, Ella fu străbătută de un fior de vinovăţie. Nu-i păsase ce credeau copiii lui Max despre faptul

că ei doi erau împreună. Își imaginase că pe măsură ce se maturizau aveau să fie prea ocupați cu propriile vieți ca să-i mai intereseze aventurile paterne.

– Și eu l-am iubit, murmură cu lacrimi în ochi.

– Mie mi se pare că te-ai recuperat remarcabil de bine după moartea lui! pufni Jasper.

– Ce vrei să spui? mârâi ea.

– Păi, să ieși în oraș și să te îmbeți în asemenea hal încât să nu-ți poți ține echilibrul...

– Nu știi nimic despre mine, țipă Ella cuprinsă dintr-odată de o furie mai puternică decât durerea. Să nu îndrăznești să mă judeci când nu știi prin ce-am trecut!

Jasper se ridică și puse hârtiile înapoi în servietă.

– Inima mea plânge, zise el sarcastic. Oricum, o să vindem casa asta, așa că îți dau un preaviz ca să o părăsești cât de curând posibil. O să primești ceva, n-ai vânat degeaba averea tatei, dar o să ne asigurăm că mai puțin de atât nu se poate. Dacă o să vrei mai mult, va trebui să te lupți cu noi.

Ella îl urmări îngrozită când își luă geanta și ieși din casă. Se prăbuși pe podeaua bucătăriei și începu să plângă, devorată de milă pentru propria persoană. Se întorsese de unde plecase.

Anna

Trecuseră trei zile de când Clare îi trimisese e-mailul lui James și nu primise nici o veste de la el.

– Am făcut ce trebuia? îl întrebă Anna pe Toby pentru a zecea oară în timp ce stăteau și se uitau la televizor.

Toby oftă.

– Nu știu. Așa cred, dar nu-mi vine să cred că nu răspunde. Ce ticălos face asta? Chiar dacă zicea da, bine, scapă de el, măcar știam că a reacționat cumva.

– Așa e.

Anna era foarte îngrijorată pentru Clare. După ce își făcuse curaj ca să-i scrie lui James, lipsa oricărui răspuns îi adâncise depresia. Își verifica e-mailul foarte des

şi părea să se micşoreze încă puţin ori de câte ori nu găsea nimic.

Fuseseră la consultaţia pe tema avortului, iar procedura urma să aibă loc a doua zi. Medicii, care se purtaseră foarte amabil, subliniaseră că era important să nu depăşească limita de douăsprezece săptămâni. Anna înţelegea de ce era nevoie să se grăbească, dar tot nu-l venea să accepte situaţia. Îşi repeta necontenit că dacă ea se simţea inconfortabil, pentru Clare era, fără îndoială, mult mai greu.

Pe de altă parte, aceasta îi învinovăţea pe ea şi pe Toby pentru că o convinseseră să-i scrie lui James. Se enerva repede şi începuse din nou să-i evite. Stătea în camera ei ore în şir, asculta muzică tristă şi se uita în gol.

– Ce-ar fi să iei tu legătura cu el? zise Anna dintr-odată. La telefon. Să afli ce naiba se întâmplă. Poate că nu a primit e-mailul...

– Of, Doamne, oftă Toby. Nu ştiu ce să zic despre asta. Nu prea e treaba mea...

– E treaba noastră, a tuturor! protestă Anna. Serios, ne-am asumat-o atunci când am convins-o să-l contacteze. Află numărul lui de la Marco şi dă-i un telefon.

– Şi ce să-i spun?

– Păi... întreabă-l dacă a primit e-mailul şi dacă este bine. Vezi de ce n-a răspuns.

– Cred că aş putea face asta, spuse el ezitant.

Era clar că nu-i plăcea deloc ideea.

– Hai, Tobes. Sună-l pe Marco şi ia numărul.

– Bine, bine, mormăi el enervat. Mă duc la Marco. În clipa următoare se ridică şi ieşi din cameră. Uşa de la intrare se auzi trântindu-se.

Anna rămase uimită. Nu mai fusese niciodată nervos cu ea. Nu erau unul dintre acele cupluri care se certau des.

Pe neaşteptate, Clare îşi vârî capul pe uşă.

– Ah, am crezut că v-am auzit ieşind, bombăni ea vrând să se retragă.

– Clare! Nu pleca, spuse Anna speriată că nu avea să i se mai ivească altă ocazie de a discuta cu ea. Toby a fost cel care a ieşit. Vino să vorbim puţin.

Clare se strecură în cameră și se trânti pe canapea. Arăta cumplit. Pielea i se pătase, iar părul era pleoștit și gras. Se dusese mitul despre femeile care radiază în timpul sarcinii. Anna era pur și simplu îngrozită.

– Te simți mai bine? întrebă ea fără rost.

– Nu. Acum îmi doresc să nu-i fi spus. Mă simt de un milion de ori mai rău.

– O, Clare, iartă-mă! izbucni Anna. Este numai vina mea că te-am făcut să trimiți mesajul ăla nenorocit. Nu m-am gândit că el n-o să răspundă.

– Păi, acum ai prilejul să te lămurești cum e James. Și nu e prima oară când mă dezamăgește. Anna nu spuse nimic, astfel încât, după câteva momente de tăcere, Clare urmă: Cel puțin tu și Toby sunteți fericiți. Amărăciunea din vocea ei era perceptibilă, iar Anna tresări, dându-și seama cât o afectase logodna lor, chiar dacă evitaseră ceremoniile fastuoase. Îmi pare rău, zise Clare repede, conștientă că o rănise. Sunt bucuroasă pentru voi. Chiar sunt, pe bune. Numai că e complet aiurea. Aș vrea ca tu să fi rămas însărcinată. Ar fi fost mult mai ușor.

– Ai dreptate, murmură Anna. Își dorea să o poată ajuta cumva, însă nu găsea nici o soluție.

– Unde a plecat Toby? întrebă Clare schimbând subiectul.

– S-a dus să-l vadă pe Marco.

– Grozav. Se înțeleg mai bine acum?

– Nu chiar, dar se străduiesc. Se pare că Marco își petrece din ce în ce mai mult timp cu Rachel. Nu cred că Toby apreciază asta în mod deosebit. Anna roși; ura felul în care sunaseră cuvintele când le rostise cu voce tare.

– Nu cred că Toby ar trebui să comenteze, opină Clare. Deci Marco și Rachel sunt împreună, așa crezi?

– Nu, cred că sunt doar prieteni. Dar pe Toby l-a luat prin surprindere amiciția lor.

– Nu cred că e de mirare după ce s-a întâmplat.

– Poate că nu. Anna își mușcă buza și gustă picătura de sânge care curse. Dar nici eu mă simt bine cu Rachel la orizont, trebuie să recunosc.

Cu o expresie îmbunată, Clare zâmbi ridicând din sprânceană.

– Anna... chicoti ea cu blândeţe.

– Ştiu! Nu am nici un motiv să mă tem!

– Nu, nu ai nici un motiv, fu de acord Clare. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te abţii. Măcar eşti cinstită. I-ai spus lui Toby ce simţi?

– Da, dar nu cred că ar fi trebuit s-o fac. Poate că suntem amândoi prea sinceri unul cu altul. Ar fi mai bine să ne ţinem unele trăiri doar pentru noi.

– Nu, ripostă Clare cu hotărâre. Şi-aşa aţi petrecut mult prea mult timp ţinându-vă sentimentele în frâu. Cu siguranţă e de preferat să le scoateţi la vedere, chiar dacă purtaţi nişte conversaţii mai dificile. Ce trebuie să nu uiţi e că toate cuplurile au neînţelegeri, însă asta nu înseamnă sfârşitul relaţiei. E ceva sănătos.

– Îţi mulţumesc, spuse Anna cu recunoştinţă. Eşti foarte deşteaptă.

– Da, şi uite ce mi-a adus asta! râse Clare. Şi nu e vorba de faptul că nu-mi ascult propriile sfaturi... O ceartă cu James şi s-a terminat. Mă rog, sunt istovită, aşa că mă duc la culcare. Noapte bună!

Se ridică uşor de pe canapea şi îşi salută milităreşte prietena înainte de a ieşi din cameră. Anna rămase la televizor aşteptându-l pe Toby să se întoarcă acasă, dar pe la miezul nopţii pleoapele îi căzură şi nu mai putu rămâne trează. Se băgă în pat şi căzu într-un somn adânc, neliniştit, populat de vise care îi făcură inima să bată prea repede.

A doua zi dimineaţă deschise ochii cu o tresărire şi se uită imediat spre partea de pat a lui Toby. Respiră uşurată când îi văzu spatele lung şi bronzat ce se întrezărea sub cearşaful alb, din bumbac, strâns în jurul taliei. Încă îl privea când Toby se trezi şi se întoarse spre ea cu ochii împăienjeniţi.

– Ce e? zâmbi leneş. La ce te holbezi?

– Nu eram sigură că vei fi aici. Anna întinse mâna ca să-i atingă faţa de parcă ar fi vrut să fie sigură. Mă bucur că eşti.

Toby își ridică încet brațul ca ea să-și pună capul pe pieptul lui.

– Vino aici, femeie nebună! De ce-ai crezut că n-o să fiu aici?

– Pentru că ne-am cam certat când ai plecat la Marco aseară.

– Îmi pare rău, iubito, murmură el sărutând-o ușor pe creștet.

– Și mie îmi pare rău, râse Anna. Rămaseră în tăcere, fericiți, câteva minute. Și cum a mers? se interesă ea într-un final. Marco mai e ofticat pe tine?

– Nu prea. Pare mai calm. Chiar mă bucur că m-am dus la el. I-am simțit lipsa.

Anna îl mângâie pe piept cu afecțiune. S-ar fi bucurat dacă reușeau să-și salveze prietenia. Toby părea mai vesel decât fusese în ultima perioadă. Poate că problema asta îl măcinase mai mult decât lăsase să se vadă.

– E ciudat, dar parcă se bucură că nu mai sunt cu Rachel acum. O place, sunt sigur.

Anna simți un gol în stomac. „Of, iar începem", își spuse exasperată.

– Și încă te deranjează ideea asta? întrebă ea, nefiind sigură că ar fi suportat să audă răspunsul corect.

– Mult mai puțin decât înainte, spuse el ciufulindu-i părul.

– Ce bine! râse ea și îi sărută pieptul gol. Deci... cu riscul de a te enerva iar, o să-l suni pe James?

– Nu-i nevoie, zâmbi el misterios.

– Ce vrei să spui? Anna se ridică și se uită la el.

– E pe drum încoace, spuse Toby triumfător. L-a sunat pe Marco imediat ce a primit mesajul lui Clare și a zis că ia primul avion pe care-l prinde. Marco a spus că ar trebui să ajungă în dimineața asta.

– O, Doamne! țipă ea. Îi venea să sară în sus de bucurie. E fantastic! Știam eu că n-o s-o ignore.

– Până la urmă nu e un tip rău.

– Vai de mine, trebuie să-i spunem lui Clare! Anna se rostogoli din pat și începu să caute o haină. În grabă, înșfăcă un tricou de-al lui.

– Nu! Toby o apucă de mână ca s-o tragă înapoi. Vrea să-i facă o surpriză. Marco m-a pus să promit că nu-l spun.

– Ah! Dar arată cumplit. Pot măcar s-o conving să se spele pe cap?

– Fetele sunt aşa de amuzante uneori! râse el. Poţi să-l spui să se spele pe cap, să se machieze, dar găseşte altă scuză. Pe bune, iubito. N-ar observa nici dacă şi-ar face transplant, ca să nu mai vorbim de machiaj.

– Bine, cred că ai dreptate, aprobă Anna cu reticenţă. Dar trebuie să se aranjeze puţin. Eu, una, ştiu că aş vrea să arăt cât mai bine dacă ai străbate lumea ca să mă vezi.

Îşi trase pe ea tricoul lui Toby şi se duse hotărâtă spre dormitorul lui Clare, lăsându-şi iubitul să chicotească în pat. Bătu la uşă. Nici un răspuns. Bătu din nou, moment în care auzi din baie un sunet familiar de vomitat. Se duse în bucătărie, umplu un pahar cu apă rece, apoi se întoarse ezitant şi deschise uşa băii.

– Bună, ţi-am adus nişte apă.

Clare era îngenuncheată în faţa vasului de toaletă şi îşi ţinea părul în spate în timp ce vomita. După ce termină se lăsă pe spate şi se sprijini de cadă, epuizată.

– Mersi, şopti ea.

– Ce-ar fi să faci o baie? întrebă Anna plină de speranţă. Îţi poţi spăla părul şi să te dai cu nişte machiaj... Pe bune, Clare, o să te facă să te simţi mult mai bine.

– Crezi? întrebă Clare nesigură. Nu, n-am energia necesară.

– Nu-ţi face griji! insistă Anna veselă. Dă-te din drum şi o să mă ocup eu de toate, ba chiar o să te şi machiez.

Din fericire, Clare nu avea puterea să se opună. Anna îi umplu cada, luă câteva prosoape curate din dulăpiorul suspendat şi aşteptă afară cât timp ea se îmbăie. După ce termină, o urmă în dormitor şi insistă să-i usuce părul şi s-o machieze. Încă o dată, prietena ei se supuse.

– Gata! exclamă Anna mândră dându-se în spate ca să-şi admire opera. Nu te simţi mai bine?

Clare zâmbi când se văzu în oglindă.

– Știi ce? Acum chiar mă simt mult mai bine. Mersi, Anna. Ai făcut o treabă extraordinară. Zâmbetul îi pieri însă imediat de pe buze. Cu un oftat, adăugă: Cel puțin o să arăt bine pentru programarea de la clinica de avorturi.

Pentru o clipă, Anna îi captă privirea în oglindă. Deschise gura ca să vorbească, deoarece își dorea cu disperare să-i ușureze durerea, dar o închise la loc. Sub nici o formă nu putea risca să-i spună că nu mai era nevoie să respecte programarea.

– Totul o să fie bine, zise ea întorcându-se ca să-și ascundă expresia plină de vină. Acum, hai, îmbracă-te. Dacă zaci în rochia aia murdară și veche nu-ți face bine!

– Iisuse, când ai deveni așa de autoritară?

– Cred că Toby ar spune fix același lucru, spuse Anna fără să gândească.

– Cum așa? Cu ce l-ai bătut la cap?

„Avocații ăștia", se gândi Anna, „nimic nu le scapă."

– Ah, i-am spus să nu mai mănânce atâtea porcării, bombăni ea neconvingător. Roși imediat, dovedind că era cea mai nepricepută mincinoasă din lume. Clare se încruntă suspicioasă.

– Pui ceva la cale, rosti ea pe un ton acuzator.

– Nu fi smintită! protestă slab Anna. Oricum, îmbracă-te, iar eu o să-ți prepar ceva pentru micul dejun.

Când intră în bucătărie, Clare arăta ca o persoană complet diferită. Părul îi era frumos și strălucitor, iar tenul i se luminase pur și simplu.

– Arăți așa de bine! exclamă Anna. Crezi că poți suporta niște pâine prăjită?

– Cred că da... dacă mănânc încet, oftă prietena ei. Anna o privi cu satisfacție cum mestecă două felii și își dădu seama cât de flămândă era după ce vărsase încontinuu atâta timp. Așa, spuse ea după ce termină. Ar fi bine să-mi mișc fundul la muncă. Am pierdut deja prea multe zile... O să fie plăcut când o să mă întorc la normal, știi tu, după treaba de după-amiază.

Anna se uită la ea alarmată.

– Dar nu poți! Nu poți să te duci la muncă azi!

– Va fi cel mai bine. Încruntată, Clare introduse farfuria în maşina de spălat vase. O să mă ajute să nu mă gândesc la... aia.

– Dar dacă tot o să trebuiască să pleci de la muncă mai devreme...

James putea ajunge dintr-un minut în altul, Anna era sigură de asta.

– Cu atât mai bine, ca să le arăt că fac un efort. Probabil că n-au crezut poveştile mele despre toxiinfecţia alimentară din ultimele săptămâni. Stai liniştită, totul o să fie în regulă.

Anna se uită neajutorată cum Clare îşi pregăti geanta şi îşi puse haina.

– Încă mai cred că ar trebui să stai acasă, bombăni ea, dar îşi dăduse seama că era înfrântă.

– Voi, profesorii, aţi face orice ca să evitaţi munca, râse Clare aplecându-se s-o sărute. Mersi mult, Anna. Ne vedem la clinică la patru şi jumătate, da? Nu-ţi face griji, o să fie bine, adăugă ea când îi văzu privirea.

Anna încuviinţă din cap, căutând cu disperare un motiv ca s-o oprească. Nu-i veni în minte nimic plauzibil, aşa că se resemnă să se uite la ea când îşi luă lucrurile şi plecă. În acel moment, Toby ieşi din dormitor.

– Cine a plecat? întrebă el surprins.

– Clare, murmură Anna tristă.

– Ah! Unde se duce?

– La muncă... Din păcate, machiajul a fost de vină, bombăni ea.

– O, păi e mare lucru că se simte mai bine, comentă el ridicând ceainicul ca să-şi toarne nişte apă.

– Dar cum rămâne cu James, care o să vină aici în dimineaţa asta? Trebuie s-o vadă acum. Altfel, sigur o să facă avortul.

Pur şi simplu nu-i venea să creadă că Toby pricepea aşa de greu.

– Nu-ţi face griji! O s-o vadă, fie că e aici, la muncă sau la clinică. Şi, dacă se strică treaba, îi poţi spune că James e pe drum.

– Probabil că da. Nu era convinsă şi avea o senzaţie ciudată că totul putea merge incredibil de rău. Chiar

în acel moment sună cineva la ușă, iar Anna sări de pe scaun. O, Doamne! răcni ea. El e! El e! Repede, Tobes, ușa!

Toby zâmbi și se duse spre ușă, unde cineva apăsa în mod repetat pe sonerie.

– Vezi? spuse el din hol, ți-am spus c-o să fie bine. E destul timp ca să se lămurească lucrurile... A! strigă el șocat când deschise, iar Clare dădu buzna în apartament și se duse la baie cu mâna la gură.

Cei doi logodnici se uitară unul la altul surprinși.

– Ei bine, cel puțin ea e aici, conchise Anna când o auzi pe Clare vomitând.

Soneria se auzi din nou, iar Toby se întoarse pe călcâie și fugi să deschidă. De data asta în prag era James, bronzat, răvășit și nebărbierit. Anna se grăbi spre el.

– O, Doamne, ce bine că ai venit! strigă ea și îl îmbrățișă atât de mult cât îi permise rucsacul lui imens.

James se împletici pe hol, pe jumătate tras de Anna, și îl îmbrățișă pe Toby.

– Ei? întrebă el emoționat. Unde este?

Toby făcu o grimasă și își duse mâna la ureche în timp ce zgomotul scos de Clare răsuna în tot apartamentul.

– Mă tem că se ține de vasul de toaletă ca de propria viață, zise el făcând un semn din cap spre baie.

James își lăsă rucsacul jos și își puse mâinile în șold.

– Bine, atunci mă duc să o salvez, anunță el demn.

Rachel

A doua zi, la serviciu, Marco se duse la Rachel arborând un aer preocupat.

– Îmi pare rău că te-am supărat aseară.

– Nu m-ai supărat! protestă ea încercând să se concentreze la ecranul computerului.

Ochii ei erau tulburi și roșii de la faptul că plânsese toată noaptea, dar în acel moment era liniștită. Marco râse cu poftă.

– Mmm... de obicei, când o femeie iese în fugă dintr-un restaurant cu ochii în lacrimi, înseamnă că este supărată.

– Nu neg că am fost supărată, zise Rachel zâmbind la rândul ei. Doar că nu tu m-ai supărat.

– Femeile sunt al naibii de complicate! strigă el teatral. Atunci ce-a fost?

– E greu de explicat... şi nu ştiu dacă o să înţelegi, spuse Rachel, care nu voia să retrăiască ceea ce simţise cu o seară în urmă.

De la restaurant se dusese direct acasă, unde se culbărise în pat şi trăise ceea ce s-ar fi putut numi o noapte albă pentru vindecarea sufletului. În timpul lungilor ore de până la ziuă, reuşise să se împace cu ideea că nu avea să fie niciodată mamă. Acum se simţea stoarsă de puteri, dar mintea îi era împăcată.

– De ce nu încerci?

– Ce? întrebă ea privindu-l curioasă.

Uitase complet care era subiectul discuţiei.

– De ce nu încerci să-mi explici ce a fost în neregulă aseară? Altfel, aş putea să devin paranoic şi să cred că eu sunt de vină.

Rachel oftă, îşi puse coatele pe birou şi îşi ascunse faţa în palme.

– Faptul că am aflat de Clare, că e însărcinată... asta a fost de vină.

– De ce? Pentru că o compătimeşti? Efortul de a înţelege îi adună riduri pe frunte.

– Nu... pentru că sunt geloasă pe ea, răspunse ea simplu, roşind când îşi dădu seama cât de prosteşte îi suna afirmaţia.

– O! făcu Marco, părând surprins. Dar e o nebunie. A lăsat-o gravidă un tip pe care l-a cunoscut doar o săptămână şi care locuieşte în cealaltă parte a lumii... nu prea pare o situaţie pe care să fii geloasă.

– Corect, încuviinţă Rachel. Ştia că el nu putea înţelege. „E atât de diferit pentru bărbaţi", îşi spuse. „Ei nu trebuie să-şi facă griji că vremea trece. Au tot timpul din lume ca să se decidă dacă vor sau nu să aibă copii."

Mă rog, ce faci diseară? întrebă ea schimbând subiectul. Vrei să mergem să bem ceva?

Marco scutură din cap.

– Nu pot... mă văd cu Becs, zise el înainte să-i observe expresia de dezamăgire. De ce nu vii și tu? Ieșim la cină.

– Marco! râse ea înduioșată de invitație. Nu mă poți târî la întâlnirea ta romantică! Becs ar înnebuni.

– Ba nu! În primul rând, nu este o întâlnire romantică și în al doilea rând, ești sora ei. I-ar plăcea să te vadă și să se asigure că ești OK. Mereu întreabă de tine, să știi.

Rachel avu remușcări. Din ziua nunții își evitase familia pe cât de mult posibil, chiar dacă nu era foarte sigură de ce. Poate că de vină era rușinea față de ceea ce se întâmplase. Poate se simțea vinovată că tatăl ei cheltuise atâția bani pentru nimic. Sau poate își făcea griji că toate puterile ei aveau să dispară în clipa în care se întorcea printre oamenii care o iubeau cel mai mult. Știa că nu era corect față de ei, dar nu întrevedea altă soluție.

– Cum vă merge, ție și lui Becs? îl întrebă ea pe Marco, dornică să schimbe subiectul. Au trecut aproape trei luni... trebuie să fie serios!

– Nu chiar, râse el. Abia ne vedem, pentru că lucrează enorm. E foarte drăguță, dar nu am... știi tu...

– Pe bune? Rachel era uimită. De ce nu?

El ridică din umeri.

– Nu e genul ăla de relație. Suntem doar prieteni.

– Aha.

Nu știa exact de ce, dar acea informație o înveselise enorm. Nu pentru că l-ar fi vizat în calitate de posibil iubit, ci pentru că îi plăcea să se afle în compania lui și spera în secret ca Marco să nu lege o relație serioasă cu nimeni atâta timp cât ea avea foarte multă nevoie de el.

– Hai, Rach, hai cu noi. Becs o să se bucure tare mult, zise el, apoi se ridică și o privi cu o expresie greu de descifrat.

– Nu știu, Marco. Am mult de muncă...

– Ba nu ai! Tocmai m-ai întrebat dacă ies diseară.

– A, da, așa am făcut, nu? chicoti ea zăpăcită. O, la naiba, sigur!

– Super! exclamă Marco încântat. Întotdeauna mi-a plăcut ideea să fiu cu două surori...

Rachel ridică o carte de pe birou şi o aruncă înspre vizitatorul impertinent, care se lăsă în jos, astfel că proiectilul se lovi de perete.

– În visele tale! strigă ea când el ieşi rânjind.

– Aşadar, de ce ne-ai evitat? întrebă Becs acuzator când Rachel se aşeză la masă alături de ea şi de Marco.

Rachel îi aruncă o privire lui Marco, însă acesta studia atent meniul.

– N-am făcut-o! răspunse ea pe cât de indignată putu.

– Ba da. Să ştii că mama şi tata sunt extrem de îngrijoraţi. Este foarte egoist din partea ta, Rach.

Becs avea o privire care spunea de fapt că nu putea fi trasă pe sfoară.

– Şi eu mă bucur să te văd, bombăni Rachel, apoi ridică meniul să-l studieze.

Sora ei fusese întotdeauna directă, lucru care le stârnea fie simpatia, fie ostilitatea celor care o cunoşteau. În acel moment, Rachel îi detesta sinceritatea, dar ştia că asta se întâmpla deoarece Becs avea dreptate. Părinţii ei erau cei mai iubitori oameni de pe pământ şi fusese egoist din partea ei să-i îndepărteze.

– Îmi pare rău că mă iau de tine, dar ştii cât de neliniştiţi sunt. Tonul lui Becs devenise mai împăciuitor. Cel puţin ai putea să-i suni din când în când şi să-i anunţi că eşti bine.

– Am înţeles, se răsti Rachel. Ţi-ai spus punctul de vedere, acum taci!

– Fetelor! Fetelor! ţipă Marco ridicând mâinile ca să le calmeze. Purtaţi-vă frumos. Haideţi să comandăm ceva de mâncare, să bem nişte vin şi să avem parte de o seară frumoasă.

Becs se uită la sora ei pe sub sprâncene.

– Îmi pare rău că m-am luat de tine, bolborosi ea. Mă bucur să te văd.

– Şi mie îmi pare rău că m-am răstit la tine, răspunse Rachel întinzându-se peste masă ca s-o strângă de mână.

Ai dreptate, o să-i sun dimineață. Doar că este foarte greu să fac asta.

– Știu. Înțeleg. Dar suntem cu toții aici dacă ai nevoie de noi.

– Mersi, șopti Rachel. Haideți să comandăm până nu încep să plâng.

Până la urmă, seara se dovedi reușită. Rachel se bucura să-și revadă sora, care, împreună cu Marco, îi ofereau o companie de zile mari. Când el se duse la toaletă, Rachel se aplecă în față cu un aer conspirativ.

– Și cum merg lucrurile între voi doi? întrebă ea nerăbdătoare.

– E un tip mișto și îmi place mult de el, dar suntem doar prieteni.

– Mda, sigur! chicoti Rachel. Cred că este mai mult de atât.

– Sincer, zise Becs, nu e scânteia aia la mijloc... Mie nu-mi place de el în felul în care îi place lui de mine.

– De unde știi? insistă Rachel intrigată.

– Pentru că nici măcar nu ne-am sărutat. Și, oricum, cred că e interesat de altcineva, spuse ea cu subînțeles.

– Pe bune? Dacă era altcineva la mijloc, Rachel voia să știe despre cine era vorba. Dobândise o atitudine posesivă față de prietenia ei cu Marco.

– Mda. În cea mai mare parte a timpului cât suntem împreună întreabă și vorbește numai despre ea.

– De ce? Este o persoană pe care o cunoști? întrebă Rachel încruntată.

Becs dădu din cap afirmativ.

– Îhî...

– O cunosc și eu? Rachel își storcea creierul ca să descopere cine putea fi persoana care-i stârnise interesul lui Marco.

– Îhî, răspunse din nou sora ei.

– O! Păi, atunci, cine e? Parcă n-a menționat nici o tipă nouă în ultima vreme.

– Serios, uneori ești așa de proastă! Becs își ridică sprâncenele de frustrare.

– Poftim? răspunse Rachel încă buimacă.

– Tu ești, prostuțo, răspunse Becs direct.

În acea clipă Marco li se alătură din nou la masă. Rachel fu recunoscătoare pentru lumina difuză, pentru că obrajii i se înroşiră şi se simţi copleşită de timiditate şi jenă. Oare Becs chiar avea dreptate? Marco îi trimisese semnale că voia mai mult decât o simplă prietenie cu ea? Nu credea asta, dar dintr-odată se simţi stingheră în prezenţa lui. Era mult prea devreme pentru ea să se gândească măcar la o relaţie, în special cu tipul care fusese cel mai bun prieten al lui Toby atâta timp. Ar fi lăsat impresia că nu voia altceva decât să se întoarcă la Toby.

– Eu o să plec, anunţă ea. Se uită la ceas, apoi căscă prelung. Mă scol devreme mâine-dimineaţă.

Marco sări de pe scaun.

– În regulă, hai să împărţim un taxi.

– Nu! Nu, stai liniştit, răspunse ea grăbit, disperată să scape de prezenţa lui. Voi terminaţi-vă băuturile. Ne vedem mâine.

O sărută pe Becs repede pe obraz şi ieşi din restaurant cât de repede putu.

– Este a doua oară în câteva zile când faci asta, zise Marco în clipa în care intră în biroul lui Rachel a doua zi dimineaţă şi se aşeză pe canapeaua ei.

– Bună dimineaţa şi ţie, râse ea. A doua oară când fac ce?

– A doua oară când ieşi în fugă din restaurant. Totul e în regulă cu intestinele tale?

Rachel râse, bucuroasă că stinghereala pe care o simţise cu o seară în urmă se evaporase.

– Bleah! Voiam pur şi simplu să dorm, asta-i tot.

– E în regulă atunci... tocmai voiam să-ţi ofer un leac special de-al meu.

– Destul! chicoti ea. În momentul acela îşi dădu seama că Becs bătea câmpii. Nici un bărbat căruia i s-ar fi aprins călcâiele după ea nu i-ar fi oferit din medicamentele sale antidiareice. Nimic nu putea fi mai puţin romantic de atât.

– Mă bucur că ai venit aseară, zise Marco. Becs îşi făcea tot felul de griji, dar acum, întrucât s-a lămurit că ai rămas la fel de încăpăţânată, se simte mult mai bine.

– Vai, mersi! replică Rachel cu sarcasm. Dar și eu mă bucur... i-am evitat pe toți și nu e corect față de ei. De fapt, o s-o sun pe mama chiar în clipa asta, dacă nu te deranjează, spuse ea făcând un gest spre ușă.

Marco se ridică și o salută milităreste.

– Am înțeles, să trăiți! Spor la treabă, sper să nu-ți ia toată ziua ca să decizi ce brizbrizuri să pui pe costumele vedetelor tale de mucava. Eu mă duc să realizez o emisiune ca la carte.

Rachel scoase limba și ridică receptorul.

– Bună, mamă! Eu sunt. M-am întors pe tărâmul celor vii.

Clare

Când auzi o bătaie în ușa băii, Clare presupuse că era Anna, care venise să vadă dacă se simțea bine.

– Ies imediat, strigă ea și trase în piept cât de mult aer putu între reprizele de vomitat.

Observă vag faptul că ușa se deschisese și că cineva stătea acolo. Trase de lanțul rezervorului și se întinse spre periuță ca să se spele pe dinți. Îi frecă bine de tot, apoi își clăti gura și se ridică, observând în oglindă că fața îi redevenise pământie. După aceea atenția i se concentră pe silueta care stătea în prag, în spatele ei. Clipi de mai multe ori, sigură că avea halucinații.

– James? șopti, neîndrăznind să se întoarcă de teamă ca el să nu dispară.

Expresia lui era un amestec de dragoste și compasiune. Era bronzat și chipeș, în ciuda bărbii și a părului blond ciufulit care îi stătea în toate direcțiile.

– Bună, Clare, zise el încet.

– O, Doamne! murmură ea. Nu-mi vine să cred că tu ești!

James se îndreptă spre ea și deschise brațele. Clare ezită o clipă, după care i se aruncă la piept. O strânse de parcă nu mai voia să-i dea drumul niciodată și rămaseră astfel îmbrățișați câteva minute lungi. Într-un final, el îi dădu drumul și o îndepărtă puțin.

– Arăţi ca... începu el clătinând din cap.

– Ca scoasă din tomberon? râse ea. Îşi trecu mâna prin păr, simţindu-se dintr-odată jenată.

– Doamne, nu! Arăţi superb. Uitasem cât de frumoasă eşti.

Clare se simţi strălucind sub privirea lui.

– Şi tu arăţi destul de bine, observă ea cu timiditate.

James îi ridică bărbia şi o sărută tare pe buze. Ea tremura din toate încheieturile din cauza şocului.

– Hei, voi doi, luaţi-vă o cameră! chicoti Anna din spatele lor.

– Nu de la asta se trage tot buclucul? interveni Toby.

Clare îl luă de mână pe James şi îl duse la ea în cameră. Îi mulţumi în gând Annei că o convinsese să se îmbrace şi să-şi spele părul, dar se opri brusc şi se întoarse pe călcâie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cuprins de panică.

Clare se repezi la Anna şi la Toby, care îi urmăreau cu privirea.

– Aţi ştiut, nu-i aşa? îşi întrebă ea prietena, însă zâmbetul demonstra că nu era supărată.

– Ce să ştim? întrebă Anna nevinovată.

– Păi, aş fi vrut să-mi spuneţi. Dar mă bucur că măcar nu m-ai lăsat să arăt ca o neghioabă în rochia aia veche.

– Nu cred că m-ai fi iertat dacă aş fi făcut-o.

Clare zâmbi şi apoi se îndreptă pe hol spre James, care se trântise pe patul ei.

– Probabil că eşti epuizat, spuse ea punându-şi capul pe pieptul lui.

– Sunt. Dar cred că şi tu la fel.

– Nici nu-ţi imaginezi, răspunse ea amintindu-şi cât de rău se simţise cu numai câteva ore în urmă. După un moment de tăcere, se încumetă să întrebe: Şi? Ce facem acum? Am programare la... la... ştii tu, mai târziu.

Nici măcar nu putea pronunţa cuvântul. James se ridică şi o privi cu toată seriozitatea.

– Tu ce vrei să faci?

– Am crezut că nu am de ales.

– Dar acum sunt aici. Deci ai de ales.

Clare simți un val de speranță. Crezuse că James venise doar ca s-o susțină în experiența traumatizantă a avortului. Nu îndrăznise să spere că, de fapt, era acolo, pentru că se gândea să aibă un copil.

– Nu știu ce să fac, îngăimă ea. Tocmai mă hotărâsem să, știi tu, să scap de el.

– Dar asta vrei să faci?

– Sigur că nu asta vreau să fac. Dar este un angajament imens... cel mai mare angajament care există... dacă îl păstrez. Se uită la el și îl văzu pălind. Înțelegi, e foarte bine că ai reapărut ca un fel de supererou, continuă ea, dar trebuie să fii sigur. Nu e bine să spui că o să mă susții și apoi să ți se facă frică peste câteva luni, când o să-ți dai seama ce presupune asta de fapt.

James încuviință din cap, iar ea își dădu seama că abia atunci aflase ce intenționa să facă. Extazul care o cuprinsese cu câteva secunde mai înainte se disipa rapid. Îl iubea. Îl iubea cu adevărat. Fuseseră împreună doar o săptămână, dar știa că fusese ceva serios. Pe de altă parte, o mai lăsase baltă o dată. De unde putea ști sigur că asta nu avea să se repete?

De parcă i-ar fi citit gândurile, James păru să-și revină.

– N-o să mă răzgândesc, zise el cu hotărâre. Dacă te hotărăști să ții copilul... copilul nostru... o să fiu lângă tine.

Clare scoase un sunet exprimând o combinație de surprindere și bucurie.

– Ești sigur? insistă ea. Ești foarte sigur?

James dădu din cap afirmativ și o sărută cu afecțiune pe buze.

– Sunt sigur, șopti el.

Următoarele săptămâni fură cele mai fericite din viața lui Clare. Diminețile, după-amiezile și serile îngrozitoare de care avusese parte cât îi fusese rău se terminară brusc la douăsprezece săptămâni de sarcină de parcă ar fi fost apăsat un buton. Imediat se simți mai umană și mai capabilă să-și reia, măcar în parte, viața obișnuită. Iar ea și James redevenira un cuplu adevărat, având aceeași relație relaxată și totuși pasională pe care

o avuseseră înainte ca el să plece, fără certuri şi acuzaţii legate de ceea ce se întâmplase. Discutară o singură dată, calm, fără ranchiună.

– Cred că m-am speriat puţin, recunoscu James. Niciodată nu am simţit aşa ceva pentru nimeni, şi asta m-a înspăimântat. Aveam totul pregătit pentru Australia, slujba visurilor mele, un loc minunat în care să trăiesc, ar fi fost ridicol să arunc toate astea pentru o tipă pe care o cunoşteam de numai o săptămână.

– Acum înţeleg, spuse Clare, mirată de propria maturitate. Deci ai pornit cearta în mod deliberat, ca să-ţi fie mai uşor să mă părăseşti?

– N-a fost evident? James roşi.

– Nu şi pentru mine, surâse ea. Dar pentru Toby a fost.

– Cred că a recunoscut semnele, glumi el. Ţinând cont că a trăit într-o minciună ani în şir.

– Poate. Şi atunci de ce te-ai răzgândit?

– Chiar e nevoie să întrebi? zâmbi James ciufulindu-i drăgăstos părul. Un mic e-mail m-a informat că fata pe care o iubeam îmi purta în pântece copilul. N-am mai stat pe gânduri. Mi-am luat bilet la primul zbor pe care l-am găsit.

– Şi dacă nu eram însărcinată? Crezi că te-ai mai fi întors?

– Nu ştiu, răspunse el scărpinându-şi gânditor bărbia. Dar mi-a oferit scuza pe care o căutam.

– Deci, ţi-a fost dor de mine? chicoti ea şi îl mângâie cu nasul pe obraz.

– Puţin, răspunse el, după care o trase pe pat şi o luă în braţe.

Ecografia la douăsprezece săptămâni i se părea deopotrivă înspăimântătoare şi emoţionantă. Deşi Clare făcuse mai multe teste de sarcină care ieşiseră pozitive şi vomitase în fiecare zi săptămâni în şir, încă se aştepta ca analiza să-i spună că se înşelase şi că nu era nici un copil acolo. „Poate a fost doar o gastroenterită", îşi imagina Clare că avea să spună doctoriţa. Dar imediat ce aceasta puse aparatul pe abdomenul uns cu un strat gros de gel;

dovada apăru pe ecran în văzul tuturor, împreună cu sunetul ritmic al inimii.

– Micuțul arată superb! strigă ea. Îi strânse mâna lui James în timp ce lacrimile îi șiroiau pe față.

Fusese atât de aproape de a avorta acea viață firavă, iar acum era acolo în toată splendoarea aceea granulată, alb-negru. În acea clipă își dădu seama că nu și-ar fi iertat-o niciodată.

– El? râse specialista. Păreți foarte sigură că e băiat.

Clare se uită la ea surprinsă.

– Chiar sunt, nu-i așa? Credeți că înseamnă ceva?

– Nu neapărat. Majoritatea oamenilor spun „el" când se referă la fetus. Un lucru este sigur: va fi ori băiat, ori fată!

Viitoarea mămică îl privi cu sfială pe James, care se holba prosteşte la ecran.

– Tu ce crezi? vru ea să știe.

– Cred că e super, răspunse el mândru în timp ce o strângea de mână.

După aceea se duseră la o cafenea și contemplară imaginile de la ecografie.

– Uită-te la năsuc! murmură Clare.

– Și degețelul ăsta! chicoti James.

Zâmbiră amândoi. După acea primă ecografie, Clare își permise în sfârșit să se bucure de sarcină. Pe măsură ce-i creștea burta îi sporea și încântarea ei legată de micuța viață care se dezvolta înlăuntrul ei. James se mutase cu ea, ceea ce părea absolut firesc, mai ales că Marco închiriase deja fosta lui cameră. Clare își făcu programare la cursurile prenatale, bucuroasă că nu trecea prin asta de una singură.

– Chiar strălucești, remarcă Anna privindu-și prietena cu multă admirație, pe când se pregătea să plece la muncă. Nu-mi vine să cred cât de rău ți-a fost în primele trei luni.

– Știu, râse Clare. Poate că e mai bine că James nu a fost aici. Ar fi dat bir cu fugiții înapoi în Australia dacă m-ar fi văzut atunci.

– Nu, n-ar fi făcut-o. Ar fi spus că arăți minunat și te-ar fi frecat pe spate în timp ce vomitai.

– Hmm... Îmi doresc să fiu la fel de încrezătoare, dar mersi oricum.

– Şi cum ţi se pare să locuieşti cu James? se interesă Anna prinzându-i privirea în oglindă.

Clare se gândi o secundă în timp ce îşi dădea cu ruj.

– Super, spuse ea precaută.

– Nu e cea mai entuziastă declaraţie pe care am auzit-o. Ce s-a întâmplat?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic, chiar este super. Dar încă sunt puţin speriată că o să se sperie iar şi o s-o ia la fugă. Nu sunt sigură că ţi-am spus asta, dar tatăl lui avea o adevărată fobie faţă de angajamente, aşa că o întindea de acasă şi o lăsa pe mama lui James să se ocupe singură de copii, după care se întorcea din senin şi se aştepta să fie primit ca un erou. Îmi fac griji că James ar putea să-i semene. Încă nu ştiu cât de bine face faţă responsabilităţilor.

– Nimeni nu ştie, zise Anna cu înţelepciune. Uită-te la mine şi la Toby. Întotdeauna există posibilitatea ca lui să i se facă frică şi să mă lase baltă la altar... Până la urmă, a mai făcut asta o dată.

– Nu fi nebună! strigă Clare. Tu şi Toby sunteţi pe bune. N-are cum să te lase baltă. Pariez pe viaţa mea.

– Atunci nu-ţi mai face griji în legătură cu James. Nici pe tine n-o să te părăsească.

Clare râse spre imaginea ei din oglindă. Anna avea dreptate, desigur. Era ridicol să-şi facă mereu griji pentru ceva ce probabil că nu avea să se întâmple niciodată. Şi totuşi...

– Trebuie să vorbim despre mutarea într-un loc al nostru, decretă Clare într-o seară la cină.

James ridică ochii surprins.

– Dar avem deja un loc, spuse el uitându-se în jur.

– Da, dar n-o să putem trăi cu Toby şi cu Anna la nesfârşit, ca patru studenţi. Oricum, şi ei probabil că o să se mute singuri după nuntă.

– Nu văd de ce nu putem să rămânem deocamdată aici, zise James morocănos, după care îşi îndesă în gură o furculiţă plină cu paste.

– Păi, spre exemplu, sunt doar două dormitoare în apartamentul ăsta. Unde o să ținem copilul?

– A! făcu el, apoi lăsă jos furculița și sorbi din apă. Nu m-am gândit la asta.

– James! îl mustră Clare. În plus, destul de curând va trebui să cumpărăm diverse lucruri. Sunt la jumătatea sarcinii, iar următoarele luni vor trece imediat și trebuie să fim pregătiți.

– Ce fel de lucruri? întrebă el aruncându-i o privire suspicioasă.

– Păi, un pătuț, un premergător, scaun de mașină... genul ăsta de lucruri.

– Ah, nu prea m-am gândit la partea asta, bombăni el.

– Cum? Credeai că bebelușul vine ca prin farmec și odată cu el și toate lucrurile de care are nevoie?

James râse și o privi vinovat.

– Mda. Cred că exact impresia asta o aveam.

Clare își drese glasul încercând să-și aleagă bine cuvintele.

– Și trebuie să-ți iei și o slujbă.

El dădu din cap afirmativ.

– Știu. Am căutat...

– Nu foarte mult, i-o tăie ea. Intenționez să-mi iau concediul de maternitate integral, așa că o să avem nevoie de toți banii de care putem face rost.

– Nu mă sâcâi, Clare, gemu James masându-și tâmplele. O să-mi iau o slujbă, bine?

– Bine, spuse ea încruntată. Nu voia să-l forțeze, așa că se hotărî să-și țină gura.

A doua zi se decise să-i spună șefului ei despre sarcină. Se apropie de biroul lui emoționată.

– Ăăă, Martin, putem vorbi puțin? începu ea ezitant.

– Sigur, spuse el făcându-i semn să intre în birou. Ce s-a întâmplat?

– Păi, nu sunt sigură cum o să te simți când o să auzi asta, dar...

– Ești însărcinată, o întrerupse el zâmbind.

– De unde-ai știut? icni ea. Se uită în jur de parcă voia să-l vadă pe cel care o turnase.

– Am trei copii, Clare, rânji el. Recunosc toate semnele. Iar tu le-ai arătat cam pe toate în ultima vreme.

– Îmi pare rău, murmură ea jenată.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Mă bucur pentru tine, deşi sunt şi puţin surprins.

– Surprins?

– Nu ştiam că ai un partener de viaţă... asta dacă există aşa ceva. În ziua de azi nu mai poţi fi sigur...

Clare râse.

– Da, am un partener, dar de scurt timp. S-a întors din Australia acum câteva săptămâni.

– Păi, asta e foarte bine. E greu să ai un copil, chiar şi în doi. Nu pricep cum se descurcă mamele singure.

– Ştiu. Clare mulţumi sorţii că nu avea să se numere printre ele, deşi fusese foarte aproape de acest lucru. Dar vreau să mă întorc la muncă imediat după ce nasc, spuse ea dornică să se reafirme în faţa şefului său înţelegător.

– Foarte bine. Nu vreau să te pierd. Trebuie totuşi să te avertizez că toate viitoarele mame declară că-şi vor relua slujba, însă puţine o fac. Sper din suflet că vei face parte din ultima categorie.

– Bineînţeles! promise ea. Nici nu se punea problema să nu se întoarcă la munca pe care o iubea atât de mult.

Avocatura nu corespunde definiţiei de slujbă ideală, în primul rând pentru că aceia care o practică sunt doar cu puţin mai populari decât agenţii imobiliari sau inspectorii de la fisc. Dar era ceea ce Clare îşi dorise dintotdeauna să facă. Chestiunile juridice alambicate i se păreau de o mie de ori mai fascinante decât orice altceva şi se simţea utilă prin faptul că-i reprezenta pe cei care aveau nevoie de ajutorul ei. Era bine plătită, dar, în acelaşi timp, simţea că aducea o contribuţie la bunul mers al societăţii.

Într-un târziu, spre uşurarea ei, James îşi găsi de lucru ca liber-profesionist la compania de televiziune pentru care lucrase înainte de a pleca. Era editor video, ceea ce însemna că realiza montajul emisiunilor. Era iarăşi coleg cu Marco, lucru care îl încânta, deoarece se înţeleseseră

întotdeauna foarte bine. Și, desigur, lucra și cu Rachel, căreia, după cum afirma el, îi mergea foarte bine.

– Pariez că mă urăște, îi spuse Clare într-o seară când pălăvrăgeau despre muncă.

El o privi curios.

– Nu, eu nu cred asta. Oricum, tu nu ai făcut nimic rău. Dar pare foarte interesată de sarcina ta. Mă întreabă mereu cum te simți.

– Pe bune? Știu că era disperată să aibă un copil cu Toby, zise ea mângâindu-și gânditoare burta.

– Ce te face să crezi asta? Nu o cunoști.

Clare ridică din umeri.

– Nu, dar cunosc semnele. Este la vârsta periculoasă și a investit prea mulți ani în relația cu Toby.

James rămase tăcut câteva minute.

– Doamne, poate că totuși nu e de mirare că Toby s-a speriat în halul ăsta. Eu n-aș fi suportat.

– Ce să suporți? se încruntă ea. O femeie care vrea un copil?

– Nu! Ba da. O, nu știu, se bâlbâi el încurcat. Urăsc presiunea pe care ți-o creează gândul că partenera de viață e disperată să aibă un copil. Văzând uimirea din ochii lui Clare, continuă stângaci în timp ce își puse tandru o mână peste a ei: Tot ce vreau să spun e că... Vreau să spun că al nostru a fost o surpriză.

Ea zâmbi și se relaxă ușor.

– Sunt de acord.

Câteva zile mai târziu, în timp ce se machia în fața oglinzii șifonierului, îl informă că făcuse o listă cu niște case pe care să le viziteze în acea seară. Când observă că el nu-i răspundea, se întoarse și îl văzu stând mohorât pe pat.

– James? S-a întâmplat ceva?

– Nimic! răspunse el nervos.

– Atunci... ne întâlnim la șapte? insistă Clare. La stația Clapham Common?

– Da! oftă el iritat masându-și fața.

– Ce dracu', James! răbufni ea simțind că furia îi invada fiecare părticică din creier. Te porți ca un adolescent!

Nu e vorba numai despre mine, că aş vrea să mă mut dintr-o toană. Trebuie să găsim un loc în care să stăm singuri înainte de naşterea copilului.

James se apropie de ea şi o luă în braţe din spate.

– Îmi pare rău, şopti el sărutând-o pe creştet. Îmi pare foarte rău.

Clare ştiu, chiar înainte de a-l aştepta o oră, în frig, la staţia Clapham Common, că nu avea să se mai întoarcă. Plecase. Şi de data asta se părea că era definitiv.

Rachel

Rachel aflase de la Marco vestea că Toby şi Anna se logodiseră. Parcă presimţise ce avea să-i spună înainte de a deschide gura.

– Îmi pare rău, murmurase el, dar m-am gândit că vrei să ştii asta.

Tânăra femeie dăduse din cap nervoasă. Ieşiseră la o cafenea din Soho după ce fuseseră la spectacolul muzical *Blonda de la Drept* cu ajutorul unor bilete pe care Rachel le primise de la serviciu. Lumina fluorescentă bătea puternic pe masa melaminată şi totul părea verzui. Sorbi din cafeaua cu lapte care era surprinzător de spumoasă şi de bună, deşi era servită într-o cană ciobită şi într-un decor destul de urât.

Zgomotul ambiental şi clinchetul paharelor de la bar nu puteau suplini tăcerea care se instalase între ei în timp ce Rachel îşi analiza sentimentele. Auzind acele cuvinte se simţise de parcă ar fi primit un pumn în stomac, dar ştia că avea să le audă mai devreme sau mai târziu. O altă parte a ei aprecia faptul că Toby o iubea cu adevărat pe Anna şi că voia să o ia de soţie. Rachel ştia că nu avea să se mai mărite niciodată, că nu mai putea să intre într-o biserică şi să stea din nou în faţa altarului... dar se părea că Toby nu avea mustrări de conştiinţă.

– Asta în cazul în care acum chiar o să meargă până la capăt! adăugă Marco plin de amărăciune.

Rachel râse.

– Serios, dacă eu îl pot ierta pe Toby, și tu ar trebui să faci la fel... Eu și Toby am căzut la pace, iar el s-a întors la Anna cu binecuvântarea mea. Știu că este greu să înțelegi, dar sunt bine. Jur! insistă ea când îi văzu expresia plină de neîncredere.

În multe privințe, ducea o viață excelentă. Se îngropase în muncă și îi mergea foarte bine. Marea emisiune de divertisment de care se ocupa era pe primul loc în topul audiențelor, câștiga un salariu consistent și revenise în mijlocul familiei.

Cu toate acestea, când se întorcea în apartamentul ei – de obicei seara foarte târziu – o învăluia un nor de singurătate. Îi era dor de Toby, dar numai pentru că îi lipsea prezența lui. Se bucura însă de un lucru: scăpase de îngrijorarea constantă că inima lui aparținea alteia și de teama că într-o bună zi avea să vină acasă și să afle că el plecase la Anna.

Dar tânjea să aibă pe cineva cu care să se giugiulească noaptea în pat și cu care să stea la taclale dimineața, când se pregătea să plece la muncă. Slujba umplea o parte din acest gol, dar nu suficient.

Deși se apropiase atât de mult de el după despărțirea de Toby, acum se vedea tot mai rar cu Marco în afara serviciului, ceea ce îi confirma că Becs greșea pretinzând că el o plăcea mai mult pe ea decât pe sora ei. În prezent, abia reușea să scape de la birou la timp ca să ajungă într-un bar pentru a bea ceva, așa cum făceau pe vremuri. Pe deasupra, James se întorsese din Australia, spre încântarea lui Marco, iar cei doi își petreceau cea mai mare parte a timpului împreună.

Lui Rachel îi plăcea de James – întotdeauna se înțelesese bine cu el – și era bucuroasă că se întorsese din Australia ca să fie împreună cu Clare. Avea sentimente amestecate legate de aceasta; pe de o parte, nu se putea abține să nu fie dominată de o gelozie copleșitoare ori de câte ori se gândea că avea să devină mamă, lucru pe care Rachel și-l dorea cu disperare. Pe de altă parte, nu-i plăcea nici gândul că ar fi trebuit să se lupte de una singură.

Din motive pe care nu le înţelegea, se trezi că era deosebit de interesată de fiecare detaliu al sarcinii lui Clare, astfel că îl bombarda pe James cu nenumărate întrebări. Nu o dată i se păru că îşi trăia fantezia de a avea un copil prin intermediul altei femei.

James părea fericit că se întorsese acasă. Era un profesionist foarte bun şi colegii îl apreciau, deci îi convenea de minune să-l aibă în preajmă. Marco era în culmea fericirii că-şi regăsise prietenul, iar cei doi o ştergeau împreună cu fiecare ocazie.

– Aţi uitat complet de mine? întrebă ea supărată când se aşeză la masa de la cantină într-o dimineaţă.

Marco râse.

– Tu vorbeşti! Nu scrii, nu suni...

– Ştii ceva? N-am nici un minut liber. Slujba asta e super şi îmi place mult...

– Şi faci o treabă foarte bună, interveni el vesel, apoi îşi îndesă în gură un croasant cu ciocolată. Felicitări pentru rezultate! Apropo, ai făcut de trei ori mai multă audienţă cu bagatelele tale cu vedete decât am reuşit eu cu măreaţa mea capodoperă!

– Evident, ştiu ce vrea publicul, rânji Rachel. În timp ce tu, amice, ştii numai ce vrei tu.

Marco sorbi cu zgomot din cafea şi râse.

– Altfel, ce mai faci? se interesă el. Arăţi epuizată.

– Mersi! Îşi dorea să fi avut timp să se spele pe cap şi să se machieze în acea dimineaţă. Adevărul e că nu sunt prea bine, recunoscu ea.

– Pe bune? Şi de ce crezi că e aşa?

– Dincolo de motivele evidente?

– Mda, dincolo de cele evidente. Evident.

– Nu ştiu, oftă Rachel. Cred că încă sunt geloasă pe Clare. Acum că James s-a întors, totul i-a ieşit de minune. Presupun că-mi doresc să fiu în locul ei. Văzându-i strâmbătura, întrebă mirată: Ce e?

Marco trase adânc aer în piept şi se uită în jur cu o privire conspirativă.

– Păi, nu prea cred că totul e chiar aşa de roz în grădina lor, aşa cum crezi.

– Ce vrei să spui?

– Păi, știi cum e James. Cred că presiunea i se pare de nesuportat.

Rachel simți un val de nervozitate. Nu o cunoștea bine pe Clare, dar știa că intenționase să avorteze înainte ca James să reapară ca un cavaler într-o armură strălucitoare, convingând-o să ducă sarcina la capăt.

– Ar face bine să n-o mai părăsească de data asta! se răsti ea, surprinsă de vehemența propriei reacții. Trebuie să se maturizeze!

Marco ridică o sprânceană.

– La naiba, sunt surprins că îi iei apărarea. Am crezut că o să fii încântată de nenorocul ei.

– Sub nici o formă! răbufni Rachel. De ce își închipuie bărbații că femeile își scot ochii ori de câte ori au ocazia? Chiar îmi pare foarte rău pentru ea, dacă vrei să știi. Cât despre nenorocitul de James... ei bine, stai să pun mâna pe el!

– Hei, ia-o ușor! Nu spun c-o s-o părăsească. Spun doar că, în opinia mea, presiunea care-l apasă e prea mare.

– Prostii! Ar trebui să se pună în locul ei... atunci să vadă ce-i aia presiune! Enervată de zâmbetul lui, se răsti: Care-i problema?

– Ești așa de amuzantă când ești supărată, râse el. Când ea gemu furioasă și se ridică, redeveni serios: Rachel! Unde te duci? Se întinse și încercă s-o apuce de mână.

– Mă duc să-l găsesc pe nenorocitul de James și să-i țin o predică! țipă ea, apoi se întoarse pe călcâie și porni spre departamentul editorilor.

Îl găsi pe James în a patra cabină, alături de una dintre producătoare.

– Îmi pare rău că dau buzna, Trinny, i se adresă ea colegei, după care își trase un scaun. Poți să mă lași câteva minute singură cu James?

Trinny dădu din cap afirmativ și își luă țigările și telefonul.

– Nici o problemă, oricum tânjeam după un fum. În urma ei, ușa încăperii izolate fonic se închise cu un zgomot înăbușit.

James se uită la Rachel consternat.

– Ce se întâmplă? o întrebă el năuc.

– Poate că tu ar trebui să fi cel care răspunde la întrebarea asta! zise ea străpungându-l cu privirea.

– Îmi pare rău, Rach, n-am idee despre ce vorbeşti, spuse el şi îşi trecu mâna prin părul blond, ciufulit.

– Am vorbit cu Marco. Mi-a spus că începe să ţi se facă frică.

James păli.

– Ce? Ce-a zis? întrebă el iritat. Ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, semn că încerca să tragă de timp.

– După cum ziceam, mi-a spus că ţi s-a făcut frică în legătură cu copilul. Rachel pronunţă fiecare cuvânt foarte rar, străduindu-se să-şi mascheze furia. Are dreptate? Neprimind răspuns, repetă, copleşită de un val de ură: Are dreptate?

– Da, răspunse el cu voce slabă. Rachel se încruntă, dar nu spuse nimic, aşteptând ca James să continue. Doar că... mă rog, totul pare prea real, trebuia să găsim un loc în care să stăm, să cumpărăm tot felul de lucruri de care copilul ar avea nevoie, iar burta lui Clare creşte în fiecare zi... Nu mai puteam face faţă.

– Ce vrei să spui, că nu puteai face faţă? N-ar trebui să fie la timpul prezent?

– Am părăsit-o, zise el roşind. Aseară.

Înainte să aibă timp să gândească, Rachel îl pălmui tare peste faţă.

– Nenorocitule! ţipă ea. Cum ai putut? Cum ai putut s-o părăseşti când e în luna a cincea? Şi înainte de Crăciun!

James îşi duse mâna la obraz şi se uită la ea şocat.

– M-ai lovit! îngăimă nevenindu-i să creadă.

– Şi o să te mai lovesc o dată dacă nu-mi răspunzi la întrebări, ţipă Rachel tremurând de nervi.

Se simţea de parcă pe ea ar fi părăsit-o, nu pe o fată pe care abia o cunoştea. Spre uimirea ei, James izbucni în suspine zgomotoase.

– N-am putut suporta! se tângui el. Am simţit pur şi simplu că mă înec.

Rachel se uită la el o secundă înainte de a vorbi.

– Și cum crezi că se simte Clare? Ai convins-o să nu facă avort și apoi ai părăsit-o când este prea târziu. Ea nu poate fugi! Revino-ți, James!

Tânărul își trase nasul și se șterse la ochi cu tricoul.

– Nu știu ce să fac, zise el răguşit. Am dat-o în bară din nou!

Rachel se mai înmuie.

– Da, așa ai făcut. Dar încă poți îndrepta lucrurile. Poți să te întorci, să-ți ceri iertare din adâncul inimii și s-o implori să te primească înapoi.

– Sigur n-o s-o facă. O cunosc. N-o să riște să o rănesc din nou.

– Prost ce ești! oftă ea. De ce a trebuit s-o părăsești? Ai fi dus-o bine dacă ai fi rezistat.

– Știu, știu, gemu el. Ce să fac, Rachel?

– Păi, pentru început ai putea s-o suni, zise ea scurt. Ridică telefonul de pe birou și i-l dădu. Îi poți spune că te-ai pierdut, dar că vrei să te revanșezi. Scuză-te. Mult!

James luă telefonul de parcă ar fi fost o bombă amorsată.

– Și dacă țipă la mine?

– O meriți!

– Da... Păi, pot rămâne singur? o rugă el. În ochi i se citea teama.

Rachel se ridică ezitând.

– Bine, dar o să aștept afară, la ușă, până când o faci.

– Nu mă mai trata ca pe un copil, te rog! răbufni James iritat.

– Atunci nu te mai purta ca un copil! se răsti Rachel la rândul ei, luând-o spre ușă. Sun-o. Acum.

Rachel se rezemă de peretele cabinei de editare și regretă că încăperea era izolată fonic. Trinny sosi de după colț după pauza de țigară.

– Pot să intru acum? întrebă ea cu ochii la ușă.

– Încă nu. Du-te și mai trage un fum.

Tânăra ridică din sprâncene și se întoarse pe călcâie râzând.

– Tu ești șefa! Cine sunt eu să te contrazic?

După ce ea dispăru din raza vizuală, ușa se deschise și apăru capul lui James.

– Ce rapid a fost, comentă Rachel aruncându-i o privire suspicioasă.

– A intrat căsuţa vocală, răspunse el epuizat. Dar i-am lăsat un mesaj în care i-am spus că îmi pare rău şi că vreau să mă revanşez.

– Sper că ai făcut-o cu puţin mai mult entuziasm, dar cel puţin e un început. Şi... unde ai stat azi-noapte? întrebă ea când îi observă mai bine înfăţişarea răvăşită.

– Am luat o cameră la hotel.

– De ce nu l-ai sunat pe Marco?

– Cred că am fost prea jenat, recunoscu el abătut.

– Păi, nu poţi sta mereu la hotel. Poţi să stai la mine câteva nopţi, dar numai dacă faci tot ce-ţi stă în puteri ca să te întorci la Clare.

– Pe bune? Propunerea îi ridică simţitor moralul. Doamne, ar fi super. Mersi, Rach, eşti o amică pe cinste.

– Mai degrabă un junghi, spuse ea morocănoasă. Cel puţin o să pot să stau cu ochii pe tine.

– Am auzit că James o să stea la tine, zise Marco după ce bătu la uşa ei şi intră fără să aştepte.

– Mda, răspunse Rachel distrată, continuând să tasteze la computer.

– Cum asta? Am crezut că eşti supărată pe el.

– Sunt. Dar dacă stă cu mine pot să fiu cu ochii pe el şi să-l ajut să se împace cu Clare.

– Şi el vrea asta? Mie nu mi s-a părut sigur ultima când am vorbit.

– Acum este. Am avut o discuţie cu el.

Marco se încruntă.

– Şi cum crezi că va reacţiona Clare când va afla că James stă cu tine?

Rachel ridică din umeri.

– Cred că n-o să-i pese. Iar când o să-l primească înapoi, James o să-i spună în ce hal mi-e datoare.

– Mă rog, eu tot nu cred că este o idee bună. De exemplu, unde o să doarmă?

– Pe canapea, normal! De ce nu crezi că e o idee bună? întrebă ea privindu-l mai atent.

El îşi mişcă piciorul fâstâcit, ca un băieţel.

– Nu știu... doar că pare puțin cam, mă rog, ciudat. Aș prefera să stea la mine.

– Dar tu deja îl ai pe Dan. N-o să vrea să stea cu zăpăcitul ăla. Oricum, mi-ar prinde bine puțină companie, zise ea reluându-și activitatea la computer. Pentru că Marco nu pleca, se uită din nou la el și constată că o privea straniu. Ce e? țipă ea exasperată.

– O, nimic! se răsti el. Las-o baltă!

Încruntată, îl urmări ieșind din birou. Ori era posesiv cu ea, ori era posesiv cu James, încă nu se lămurise.

În seara aceea, James o însoți pe Rachel acasă.

– Ei, de câte ori ai sunat-o până acum? întrebă ea pe un ton autoritar în metrou.

Bărbatul își ridică privirea și se prefăcu a număra pe degete.

– Ăăă, o dată, zise el timid. Dar i-am lăsat un mesaj...

– Mare scofală. Trebuie să-i arăți mai mult că-ți pasă. Trebuie s-o suni și să-i lași câte un mesaj de cel puțin zece ori pe zi... săptămâni, luni dacă e necesar, continuă ea amuzându-se de expresia lui oripilată.

Rămaseră tăcuți o vreme.

– Nu cred c-o să-mi mai dea o șansă, spuse el trist în timp ce vagonul huruia printr-un tunel. Mi-a spus de multe ori că n-ar face-o.

– Poate că nu, dar trebuie să faci tot ce-ți stă în puteri ca s-o convingi. Indiferent de ce-o să hotărască, tu o să ai conștiința împăcată că ai făcut tot posibilul.

A doua zi dimineața îi duse o cană cu ceai ca să-l trezească. Îi scoase iPhone-ul de la încărcat și i-l dădu, informându-l:

– Primul telefon pe ziua de azi. Și de acum încolo o suni în fiecare zi când te trezești.

James își frecă ochii împăienjeniți.

– Nu crezi că o să i se pară enervant că o sun așa devreme?

– Nu fi ridicol! Oricum va fi trează, și tu trebuie să-i arăți că te gândești toată ziua la ea, în fiecare zi. Fă-o! îi ordonă ea, după care ieși din cameră și se lipi de ușă să asculte.

– Bună, Clare, eu sunt, îl auzi spunând. Te rog să mă suni înapoi. Te iubesc şi îmi pare rău pentru... pentru că am purtat jalnic. Oricum, sună-mă. Te iubesc.

Afară, Rachel zâmbi satisfăcută. Cum ar fi putut să reziste Clare când mesajul lui sunase aşa de sincer? Îşi prăji nişte pâine şi se întrebă cum ar fi stat lucrurile dacă nu s-ar fi implicat. Probabil că el ar fi evitat-o sistematic pe viitoarea mamă, care şi-ar fi dus la capăt sarcina crezând că lui nu-i pasă. Apoi ar fi născut singură, iar cel mic ar fi crescut fără tată... La dracu', de ce trebuia să privească mereu atât de departe?

La sfârşitul acelei zile de muncă, Rachel reuşi să ajungă la timp ca să se întâlnească cu Marco şi cu James la bar.

– Ia spune, ai sunat-o azi? îl întrebă ea pe James când se aşeză şi îşi scoase haina.

– Mda. De opt ori... până acum, răspunse el mândru.

– Bravo! râse ea dând noroc cu paharul cu vin alb.

– Mie mi se pare ridicol, interveni Marco. În locul tău, aş sta departe de ea.

– Marco! îl admonestă Rachel. Ce lucru oribil poţi să zici!

– Păi, mă surprinde că tu eşti de altă părere, după tot ce ţi-a făcut.

– N-a fost vina lui Clare! strigară James şi Rachel la unison.

– Mă rog. Dar tot cred că ar trebui să te muţi la mine, James. Dan n-o să se supere dacă dormi pe canapea.

– Nu, mi-e mai bine la Rachel, replică James hotărât. Nu vreau să fiu nepoliticos, Marco, dar tu nu-mi aduci ceai la pat dimineaţa.

Obrajii celuilalt se înroşiră instantaneu. Ridică sticla de bere şi o goli dintr-o suflare.

– Bine, eu am plecat, anunţă el pe nepusă masă. Încep devreme dimineaţă.

– Iisuse, ce-i cu el? întrebă Rachel uitându-se după prietenul lor, care îi salută scurt din cap şi ieşi din bar.

– Nu ştiu. E ca urs pe care-l doare capul. Poate este gelos.

– Gelos pe cine?

– Pe mine, că stau la tine, răspunse James relaxat. Pare să fie foarte dornic să mă mut la el. Este foarte sensibil în ce te privește.

Fu rândul lui Rachel să roșească.

– Ba nu, spuse ea, însă observă că inima începuse să-i bată mai rapid. Nu e interesat de mine în sensul acela și nici eu nu sunt interesată de el. Suntem doar buni prieteni.

– Aha, râse James ridicând o sprânceană.

– Serios, insistă ea. Ne cunoaștem de-o veșnicie și nu ne gândim unul la altul în modul ăla.

– Poate că tu nu o faci, dar n-aș fi prea sigur în legătură cu ceea ce simte el...

– Te-ai gândit că tu ai putea fi obiectul geloziei lui și nu eu? rânji Rachel, dornică să îndepărteze discuția de la propria persoană. Ți-a dat prin minte?

– Crezi că e homo? întrebă James sceptic.

– Nu! râse ea. Vreau să spun doar că i-a plăcut să aibă susținerea ta. Poate că nu vrea să te împartă. Poate de-aia a fost așa de nervos în privința lui Clare. O fi gelos pe ea?

James scutură din cap.

– Care e treaba cu voi, femeile, de vă considerați toate niște psihologi de excepție? Poate că e pur și simplu obosit și morocănos și nimic mai mult!

În următoarele săptămâni, Rachel îl trezi pe James în fiecare dimineață cu ceai înainte de a pleca la muncă împreună. După o scurtă vacanță de Crăciun, când amândoi fuseseră plecați acasă, la părinți, intrară din nou în rutină, astfel că Rachel verifica în fiecare zi dacă el o sunase pe Clare. Nu-l credea doar pe cuvânt, ci se uita la ultimele apeluri din telefon. El își respecta promisiunea și îi lăsa fostei iubite câte zece mesaje pe zi.

– Am crezut că va ceda până acum, bombăni Rachel într-o zi, în timp ce-i controla telefonul. Au trecut săptămâni întregi.

– Vrei să scapi de mine? râse James. Serios, Rach, pot să plec oricând şi să mă duc la Marco dacă-ţi stau în drum.

– Nu! insistă ea.

Adevărul era că-i plăcea să-l aibă pe James acolo, chiar dacă se vedeau doar scurtă vreme. Nu se mai simţea atât de singură când venea seara acasă.

– Eu am ştiut că n-o să mă sune. Nu cred că o să mai aibă vreodată încredere în mine.

– Ba da! îl linişti Rachel cu o voce care suna mai încrezătoare decât se simţea. Trebuie să insişti. Arată-i că eşti serios. O să-şi revină până la urmă.

Mai târziu în acea zi, Rachel se duse la Marco. Acesta îi evitase atât pe ea, cât şi pe James din seara în care fuseseră împreună la bar.

– Bună! zise ea veselă. Nu ne-am văzut de multicel!

– O, bună! mormăi el îmbufnat ridicându-şi ochii din ziarul pe care-l citea.

– Suntem ocupaţi? râse ea şi arătă spre ziar. Colţurile buzelor lui Marco se ridicară uşor. Ooo, ai grijă, aproape ai zâmbit! Şi, cum merge treaba?

– Bine, răspunse el ridicând din umeri. N-am prea multe noutăţi. Tu cum o duci? Vă prieşte convieţuirea?

– Marco! ţipă Rachel indignată. Insinuezi că ar fi ceva între noi? Abia îl văd, cu excepţia momentelor în care îi verific telefonul ca să mă asigur că a sunat-o pe Clare în fiecare zi.

– Şi a făcut-o? se interesă Marco mai destins.

– Mda, răspunse ea dând din cap mulţumită. Între noi fie vorba, am crezut c-o să-l sune până acum. Se dovedeşte mai tare decât am crezut.

Marco se uită în altă parte.

– Păi... începu el. M-am văzut cu Toby la un pahar aseară. I-am spus că James s-a mutat cu tine...

Rachel simţi un gol în stomac deloc bine-venit la auzul numelui lui Toby.

– Şi ce-a zis? întrebă ea cu grijă.

– Ăăă, păi, părea puţin şocat. Mă întreb dacă nu cumva are impresia greşită...

– O, Marco! strigă ea. De ce-a trebuit să-i spui asta? Acum o să-i zică lui Clare, și va înțelege și ea greșit. Al naibii idiot ce ești! Furioasă, se ridică și începu să se plimbe prin birou.

– De fapt, și eu sunt de părere că nu este în regulă! se răsti el. I-am explicat că situația va dura numai până ce James o convinge pe Clare să-l primească înapoi. Nu e vina mea că nu m-a crezut. Și, trebuie să recunoști, sună puțin cam...

– Cum? se răți tânăra femeie cu mâinile în șolduri.

– Puțin cam ciudat! răspunse el nervos. Și mi s-a părut că ai fost cam prea dornică să-l găzduiești pe James la tine în loc să vină la mine...

– Chiar am fost dornică! strigă ea conștientă că vocea îi ceda. Și tu ai fi fost la fel dacă veneai acasă într-un apartament gol în fiecare seară și te simțeai atât de singur și de disperat încât să te întrebi dacă nu era oare mai bine să te culci și să nu te mai trezești a doua zi! Și tu ai fi fost la fel dacă aveai inima frântă și ai fi fost umilit în halul în care am fost eu. Am simțit că dacă reușeam să o protejez pe Clare de un dezastru similar, mi-aș fi putut îmbunătăți imaginea despre propria persoană, care, la momentul ăsta, e mai de rahat decât îți poți închipui. Nu ai nici un drept să-mi judeci motivele, Marco. Nu este corect!

Marco o privi uimit, în tăcere. Deschise gura să spună ceva, dar nu ieși nici un cuvânt, așa că o închise la loc. Rachel se așeză pe canapea și începu să plângă zgomotos într-o pernă. Marco se apropie de ea și se așeză alături. Așteptă până ce se mai calmă, apoi își puse o mână pe umărul ei și vorbi:

– Îmi pare rău. Doar că... mă rog, am fost gelos.

– Gelos pe ce? Că l-am luat pe James de lângă tine?

– Ăăă, nu, nu asta! zâmbi el cu o expresie îmbunată pe chip.

– Atunci, de ce? se interesă ea. Observă că ochii lui deveniseră și mai negri.

– Am fost gelos pe James, mărturisi el timid. Că stă cu tine.

– De ce?!

– O, Rachel! râse el. Nu-mi vine să cred că nu știi!
– Ce să știu? bombăni ea.
Marco o luă de mână și se uită la ea întrebător.
– Că te iubesc.

Clare

Nunta lui Toby și a Annei se apropia rapid. Clare era singura domnișoară de onoare, cu o rochie de culoare albastru-închis care o avantaja, dar îi și acoperea burta.

– Dă-mi un buchet enorm de flori ca s-o ascund complet și sunt gata! râse ea la probă.

Rochia Annei era simplă, dar superbă. Mama ei și Clare o însoțiseră la cumpărături. În fața unui magazin plin de minunății Clare n-ar fi știut de unde să pornească, dar Anna, lucru neobișnuit la ea, știa foarte precis ce-și dorea. Frunzărind stativele cu rochii până ce Anna țipă: „Uite-o! Asta e!" și scoase o rochie de mătase de culoarea fildeșului ascunsă între o creație ca un tort de bezea și o monstruozitate ca o minge pufoasă de culoarea piersicii. Cassie râse.

– N-ar trebui s-o încerci mai întâi, iubito? întrebă ea.

Anna ridică rochia în dreptul corpului și se uită în jos.

– Ba da, ba da, o încerc. Dar știu că asta este cea potrivită.

Cassie și Clare se uitară una la alta și zâmbiră.

– E minunat s-o vezi așa de fericită, spuse Clare în timp ce o așteptau să iasă din cabina de probă.

– Așa e. Mă bucur că au reușit să-și rezolve problemele. Numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi reușit.

Clare se cutremură fiindcă nu voia să se gândească la anii sumbri pe care Toby și Anna și-i petrecuseră separați unul de altul.

– Ar fi fost în regulă, zise ea fără convingere. Ar fi întâlnit vreun bancher bogat și ar fi avut mulți copii.

Cassie o privi surprinsă.

– Nu, amândouă știm că nu ar fi făcut așa. Suntem la fel, eu și Anna. Suntem ca două lebede. Avem un singur partener toată viața.

Clare nu spuse nimic. „Partenerul" lui Cassie plecase de mult și o lăsase să crească singură doi copii.

– A fost greu? întrebă ea. Să faci totul pe cont propriu? Cassie se uită la burta viitoarei mămici și își mușcă buza. Nu-ți face probleme, nu ai cum să mă faci să mă simt mai rău de-atât. Mă aștept să fie un iad, zise Clare repede.

– Păi, murmură Cassie gânditoare, eu nu l-aș descrie ca pe un iad. Copiii sunt cele mai importante realizări ale mele și nu am absolut nici un regret. Dar, deși tatăl Annei și al lui Tim a plecat când ei erau încă foarte mici, cel puțin a fost acolo când erau bebeluși. Nu mi-aș fi dorit să trec prin perioada asta singură. Este foarte greu, Clare, și te poți simți complet abandonată.

– Din fericire, îi am pe Toby și pe Anna, îi aduse aminte Clare.

– Da, și știu că o să aibă grijă de tine, încuviință Cassie. Dar oricât de buni sunt, nu se compară cu un partener de viață care să fie acolo și să te ajute. El este singura persoană din lume care poate înțelege acel sentiment copleșitor pe care îl ai atunci când vine pe lume un bebeluș... atât în sensul bun, cât și în cel rău. Numai celălalt părinte poate iubi copilul la fel de mult ca tine.

Rămaseră o vreme în tăcere cât timp Clare îi digeră vorbele. În sufletul ei, voia ca James să-i fie alături. Dar trebuia să se pregătească pentru eventualitatea în care el avea să cedeze și s-o părăsească, repetând greșelile tatălui său. Își construise un zid emoțional pe care nu era sigură că avea să-l mai străpungă alt bărbat vreodată.

Clare se mângâie cu afecțiune pe burtă. Avea impresia că-și cunoștea perfect bebelușul, poate pentru că fusese atât de aproape să nu-l mai aibă. Abia aștepta să-l aducă pe lume și înțelegea exact ce voise Cassie să-i spună cu privire la dragostea copleșitoare a părintelui pentru copilul lui.

O mișcare în cabina de probă o trezi din reverie. Anna dădu perdeaua la o parte și se învârti în rochia

minunată care fremăta și sclipea. Mama ei și Clare oftară amândouă în același timp.

– O, iubirea mea! îngăimă Cassie. Ești așa de frumoasă! E perfectă.

– Este, nu-i așa? zâmbi Anna. Știam eu! Dar tu ce părere ai, Clare?

Aceasta își ridică sprâncenele și dădu din cap ca să-și arate aprobarea, dar, copleșită, nu putea vorbi. Fusese un drum atât de lung și de greu până acolo! Se întinse și strânse mâna lui Cassie și amândouă rămaseră cu ochii la Anna în timp ce aceasta se învârtea și se admira din fiecare unghi în oglinda mare, cu rama împodobită, care aproape că acoperea un întreg perete al magazinului.

Clare se ținea de bara de sus în timp ce metroul se legăna prin tunel, dându-i o senzație de ameteală și de greață. În jurul ei, bărbații stăteau pe scaune cu capetele îngropate în ziarele gratuite sau în iPad-uri și îi ignorau în mod ostentativ burta de gravidă ca să nu fie nevoiți să-i cedeze locul.

În trecut n-ar fi ezitat să vocifereze făcând apel la cavalerismul pasagerilor, însă devenise o altă persoană. Plecarea lui James îi dărâmase încrederea mai mult decât își putuse imagina vreodată. Se simțea urâtă, proastă și nesigură pe propriile forțe. Toby și Anna o susțineau și o iubeau, dar știa că, de fapt, era pe cont propriu. Toți cunoscuții îi povestiseră cât de greu i-ar fi fost ca părinte singur când credeau că era fericită alături de James. În acel moment însă, avea parte de o tăcere asurzitoare și de multe priviri aruncate pe furiș.

Reacția mamei fusese cea mai rea dintre toate. Clare evitase multă vreme să-i dea vestea, dar fusese nevoită să o facă de Crăciun.

– Să nu spui că nu te-am avertizat, replicase ea pe un ton sec. Ar fi trebuit să mergi mai departe cu avortul.

– Uau! Ce bunică devotată o să fii! răspunsese Clare cu sarcasm. Întrucât mama ei nu comentase, tânăra femeie adoptase un ton mai blând: M-aș bucura dacă aș primi puțină susținere, să știi.

– Financiar, vrei să spui? Ascultă, poate că el te-a părăsit, dar va trebui să plătească! Să știi că lui ar trebui să-i spui asta!

Clare oftase.

– Nu, nu financiar, ci emoțional. Dar e clar că nu vorbesc cu cine trebuie. Lasă, murmurase ea abandonând subiectul.

James o suna în fiecare zi și îi lăsa mesaj după mesaj, dar Clare nu se simțea în stare să discute cu el. Știa că problema trebuia lămurită după nașterea copilului, dacă el ar fi vrut să-l vadă. Dar pe moment trebuia să se concentreze asupra ei și să se asigure că totul era în regulă cu sarcina.

Trupul ei suferise niște transformări uluitoare. Degetele și gleznele erau umflate și roz. Pielea de pe burtă îi era întinsă la maximum ca să-i acopere abdomenul din ce în ce mai mare și avea mereu arsuri care o făceau să se contorsioneze de durere.

În contrast cu viața ei haotică, planurile pentru nunta lui Toby și a Annei avansaseră într-un ritm constant. Programaseră evenimentul la începutul lunii aprilie, cu doar câteva săptămâni înainte de nașterea copilului. Se oferiseră să amâne, dar Clare insistase să nu facă acest lucru.

– Nu ne mai permitem întârzieri cu voi doi! le spusese ea.

– Dar vreau să-mi fii domnișoară de onoare! insistase Anna.

– O să fiu. Dar, te rog, asigură-te că-mi găsești o rochie dintr-un material care se întinde! spusese Clare vrând din tot sufletul să-i împărtășească fericirea.

Cu șase săptămâni înainte de nuntă, merseră amândouă să cumpere lucrurile atât de trebuincioase copilului în ziua cea mare. Clare intenționase să-și ia un apartament doar pentru ea și să încerce să se descurce singură, dar din fericire nici Anna și nici Toby nu o lăsaseră. Amândoi erau hotărâți să aibă grijă de ea pe cât de mult posibil, umplând golul lăsat de James.

Se duseră cu maşina lui Clare la un complex imens, din afara oraşului, unde găseau uşor loc de parcare şi se puteau opri la cafenele ori de câte ori simţeau nevoia. La aproape şapte luni de sarcină, Clare începuse să obosească repede, iar despărţirea de James se oglindea în starea ei de spirit.

– Cum te simţi? întrebă Anna curioasă în timp ce se aşezau într-o cafenea.

– Ca dracu'! râse ea fără poftă, chinuindu-se să-şi ascundă burta sub masă.

– Păi, cel puţin nu mai e mult de aşteptat, remarcă Anna. Cu o figură plină de compasiune, turnă ceai pentru amândouă dintr-un ceainic chinezesc.

Clare oftă zgomotos.

– Nu, cred că nu. Sorbi din ceai şi urmă: Din anumite puncte de vedere, mă bucur că James nu mai este în preajmă ca să mă vadă cum arăt.

– Nu trebuie! protestă Anna indignată. Arăţi superb.

– Mda, şi transpirată, ceea ce nu prea se pune, zise Clare scoţând telefonul şi uitându-se la ecran.

– Vreun mesaj? întrebă prietena ei.

– Nimic care să conteze, zise Clare cu dispreţ. Aceleaşi apeluri de la James.

– Aceleaşi? se încruntă Anna. Adică te sună? N-am ştiut asta.

– Sună de zece ori pe zi, în fiecare zi, răspunse Clare pe un ton indiferent în timp ce apăsa butonul de ştergere. Niciodată nu ascult mesajele, dar sunt mereu acolo.

– De ce nu mi-ai spus asta? N-am ştiut. Am crezut că de când v-aţi despărţit n-a mai dat nici un semn de viaţă.

– Păi nu... din partea mea, zise Clare epuizată.

– Of, de ce nu vorbeşti cu el? Poate că veţi reuşi să lămuriţi lucrurile...

– Nici o şansă! izbucni Clare furioasă, nemaisuportându-i optimismul. M-a dezamăgit de două ori până acum, n-o să-i dau prilejul să o facă din nou.

– Dar e tatăl copilului tău. Va trebui să-l vezi la un moment dat.

– Poate să vadă copilul după ce se naşte. Nu vreau să-l întâlnesc până atunci, pentru că s-ar putea să mă înmoi.

– Și e un lucru chiar așa de rău? întrebă Anna cu blândețe, încă șocată de vestea că James o suna atât de des.

– După cum am zis, mi-a făcut-o deja de două ori și n-o să mai primească altă ocazie. Clare își încrucișă brațele pe piept, deasupra burții, ca să-și sublinieze punctul de vedere.

– Mă rog, pari destul de sigură... oftă prietena ei.

– Sunt.

– Știi, nu voiam să-ți spun asta, începu Anna stânjenită, dar nu vreau să afli din altă parte...

Clare, încruntată, se aplecă atât cât îi permitea burta și își puse coatele pe masa micuță.

– Zi mai departe, spuse ea presimțind că era ceva de rău.

– Se pare că James s-a mutat cu Rachel. Stau împreună de ceva vreme.

– Poftim? icni Clare. Nu-mi vine să cred! Și în tot acest timp m-a sunat, mi-a lăsat mesaje în care mi-a spus că mă iubește nespus și că-i pare rău... Acum aflu că s-a mutat deja cu următoarea! Doamne, e de necrezut! Simți un val de furie și de durere, iar lacrimile o amenințau, dar le opri la timp.

– Am făcut bine... că ți-am spus? întrebă Anna, care își mușca buza cu nervozitate.

– Sigur că da, replică ea măcinată de suferință.

Nu știa de ce, dar era foarte supărată pe Anna; vestea o aruncase într-o stare de confuzie. În restul acelei după-amiezi se plimbară triste dintr-un magazin în altul și cumpărară hăinuțe, uleiuri, scutece și alte un milion de chestii „esențiale".

Când primi un alt mesaj de la James, Clare se uită la telefon cu dezgust și apăsă agresiv butonul de ștergere.

– Nenorocit cu două fețe! mârâi ea furioasă.

Anna

Când se întoarseră de la cumpărături, Toby tocmai venise de la un meci de fotbal la care fusese cu Marco.

– Cum te-ai descurcat? întrebă Anna întinzându-se să-l sărute când intrară pe hol cocoşate din cauza sacoşelor.

– Bine. Dar nu la fel de bine ca tine, după cum văd, zâmbi el arătând spre mormanele de pungi.

Anna începu să explice că nu avusese idee că bebeluşului îi trebuiau atât de multe lucruri, dar Clare îi dădu la o parte, se îndreptă spre camera ei şi trânti uşa cu putere. Toby se uită întrebător la Anna, iar aceasta, după ce puse jos restul cumpărăturilor, îl conduse spre bucătărie.

– I-am spus despre James, că s-a mutat cu Rachel, şopti ea rozându-şi agitată o unghie. N-a primit prea bine vestea.

– O, nu...

– Se pare că el o sună tot timpul, dar ea refuză să-i răspundă. Acum, după vestea asta, nu mai e nici o şansă să lămurească lucrurile.

Toby aruncă o privire spre camera lui Clare.

– Păi, Marco mi-a zis azi că relaţia lui James cu Rachel este în mod clar una platonică şi că e „până ce James se întoarce la Clare".

– Şi tu crezi asta?

– Nu sunt sigur. Se duse la frigider şi se uită înăuntru. Marco s-a purtat foarte ciudat, continuă Toby întors cu spatele. N-a vorbit decât despre cât de minunată este Rachel, cu rânjetul ăla stupid pe faţă. În mod clar i s-au aprins călcâiele după ea.

– Şi tu ce... începu Anna.

– Eu n-am nici o problemă cu asta! se răsti el nervos pe când scotea o sticlă de bere din frigider. Bine?

– Păi, este clar că ai o problemă! Altfel nu te-ai purta aşa!

Distanţa dintre ei păru incredibil de mare în timp ce stăteau şi se uitau iritaţi unul la altul.

– Nu mă port nicicum, bombăni el; apoi tonul i se îmblânzi uşor. Uite ce e, sunt cu tine, nu cu Rachel, nu-i aşa? Aşa că hai să uităm de ea...

Se întinse spre sertar, luă deschizătorul de sticle şi scoase capacul.

– O să uit de ea când o să uiți și tu! șuieră Anna incapabilă să-și rețină furia care se răsculase inexplicabil în ea. Cred că ar fi mai bine dacă nu te-ai mai vedea cu Marco. De fiecare dată când o faci, vii acasă și te porți diferit cu mine. El mă urăște și cred că-ți bagă asta în cap.

– Anna, nu ești stăpâna mea, replică el luând o gură de bere. Nu tu hotărăști cu cine pot sau nu pot să fiu prieten.

Tânăra femeie simți un gol în stomac la tonul vocii lui. Trase adânc aer în piept și se apropie din dorința de a reduce distanța fizică dintre ei, dacă nu și pe cea emoțională. Nu voia să se certe cu Toby și nu era deloc genul ei să-l bată la cap, dar era convinsă că relația lui cu Marco nu aducea nimic bun.

– Îmi pare rău. Îi luă sticla de bere și bău o gură, după care spuse: Am totuși sentimentul că lui Marco nu i-ar plăcea nimic mai mult decât ca noi doi să ne despărțim, ca să mi-o plătească pentru ce i-am făcut lui Rachel.

– Bărbații nu sunt așa, Anna. Sigur, Marco îi e credincios lui Rachel, dar îmi este și mie și știe cât de mult te iubesc. Nimic nu poate interveni între noi, iubito, așa că nu-ți mai face griji. Și ia-ți berea ta!

O trase spre el și o luă în brațe. În timp ce îi inhala mirosul pe care-l iubea atât de mult, Anna se rugă fierbinte ca el să aibă dreptate și să fie într-adevăr invincibili împreună.

Ella

Odată cu trecerea lunilor, viața Ellei devenise din ce în ce mai rea. Își petrecuse Crăciunul singură întrucât n-ar fi suportat atmosfera de bucurie sărbătorească. Pe deasupra, Jasper se ținuse de cuvânt și scosese casa la vânzare.

– Ar trebui să lupți, îi spuse Monica în clipa în care află acest lucru. Ai fost soția lui! Nu te pot da afară din casa ta!

– N-am energia necesară, îi răspunse Ella ostenită.

– Eşti bine, iubito? o întrebă agenta îngrijorată. În ultima vreme parcă n-ai mai fost tu. Ştiu că Max a murit de curând, însă pari să te simţi din ce în ce mai rău. Şi trebuie să aduc vorba despre muncă, deoarece se pare că nu mai scrii nimic. Cei de la editură au fost înţelegători pentru că l-ai pierdut pe Max, dar în curând o să vrea cartea...

Ella îşi muşcă buza şi încercă să nu plângă. Nu spusese nimănui ce păţise, nici măcar Monicăi, deşi era convinsă că ar fi susţinut-o. Îi era prea ruşine.

Stăteau într-o cafenea din Piccadilly; Ella se uita pe fereastră la trecătorii preocupaţi de vieţile lor aglomerate şi avu iarăşi impresia că privea lumea din exterior. Nu simţea că face parte din ea şi nu ştia dacă avea s-o simtă vreodată.

– Crezi că ar trebui să-ţi caut un specialist? întrebă Monica intervenind abrupt în gândurile ei.

Ella râse cu amărăciune.

– Am avut parte de mai multă terapie decât oricine altcineva şi nu m-a ajutat cu nimic. Sunt un dezastru.

– Poate că n-ai găsit terapeutul potrivit, sugeră Monica sorbind din cappuccino.

– Am fost la prea mulţi şi toţi sunt la fel.

Monica oftă, iar Ella îşi dori să fie puţin mai optimistă, dar pur şi simplu nu reuşea să vadă nici o luminiţă în bezna care părea să o acapareze.

– Suferi de depresie, o informă agenta fără ocolişuri. Nu e ceva de care să-ţi fie ruşine. Dacă ai avea amigdalită te-ai duce la doctor şi te-ai trata. Şi cu depresia e la fel. Fă o programare azi. Nu ai de ce să te simţi în halul ăsta când există soluţii.

– Subiectul pare să-ţi fie familiar, observă Ella.

– Da. Am trecut prin asta şi ştiu cât de rău este. Dar, spre deosebire de tine, am recunoscut că am o problemă şi am cerut ajutor. Ella o privi surprinsă, întrucât i se păruse întotdeauna foarte echilibrată. Avea bănuiala că o mintea ca s-o facă să se simtă mai bine. E adevărat! insistă Monica de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Ella ridică din umeri neajutorată. Trebuia să meargă la doctor şi încă repede, dar nu din motivele pe care

le credea Monica. Știuse încă din noaptea atacului că era gravidă, însă nu fusese în stare să accepte, în ciuda numeroaselor teste de sarcină pe care le făcuse. De fiecare dată când se așeza pe marginea căzii, cu tija în mână, se ruga să primească alt rezultat. Avea impresia că dacă-și scotea acest lucru din minte se putea preface că nu exista.

Anna

Era duminică dimineața, mai aveau cinci săptămâni până la nuntă, iar Toby și Anna se bucurau că puteau zăbovi în pat. Țârâitul soneriei le strică însă planul. Anna își trase pe ea halatul, străbătu holul și se încruntă ca să deslușească silueta vizitatorului prin geamul mat. Nu-și dădu seama decât că era o femeie. Scoase lanțul, deschise ușa și se trezi față în față cu Rachel.

– O! exclamă ea, dintr-odată conștientă de halatul murdar, de părul gras și de fața umflată de somn. Tu ești.

Rachel zâmbi emoționată. Arăta bine. Părul ei negru crescuse până la umeri și era strălucitor și des, iar tenul emana sănătate. Purta o haină frumoasă, verde, retro, care îi venea perfect.

– Îmi cer scuze că vă deranjez... am crezut că v-ați trezit, se bâlbâi ea fâstâcită.

Anna își legă mai strâns halatul și se dădu un pas într-o parte.

– Nu-ți face griji. Leneveam. Apoi se opri brusc, dându-și seama că Rachel nu voia să-i descrie o scenă de fericire conjugală cu Toby. Intră...

O conduse în bucătărie întrebându-se ce naiba voia. Era uimită de înălțimea musafirei, care o domina net. Deși petrecuseră mulți ani împreună, încă nu-și putea imagina cuplul pe care-l formase împreună cu Toby. Arătau mai degrabă a frate și soră.

– Ceai? o întrebă politicos.

Atmosfera era stranie și încordată. Rachel dădu din cap afirmativ.

– Super, mersi! Am venit de fapt s-o văd pe Clare. Este aici?

În timp ce vorbea se uită în jur de parcă se aştepta ca prietena Annei să se materializeze din senin.

– Da, e în dormitorul ei. Mă duc s-o chem. Cu sarcina îi este foarte greu.

– Sunt sigură de asta, zise Rachel privind-o în ochi. Nu-i poate fi uşor pe cont propriu.

– Aşa-i, aprobă Anna cu duritate. Dar a aflat despre... mă rog, despre tine şi James, şi nu i-a picat deloc bine. Nu ştiu cum o să reacţioneze când o să te vadă.

– Şi ce e cu mine şi cu James, Anna?

Cealaltă o scrută mirată de tonul ei acerb.

– Că v-aţi mutat împreună. V-aţi mutat împreună, nu-i aşa?

– Da, spuse Rachel calmă. Dar numai până ce James se întoarce la Clare. De-asta am venit aici. Am vrut să-i explic lui Clare că nu s-a petrecut nimic între noi.

– Ah! murmură Anna stânjenită de propria gafă. Bine, mă duc s-o chem...

– Rachel! exclamă Toby intersectându-se cu Anna în prag. Ce faci aici? vru el să ştie. Se scărpină în cap cu un aer somnoros.

– Bună, Tobes, spuse Rachel timidă. Văd că arăţi ca naiba dimineaţa, la fel ca întotdeauna.

Toby, amuzat, veni s-o sărute pe obraz.

– Nu se poate spune acelaşi lucru despre tine. Întotdeauna ai arătat bine, şi văd că asta nu s-a schimbat.

– Mersi, zâmbi ea privindu-l cu ochi strălucitori. Anna se întoarse repede şi îşi făcu de lucru cu ceaiul ca să nu fie nevoită să se mai uite la ei. Cum merge slujba? se interesă Rachel. Am auzit lucruri bune despre tine... sper să nu uiţi că eu te-am lansat când o să devii multimiliardar, da?

– Cum aş putea uita? râse el.

– Şi ce fac ai tăi?

– Grozav. Toby îşi aminti cât de bine se înţelesese Rachel cu ei.

– Te rog să-i saluţi din partea mea. Anna scăpă intenţionat linguriţa pe suprafaţa din inox în speranţa

de a le întrerupe conversația atât de plăcută. Martha și Graham o tratau foarte bine, dar nu reușise niciodată să scape de senzația că o preferau pe Rachel datorită personalității mai vioaie și carierei epatante. Se simțise întotdeauna mai prejos în comparație cu ea. Deci așa, continuă Rachel veselă schimbând subiectul, nu mai e mult până la ziua cea mare!

– Ăăă, nu, răspunse Toby jenat.

– Ascultați, n-am nici o problemă cu asta, zise ea hotărâtă, plimbându-și privirea de la unul la celălalt. Pe bune. Așa că nu trebuie să vă simțiți aiurea în ceea ce mă privește. Anna termină de făcut ceaiul și le puse cănile în față, iar Rachel, după ce sorbi o gură, se interesă: Cine e cavalerul de onoare?

– Păi, începu el, mi-ar plăcea să fie Marco, dar...

– Dar, ce?

Toby se uită în jos și nu mai spuse nimic.

– Toby crede că ar fi puțin cam aiurea din partea lui să-l roage pe Marco, explică Anna cu ochii într-un punct de pe perete. Ținând cont că... mă rog, că a mai fost cavaler de onoare ultima oară, când... Se încurcă în cuvinte.

– Când el nu s-a însurat cu mine? continuă Rachel cu vocea clară și echilibrată. Anna dădu din cap afirmativ și se îmbujoră de rușine, smulgându-i un zâmbet: Păi, nu ne-am căsătorit, nu? Așa că nu trebuie să ai rețineri din cauza mea. Sunt sigură că Marco va fi încântat să-ți fie cavaler de onoare, Tobes.

Anna simți un val de iritare față de tonul familiar pe care i se adresa.

– Sigur nu te deranjează? întrebă el serios.

– Îhî. Mai puțin ca oricând, de fapt.

– Ce vrei să spui? se încruntă Toby confuz.

– Vreau să spun că eu și Marco suntem împreună acum. Așa că el este fericit, eu sunt fericită și n-are rost ca voi să vă simțiți jenați. Sunt fericită pentru voi. Chiar sunt.

Toby se întinse peste masă și o luă de mână.

– Mersi, Rachel, înseamnă enorm pentru mine.

Anna aşteptă ca el să-i dea drumul, dar când n-o făcu, se ridică şi îşi drese glasul încercând să se calmeze.

– Să mă duc s-o chem pe Clare? întrebă ea mai tare decât intenţionase iniţial.

O privire amândoi surprinşi, de parcă uitaseră de prezenţa ei.

– Da, te rog, zise Rachel, iar Toby se desprinse în sfârşit de mâna ei.

Anna bătu la uşa prietenei sale. Aceasta era culcată pe-o parte şi se uita în gol.

– Clare, zise Anna încet. Ai un musafir. Neprimind răspuns, preciză: E Rachel.

Clare întoarse capul ca să n-o mai vadă.

– Spune-i să plece, şopti ea tristă. Nu vreau s-o văd.

– Ba să ştii că ar trebui s-o vezi. Cred că am înţeles cu toţii greşit faptul că James s-a mutat la ea...

Clare rămase nemişcată o secundă, apoi o privi cu multă atenţie.

– Pe bune? întrebă ea cu precauţie.

– Da, pe bune. Aşa că dă-ţi fundul jos din pat şi hai să discuţi cu ea.

Prietena ei oftă nervoasă şi se sculă cu mare greutate din pat, cu pijamaua întinsă peste burtă. Anna remarcă şocul din ochii lui Rachel când o văzu intrând în bucătărie.

– O, Doamne! zâmbi ea timid. Ai o burtă imensă!

– Mie-mi spui? se strâmbă Clare.

– Cum te simţi? O, Doamne, nu-mi vine să cred cât... mă rog, cât de gravidă arăţi! îngăimă Rachel holbându-se la pântecele ca un balon imens.

– Ştiu că nu sunt amuzantă, se încruntă cealaltă, dar dacă ai venit aici doar ca să te zgâieşti la mine şi să-mi comentezi dimensiunile, chiar m-aş putea lipsi de asta.

– Clare! interveni Toby jenat. Nu fi aşa de rea.

– Nu, pe bune, e în regulă, râse Rachel. Îmi pare rău. Cred că arăţi minunat, a fost doar şocul, atâta tot.

Clare ridică din umeri iritată.

– Bine, deci care-i motivul vizitei?

Toby, Clare şi Anna se uitau cu toţii la Rachel, în aşteptare.

– Păi, zise aceasta alegându-și cuvintele, sunt aici mai ales pentru că, din câte am impresia, tu crezi că eu trăiesc cu James...

– Și așa e? întrebă Clare morocănoasă.

Anna se uită la Toby și îl văzu că se încruntă în direcția prietenei lor.

– Nu chiar, spuse Rachel pe un ton calculat. Stă cu mine. Dar, adăugă ea când văzu expresia interlocutoarei, numai până când lămuriți lucrurile.

– N-o să lămurim niciodată lucrurile. Nu mai pot avea încredere în el, rosti Clare pe un ton sec.

– Știu că nu-i ușor, dar regretă sincer și te vrea înapoi. Probabil că știi toate astea din mesajele pe care ți le trimite.

– Nu le ascult. Nu-l las să mi se mai strecoare din nou pe sub piele.

– Dar e ridicol! exclamă Rachel îmbujorată de indignare. Este vorba despre diferența dintre a naște și a crește un copil singură și a avea alături un om care te iubește și vrea să fie cu tine.

– Dacă vrea să fie cu mine are un mod ciudat de a-mi arăta asta, se răsti Clare. O să se întoarcă și totul va fi bine câteva săptămâni, până se va naște copilul, apoi i se va face teamă și va fugi din nou. Mă descurc mai bine singură. N-am nevoie de doi copii de care să am grijă. Ceilalți o priviră în tăcere. Oricât de mult ar fi vrut ca ea să se împace cu James, știau la fel de bine că era posibil să aibă dreptate. Nici unul nu putea garanta că el nu avea s-o părăsească atunci când dădea de greu. Uite ce e, Rachel, apreciez că ai venit, continuă ea pe un ton mai calm, dar singurul mod în care pot trece prin asta este să mă concentrez asupra copilului. Nu-i mai pot permite lui James să-mi acapareze mintea. Înțelegi?

– Da. Și îmi pare rău. Am vrut doar să lămuresc orice confuzie.

Anna se uita cu atenție la vizitatoare și observă că ochii ei fixau pântecele gravidei cu o disperare aproape palpabilă. Își imagină cât de nedrept i se părea faptul că femeia din fața ei era însărcinată fără a-și fi dorit acest lucru.

– E fată bună, îi spuse Anna lui Toby după ce își luară rămas-bun de la Rachel.

– Da, așa e.

Se uită la el când se așeză ca să citească ziarul și se întrebă ce era în mintea lui. Oricâte declarații de dragoste i-ar fi făcut, tot se temea că la un moment dat avea să i se pară că se agăța prea mult de el și că-l trăgea în jos. Ceea ce nici nu era departe de adevăr. Se simțea atât de diferită față de Rachel, cu o carieră în plină ascensiune, în timp ce ea nu avea perspective de a progresa ca învățătoare.

– Termină, zise Toby fără să-i arunce vreo privire.

– Ce să termin?

– Cu gânditul. E periculos.

– Mă cunoști așa de bine! Râse ușurată, apoi se aplecă și-l sărută pe creștet.

Anna îl lăsă pe Toby și se duse la Clare, care vorbea la telefon cu mama ei. Se așeză pe pat lângă ea și începu să frunzărească o revistă. În final, Clare își luă la revedere și închise.

– Ești bine? întrebă ea.

– Îhî. Tu?

– Mda... mama nici măcar nu încearcă să mimeze un interes față de sarcina mea. Este foarte ciudat. Indiferent de părerile mele, dacă aș avea o fată, aș face totul ca s-o sprijin când are nevoie, cum face mama ta cu tine. Mama este de părere că trebuie să dorm așa cum mi-am așternut.

Anna o strânse de mână și nu spuse nimic. Se gândi la Cassie, care fusese întotdeauna alături de ea. Le era de mare ajutor ei și lui Toby la organizarea nunții și știuse să mențină echilibrul dintre demersurile utile și preluarea completă a frâielor. Anna știa că nu ar fi dezamăgit-o niciodată, iar inima i se strânse la gândul că prietena ei nu avea parte de un asemenea suport într-o perioadă atât de dificilă din viață.

– Dar ce părere ai de vizita lui Rachel? Cam ciudat, nu-i așa? Să stai față în față cu fosta iubită a lui Toby, adică.

– Știu, fu de acord Anna. Și, ca să fie și mai rău, a fost foarte drăguță. Adică, nu era obligată să vină ca să explice situația. Nu-i iese nimic dacă tu și James vă împăcați. Părea că pur și simplu voia să ajute.

– Sau să-l vadă din nou pe Toby? întrebă Clare aruncându-i o privire pe furiș.

– O, nu! gemu Anna. Sincer, nu cred că ăsta a fost motivul ei, doar acum e cu Marco.

– Hmm... pun pariu că lui Toby nu prea-i convine. Cercul e cam restrâns, nu-i așa?

Anna nu răspunse. Încă se străduia să-și pună gândurile în ordine. Relația dintre Rachel și Marco avea să-i amintească mereu că Toby fusese atât de aproape să se însoare cu altcineva. Paradoxal, Rachel devenise acum „cealaltă femeie", situație care o deranja serios.

– Și, acum că ai lămurit lucrurile cu Rachel, te poți bucura de nuntă, o trezi Clare din reverie. Am impresia că entuziasmul tău s-a diminuat puțin.

Anna aprobă din cap. Era adevărat. Situația lui Clare și prezența lui Rachel, care plutea în fundal și îi alimenta remușcările, o împiedicaseră să trăiască așa cum se cuvenea momentele de dinaintea nunții. Acestea erau probabil motivele pentru care era măcinată de presimțiri atât de stranii.

Ella

Într-un final, destinul interveni acolo unde curajul o abandonase pe Ella. Aproape leșină de ușurare când corpul ei începu să respingă fetusul. Se simțea vinovată față de toate femeile care treceau prin clipe de disperare când sufereau acea experiență, însă pentru ea era pur și simplu o izbăvire.

De data asta își sună doctorul, care îi făcu programare la spital. Își adună lucrurile într-o gentuță de voiaj și chemă un taxi. Se simțea ciudat de calmă când se așeză pe bancheta din spate. Șoferul o studie curios în oglindă, însă ea îl ignoră și rămase cu privirea pe geam

în timp ce taxiul își croia drum prin trafic. În cele din urmă, bărbatul nu se putu abține s-o iscodească.

– Vizitați pe cineva? întrebă el cu un accent puternic londonez.

– Nu, răspunse Ella pe cât de sec putu și își întoarse privirea.

El prinse ideea și nu mai deschise gura. Când ajunseră la spital, Ella îl plăti și păși pe trotuar cu grijă, de teamă să nu-i reapară durerile cumplite care o torturaseră toată ziua.

– E liber taxiul acesta? se auzi o voce din spatele ei. Ella își întoarse corpul gheboșat și se trezi față în față cu o burtă imensă. O, Doamne! Ella? se minună posesoarea vocii.

Tresări și se uită în sus ca să vadă cui aparținea burta. Clare o privea șocată.

– O, bună, Clare, reuși să îngaime cu glas răgușit.

– Ești bine? întrebă Clare cercetând-o cu o expresie îngrijorată. Arăți groaznic. Ce-ai pățit?

– Ăăă, nimic, se bâlbâi Ella. Sunt bine.

Clare se încruntă.

– Mie nu mi se pare că ești bine. Chiar arăți groaznic. Hai, te ajut eu să intri.

Clare nu se numărase niciodată printre persoanele ei preferate. Nu o plăcuse niciodată și știa că ostilitatea era reciprocă, așa că i se părea de-a dreptul bizar ca această femeie s-o ia de braț și s-o îndrume cu blândețe înăuntru. Probabil că făceau o pereche tare caraghioasă, se gândi Ella în timp ce mergeau. Clare cu burta ei uriașă și ea gârbovită și șchiopătând.

Când ajunseră la recepție, Ella își dori din tot sufletul ca însoțitoarea ei să-și ia rămas-bun. Nu voia să-i explice de ce venise acolo.

– Ei, mă bucur că te-am văzut, râse ea jenată.

– Nu te las așa, spuse Clare fără ocolișuri. Nu e nimeni cu tine?

Ella scutură din cap și își mușcă buza.

– Nu.

– Mi-a părut rău când am auzit de soțul tău, murmură Clare privindu-și stânjenită burta.

– E în regulă, răspunse Ella repede. Doar că e puțin cam... dificil, în acest moment. Ajunseră în față la coadă. Mă rog, sunt bine, insistă ea. Nu mai e nevoie să stai pe-aici. Sincer. Mersi pentru ajutor!

Clare ezită înainte de a se întoarce ca să plece.

– Bine, păi, atunci, succes, spuse în cele din urmă.

Ella zâmbi și se întoarse înapoi spre recepționeră.

– Bună ziua, numele meu este Ella de Bourg, zise ea cât de încet putu. Am suferit un avort spontan...

Funcționara, amabilă, îi vorbi pe un ton blând în timp ce Ella completa documentele necesare. Se simțea ca o impostoare pentru că se bucura de ce i se întâmplase în loc să se simtă distrusă, ca majoritatea femeilor aflate în situația ei. Primi niște formulare și fu îndrumată să se așeze într-o sală de așteptare. În timp ce studia concentrată hârtiile, își dădu seama că cineva stătea lângă ea. La început ignoră acea prezență, până când un pahar din plastic bej cu un lichid la fel de bej îi apăru sub nas.

– Ți-am adus asta, zise Clare. Am pus zahăr. M-am gândit că poate ai nevoie.

Fie din cauză că stresul o dovedise în sfârșit, fie pentru că i se arătase bunătate deși simțea că nu o merita, Ella se prăbuși pe Clare și începu să toarne un șuvoi de lacrimi.

Clare se chinui să țină paharul cu ceai drept și se întinse ca să-l pună pe masă înainte de o lua în brațe. O strânse cât de mult îi permitea burta imensă. În următoarele zece minute o legănă ușor pe Ella și o lăsă să plângă. Personalul spitalului, obișnuit cu astfel de scene, nu le băgă în seamă.

– Dacă vrei să vorbești despre asta, pot să ascult, zise Clare într-un târziu.

– E o poveste lungă, murmură Ella cu răsuflarea întretăiată.

– Păi, nu mă grăbesc, spuse Clare în stilul ei direct ce putea fi interpretat ca nonșalant, dar despre care Ella aflase că însemna, de fapt, opusul. După o clipă de tăcere, adăugă: Uite ce e, este în regulă dacă nu vrei să-mi spui.

– Nu! sări Ella. Nu e că nu vreau să-ţi spun. Doar că nu ştiu de unde să încep. E foarte complicat.

– Păi, de ce nu începi cu sfârşitul? Am auzit de ce eşti aici. Este... copilul lui Max?

Ella scutură din cap şi înghiţi cu greu.

– Nu... Max a murit acum câteva luni.

– Sigur. Ziua nunţii... Şi unde e noul tău partener? De ce nu e aici cu tine?

– Nu am un partener! Lacrimile fierbinţi ameninţau să-i ţâşnească iarăşi din ochi.

– Atunci ce cauţi aici?

Cu o voce şovăielnică, Ella îi povesti totul, fără a sugera vreun moment că ar fi fost nevinovată. Ba chiar îi mărturisi că intenţionase să-l părăsească pe Max înainte ca acesta să moară pentru că se simţea prinsă în capcana unei căsnicii eşuate. Îi istorisi cum începuse să iasă în oraş şi să flirteze cu alţii ca să recupereze timpul pierdut şi distracţiile de care îi fusese dor. Apoi îi povesti despre Charlie şi ce se întâmplase în acea noapte îngrozitoare. Spre uşurarea Ellei, Clare nu comentă şi nici nu-i spuse că trebuia să se fi dus imediat la poliţie. Pur şi simplu o ascultă cu atenţie.

– De-aia sunt aici, zise Ella în cele din urmă. Şi chiar mă simt îngrozitor deoarece mă bucur că am pierdut copilul.

– Biata de tine, murmură Clare strângându-i mâna. Sărăcuţa de tine...

– Nu sunt o sărăcuţă. Merit tot ce am. Iar acum copiii lui Max vând casa sub nasul meu, obligându-mă să plec. Cred că asta este ceea se poate numi o pedeapsă binemeritată.

Clare se uită la ea gânditoare.

– Am fost în situaţia ta, să ştii. Mi-am dorit să am un avort spontan şi am simţit toate remuşcările care te macină pe tine acum. Da, circumstanţele sunt diferite, dar ceea ce s-a întâmplat nu e vina ta. Trebuie să ştii asta. Şi nu uita, sunt avocat. Am de-a face cu multe femei în situaţia ta. Dacă vrei să te ajut şi să fie arestat, nu e nici o problemă.

– Nu vreau decât să scap de toate, zise Ella cu un aer neajutorat.

– Ți-a fost foarte greu. Înțeleg perfect de ce nu ai vrut să retrăiești toate astea.

Rămaseră o vreme una lângă alta, în tăcere.

– Și tu? întrebă Ella uitându-se la burta ei. Probabil că mai ai foarte puțin.

– Nu atât de puțin pe cât mi-aș dori, râse Clare. Încă mai am vreo opt săptămâni de îndurat. Cum interlocutoarea ei nu-și putu masca surprinderea, simți nevoia să adauge: Știu, știu, sunt imensă.

– Și, unde e partenerul tău? se interesă Ella, care, simțindu-se mai bine, redevenise băgăcioasă.

– O, Doamne, oftă Clare. Partenerul meu, spuse ea încovoindu-și două degete pentru a sugera ghilimelele, s-a speriat și a fugit. Așa că o să fiu o mamă singură, ceea ce mă înspăimântă.

– Nu ai nici un ajutor? întrebă Ella imaginându-și cât de greu trebuia să-i fie și știind cât de lesne ar fi putut ajunge în situația ei.

– O, ba da. Îi am pe Toby și pe Anna. Sunt minunați, spuse Clare și își mângâie burta cu afecțiune.

– Și... ei ce fac? Toby și Anna? Ella simți că roșise când pusese întrebarea.

– Sunt foarte fericiți. Se căsătoresc peste câteva săptămâni. Chiar mă surprinde că nu ai auzit de la părinții lui Toby.

– Poate că am auzit, dar n-am fost atentă. Își amintea vag faptul că mama ei îi lăsase câteva mesaje pe robotul telefonic. Fusese atât de prinsă de ceea ce i se întâmplase, încât nu reușise să o sune înapoi. Doamne, pun pariu că Anna mă urăște de moarte... și cine o poate condamna?

– Nu cred că Anna te mai urăște. Pe vremea aia eram cu toții tineri și proști. E foarte fericită cu Toby acum și, pentru că e așa cum o știi, probabil că nu ar simți decât compasiune pentru tine dacă ar ști prin ce ai trecut.

– N-o să le spui... ce ți-am povestit, nu? întrebă Ella alarmată.

– Nu! Nu, sigur că nu. Ziceam doar că Anna nu este genul de persoană care să ţină ranchiuna atâţia ani.

– Ar avea tot dreptul s-o facă. I-am distrus viaţa, gemu Ella.

– Te rog, linişteşte-te. Întotdeauna există motive pentru care suntem ceea ce suntem. Şi, deşi te-am urât din toată inima pentru ceea ce-ai făcut, chiar şi eu îmi pot da seama că ai suferit enorm. E amuzant că în privinţa asta situaţiile noastre sunt oarecum similare.

– Atunci de ce tu eşti Miss Popularitate, iar eu sunt Inamicul Public Numărul Unu? zâmbi Ella printre lacrimi.

– Păi, pentru că reacţionăm la lucrurile astea în mod diferit, cred. Oricum, ar trebui să cauţi ajutor.

– Ella de Bourg! strigă o asistentă, iar Ella se ridică.

– Trebuie să mă duc, zise ea luându-şi geanta.

– Păi, îţi doresc succes, spuse Clare.

– Mersi, răspunse Ella, care pornise deja pe coridor. Şi ţie la fel!

Clare

Faptul că o întâlnise pe Ella la spital o zdruncinase pe Clare mai mult decât îşi dăduse seama. Situaţia el cumplită o făcu să înţeleagă, pentru prima oară, cât de norocoasă era. Da, urma să-şi crească singură copilul, dar beneficiind de ajutor şi de multă dragoste. Toby şi Anna fuseseră extraordinari cu ea, purtându-se ca nişte părinţi: îi făcuseră de mâncare, o ajutaseră să se îngrijească şi o pregătiseră pentru naştere. Anna o însoţise la consultaţiile prenatale în timp ce Toby aranjase pătuţul, masa de înfăşat şi căruciorul, dar îi şi zugrăvise camera ca să o pregătească pentru noul ocupant. Păreau mai încântaţi decât ea. Chiar şi James, care continua să-i scrie mesaje în fiecare zi, începuse să-i trimită cecuri regulate ca să cumpere „orice e nevoie pentru bebeluş".

– Observ cumva că te-ai mai înmuiat? o întrebă Anna într-o dimineaţă văzând că deschidea un alt cec de la el.

– Ce te face să spui asta? întrebă Clare precaută. Împături hârtia şi o puse înapoi în plic.

– O, nu știu... poate zâmbetul prostesc de pe fața ta? rânji Anna cu șiretenie.

Clare izbucni în râs. Trebuia să recunoască faptul că James o surprinsese. Se așteptase să o sune un timp și apoi să se satură și să-și vadă de treabă dacă ea nu-i răspundea. Insistențele lui și faptul că devenise într-atât de grijuliu încât să-i trimită bani o impresionaseră.

Bănuia că era ghidat de Rachel, dar chiar și așa, își dădea seama că voia cu adevărat s-o recucerească. Spre nemulțumirea ei însă, transformările suferite în timpul sarcinii nu o făcuseră prea atrăgătoare. Se simțea grasă și urâtă. Fața și corpul i se schimbaseră atât de mult, încât se temea că dacă James ar fi văzut-o ar fi fugit din nou. Asta în situația în care ar mai fi recunoscut-o.

– O să-ți spună că ești superbă, pun pariu, o contrazise Anna când îi află temerile. Pentru că ești.

Clare nu era la fel de sigură, întrucât plecarea lui îi zdruncinase grav încrederea în sine. În cele din urmă, deși îi era dor de el, hotărî să meargă mai departe cu planul inițial, acela de a nu-l vedea până după naștere. În acest fel se gândea că avea să-i testeze intențiile, punându-l în fața unui bebeluș care plângea și nu dormea. Nu se putea debarasa de suspiciunea că în clipa în care avea să fie confruntat cu realitatea, el avea să intre în panică și să dea iarăși bir cu fugiții.

Bună,

Da, tot eu sunt. Hai, recunoaște că ești fericită să primești vești de la mine. Pun pariu că te legeni ca o rățușcă la ușa de la intrare în fiecare dimineață și abia aștepți să-mi vezi scrisul oribil. Am zis „te legeni ca o rățușcă"? Îmi pare rău, am vrut să spun că plutești. Te iubesc mult și mi-e dor de tine. Nu crezi că ar cam fi timpul să-mi răspunzi măcar la o parte dintre apeluri? Cred că am ajuns deja la cinci cifre. Așa că dă și tu bani pe un singur telefon. RSVP!!!!

Jx

Clare stătea pe pat și recitea biletul pe care James i-l trimisese în acea dimineață. Era scurt, dar dulce.

Zâmbind în sinea ei, împături cecul de cincizeci de lire şi îl puse alături de celelalte, neîncasate. Nu ştia de ce, dar nu voia să cheltuiască banii trimişi de el, de parcă ar fi încercat să demonstreze că nu avea nevoie de ajutorul lui. Dar stând acolo şi meditând, simţi un fior, o manifestare fizică a dorinţei pe care o simţea faţă de el.

În acea clipă, mintea îi zbură la Ella. Se gândise mult la ea din ziua în care se întâlniseră la spital. Chiar dacă o urâse cu înverşunare atâţia ani, după ce văzuse cât de rău i se dezintegrase viaţa îi era imposibil să n-o compătimească. Nu avea adresa ei, aşa că nu o putea contacta, însă ar fi vrut să ştie cum evoluaseră lucrurile. Auzind-o pe Anna în bucătărie, se duse într-acolo.

– Ai cumva adresa Ellei? întrebă ea repede.

– Ella de Bourg? se încruntă Anna. La naiba, de unde ţi-a venit? Nu, n-o am, însă Toby ar putea să le-o ceară părinţilor ei. De ce ai nevoie de ea? Credeam că o urăşti.

Scaunul de lemn scârţâi pe podea când Clare îl trase şi se aşeză cu greutate.

– Nu. Am urât-o, zise ea oftând. Dar ţi-am spus că am întâlnit-o la spital când am fost la ecografie ultima oară?

Anna lăsă jos cârpa de vase pe care o ţinea în mână şi se întoarse surescitată.

– Nu! Ce făcea la spital?

– Era gravidă, murmură Clare. Ella o rugase să nu le spună nimic Annei şi lui Toby, aşa că nu voia să dea prea multe detalii.

Anna dădu din cap.

– O, înţeleg, zise ea şi se întoarse la chiuvetă.

– Suferise un avort spontan, preciză Clare intuind că prietena ei se gândea la o întrerupere de sarcină la cerere.

– Of, săraca de ea! exclamă aceasta înduioşată. Cine era tatăl? Soţul e mort de ceva vreme.

– Nu sunt sigură, zise Clare evitând să dea detalii. Dar nu cred că era ceva serios. Părea totuşi într-o stare destul de proastă. Mi-a părut rău pentru ea.

– Doamne, probabil că era în ultimul hal dacă ți-a stârnit mila, spuse Anna așezându-se de partea cealaltă a mesei.

– Mă gândeam să iau legătura cu ea, mărturisi Clare în timp ce mototolea un șervețel de pe masă. Doar ca să văd dacă se simte bine. Și mă gândeam să-l sun și pe James...

– O, da! țipă Anna apucând-o de mâini. Fă-o, Clare, te rog! Viața e înfiorător de scurtă.

Clare simți că roșise.

– Încă nu sunt sigură că vreau să-l văd! insistă ea.

– Asta e pasul al doilea, deocamdată ar trebui să-l suni. Fă-o acum! o zori ea.

– Doamne, ești așa de autoritară uneori! râse Clare ușurată după ce-și exprimase cu glas tare planurile și temerile.

Se repezi în camera ei și luă telefonul înainte de a avea timp să se gândească prea mult. Mâinile ei tremurau în timp ce căuta numele lui în lista de contacte. Se opri, trase aer în piept și apăsă butonul de apelare. Ascultă agitată cum suna.

– Te rog, răspunde, șopti ea. Te rog, răspunde.

După ce sună de cinci ori tocmai voia să închidă când auzi vocea lui James:

– Aleluia! A sunat! A sunat în sfârșit! Era și timpul!

Clare își înăbuși râsul și se lăsă pe spate, pe perne. Era bine să vorbească din nou cu el.

– Ești beat? râse ea.

– Da! țipă el. Beat de dragoste! Pot să vin să te văd? Mi-e așa de dor de tine...

– Uau! Stai calm! Nu, nu poți veni să mă vezi.

– O, Clare! gemu el. Nu face asta! Te rog, lasă-mă să vin. Sunt disperat.

Clare simți un fior de încântare la ideea revederii, dar scutură din cap hotărâtă.

– Nu. Putem vorbi la telefon, dar nu vreau să ne vedem încă.

– Dar de ce? întrebă el năucit.

– De-aia. O să vină și momentul ăla, dar acum e prea devreme. Serios, James, hai s-o luăm ușor. Spune-mi ce-ai mai făcut tu.

– Nu! se prefăcu el morocănos, ascunzându-și zâmbetul. Tu prima. Vreau să știu totul despre tine și despre burtica ta. Ce face băiețelul nostru?

– E posibil să fie fetiță! protestă ea indignată, deși avea o presimțire contrară.

I se oferise ocazia de a afla sexul copilului, dar voia să fie o surpriză.

– Nu e fată, știu sigur că nu e, răspunse el hotărât.

Clare râse și începură să pălăvrăgească. Pur și simplu, reluară totul de unde rămăseseră cu câteva luni în urmă. Vorbiră despre muncă, despre copil, despre cum se simțea ea și, în final, discutară despre motivul pentru care James fugise.

– Dumnezeu știe ce-a fost în capul meu, oftă el. Îmi pare foarte rău, Clare. Sunt un netrebnic.

– Ești, fu ea de acord.

– Știu că o să-ți fie foarte greu să ai din nou încredere în mine. Dar îți promit că nu mai fac așa ceva niciodată.

Clare scuturâ din cap, deși James nu o putea vedea.

– Nu știi sigur asta, așa că nu face promisiuni aiurea.

– Nu fac! răspunse el înfierbântat. Nu știi cât îmi doresc să pot da timpul înapoi.

– Știu, recunoscu ea. Dar dacă te-a speriat faptul că trebuia să cumpărăm câteva hăinuțe, cum naiba o să fac față unor nopți nedormite, unui copil care țipă și mie, care arăt ca o maimuță nebună?

– Faci să sune totul așa de apetisant! se hlizi el.

– Tocmai asta e ideea! replică ea pe un ton serios. Este important să nu te gândești numai la aspectul romantic al paternității. În cea mai mare a timpului o să fie teribil de greu și va trebui să tragem împreună. Iar eu nu vreau să-mi fac mereu griji că tu o să te plictisești și o să fugi din nou. Va trebui să-i ofer copilului întreaga mea atenție. Și tu la fel.

– Asta înseamnă că...

Clare oftă și își privi unghiile care, observă ea în treacăt, deveniseră mult mai tari în timpul sarcinii.

– Înseamnă că-ți mai dau o șansă.

– O, Clare! strigă el. Promit că n-o să te mai dezamăgesc. N-o mai fac!

– Dar, îl întrerupse ea, nu vreau să te văd până după naşterea copilului.

– Păi e ridicol! se îmbufnă el. Te-aș putea ajuta...

– Mă poți ajuta de la distanță. Mă simt ca un rahat și nu vreau să mă vezi în halul ăsta. Însă putem vorbi la telefon și, desigur, o să te anunț când am născut.

– Și apoi? Dacă te hotărăști că n-o să vrei să mă mai vezi niciodată?

– Crede-mă, o să vreau să te văd. Știu că e puțin ciudat, James, dar așa vreau să procedăm. E singurul mod în care cred că pot face față.

Urmă o pauză și apoi un oftat.

– Bine, dacă așa vrei să fie...

– Așa vreau, spuse ea hotărâtă, zâmbind din toată inima pentru prima oară în ultimele luni.

Rachel

Se dusese s-o vadă pe Clare nu numai ca să-i explice de ce James stătea cu ea, ci și ca să se asigure că Toby nu-i mai trezea nici o nostalgie. Era fericită cu Marco. O făcuse să zâmbească din nou și avea impresia că-l iubea, dar ca să fie cu sufletul împăcat trebuia să-și confirme despărțirea totală de Toby.

Când Anna deschisese ușa, îmbrăcată într-un halat vechi, în loc să se bucure, Rachel simțise un val de dezamăgire. Chiar și fără machiaj și cu părul nepieptănat reușea să arate fără cusur. Părul ei era strălucitor, iar tenul roz nu avea nici un defect. Pe lângă ea, Rachel se simți urâtă, mai ales când se uită în jos la picioruşele perfecte ale Annei, cu unghiile date cu ojă roz, în contrast cu ale ei, mari și diforme.

Mulțumi în gând pentru că se aranjase cât putuse de bine înainte de a pleca. Păși pe hol și aşteptă, cu inima

bătându-i de să-i sară din piept la gândul că avea să-l întâlnească pe Toby. Când acesta apăru, se aşteptă să simtă senzaţia copleşitoare, familiară, dar, deşi el îi zâmbea, nu percepu decât încântarea firească la revederea unui prieten drag. Nimic mai mult. Îi veni să danseze de bucurie când plecă din apartament, atât de uşurată se simţea. În sfârşit, îi trecuse dorul de el.

De acolo se duse direct la Marco. Era duminică dimineaţa aşa că şi el răspunse la uşă în halat. Faţa i se lumină când o văzu.

– Ei, bună! zâmbi el şi îşi trecu mâna prin claia de păr în dezordine. Cărui fapt îi datorez plăcerea?

Se dădu într-o parte şi se înclină uşor ca s-o salute în timp ce ea păşea pe hol. Rachel intră, apoi se întoarse şi îşi puse braţele în jurul gâtului lui.

– Ţi-am spus vreodată că te iubesc? îl întrebă ea uitându-se în ochii lui negri care licăreau din cauza confuziei.

– Ăăă, nu. Nu cred, răspunse Marco precaut, însă ea îl sărută pe buze, nelăsându-l să-şi revină.

– Ei bine, aşa e! chicoti plină de uşurare, fericire şi dragoste. Te iubesc, Marco!

– Păi, şi eu te iubesc, zise el mirat. Dar cum de...?

Rachel puse un deget pe buzele lui şi îl reduse astfel la tăcere.

– Pur şi simplu.

Mai târziu ieşiră să se plimbe în Hyde Park. Soarele strălucea, cerul era albastru... era una dintre acele zile perfecte de primăvară. Narcisele înfloriseră, iar lumina ce se reflecta din apă semăna cu o mie de diamante care dansau.

– Cred că este cea mai frumoasă zi din viaţa mea, îi spuse ea lui Marco în timp ce se plimbau. El o privi întrebător, dar nu zise nimic, mulţumindu-se să-i strângă mâna. M-am dus dimineaţă la Clare, continuă Rachel după o scurtă pauză.

– Aha...

– Ca să-i explic de ce stă James la mine.

Marco dădu din cap şi continuară să meargă împreună, în tăcere.

– L-am văzut și pe Toby, spuse ea într-un final.

– Aha! Acum înțeleg, râse el. Asta explică de ce te-ai comportat așa de ciudat.

Rachel îl înghionti jucăușă în braț.

– Dar serios, m-a ajutat foarte mult. Înaintea zilei de azi m-am întrebat dacă aș putea vreodată să trec peste relația cu el sau peste orice a mai rămas pe-acolo, prin fundal... Știi ce vreau să spun?

– Și eu m-am întrebat asta.

– Păi, a fost frumos că l-am văzut. Dar asta a fost tot... frumos. M-a făcut să-mi dau seama că relația dintre noi doi e deosebită. Ești prietenul meu cel mai bun. Când nu suntem împreună mi-e dor de tine. Cu Toby era altfel. Nu am fost niciodată cu adevărat prieteni, ci ne-am aruncat direct într-un fel de căsnicie. Mă rog, cred că l-am cam forțat, iar el a acceptat pentru că încerca să-și revină după Anna.

– Dar și tu încerci să-ți revii după Toby... o atenționă el cu ochii ațintiți în zare.

– A fost, Marco. Dar nu mai este. Asta mi-a demonstrat ziua de azi. Pot să mă bucur pentru el și pentru Anna deoarece sunt fericită... cu tine.

Dintr-odată Rachel simți un val de timiditate și știu că roșise. Marco o luă în brațe și o strânse cu putere.

– Și eu sunt fericit cu tine. Dar știu că nu-ți inspir o atracție fizică la fel de intensă, și nu prea am ce face la capitolul ăsta.

– Ce te face să spui asta? îl întrebă ea surprinsă.

– Păi, nu am... știi tu... încă. Ceea ce mă face să cred că nu vrei.

Rachel îi luă mâna și o studie. Nu observase niciodată până atunci ce degete frumoase avea.

– Se spune că dacă faci pe cineva să râdă este cel mai bun afrodiziac. Iar tu mă faci să râd... mult.

– Ce înseamnă asta? o tachină el cu o lucire strengărească în ochi.

– Asta înseamnă că ar trebui să mergem acasă și să verificăm dacă proverbul e adevărat...

Marco își dădu capul pe spate și râse cu poftă.

– Mulţumescu-ţi, Doamne! Mulţumesc, Toby! strigă el. O ridică pe Rachel şi o învârti în aer. Atunci hai să mergem! Ce mai aşteptăm?

Următoarele săptămâni până la nunta Annei şi a lui Toby ar fi trebuit să fie un calvar pentru Rachel, însă era mai fericită decât oricând, căci îşi găsise în sfârşit jumătatea. În loc să-şi facă probleme că el ar fi tânjit după alta, după o iubire pierdută, aşa cum păţise cu Toby, Marco o făcea să nu se îndoiască nici o clipă că ea era pe primul plan. Îi redase încrederea şi o făcuse să se simtă cea mai frumoasă fată din lume.

Spre deosebire de Toby, care îşi declara foarte rar dragostea, Marco îi spunea „te iubesc" de cel puţin două, trei ori pe zi, făcând-o să constate că se îndrăgostea de el tot mai mult. Era deştept, amuzant şi interesant, astfel că nu se putea plictisi niciodată în compania lui. În curând ajunseră să-şi petreacă fiecare minut liber împreună, iar el rămase la ea aproape în fiecare noapte, împreună cu James, care încă dormea pe canapea.

– De ce nu-l primeşte Clare înapoi? şuşoti Marco într-o seară. Mi se pare o nebunie.

Rachel ridică din umeri. După ce o văzuse, înţelesese argumentele lui Clare. La telefon putea fi la fel de spirituală şi de strălucitoare, dar în realitate se lupta cu transformările suferite de trupul ei. În subconştient se întreba dacă nu cumva James s-ar fi speriat văzând-o şi ar fi părăsit-o din nou.

– Poate că e mai bine aşa, şopti ea. Nu vreau să existe ceva care să le pună relaţia în pericol acum că s-au împăcat. Oricum, o să fie din nou împreună după ce se naşte copilul.

– E aşa un ticălos că a părăsit-o, bombăni Marco.

– Cred că s-a lămurit şi el. Dacă ar putea întoarce timpul înapoi, ar face-o. Dar cel puţin a recâştigat-o.

– Mulţumită ţie. Chiar îţi este datoare. Amândoi îţi sunt. Marco o strânse uşor de umăr, apoi o sărută pe obraz.

– Știu. Nu am putut suporta gândul că se vor despărți când era un copil la mijloc. Pe deasupra, ei doi se potrivesc de minune.

– Mai ești geloasă pe ea? întrebă Marco după o pauză îndelungată.

Rachel se încordă. Uitase că în clipele de depresie îi mărturisise că își dorea cu disperare un copil și că o invidia pe Clare pentru sarcină. Se întrebă cum avea să reacționeze dacă-i spunea adevărul.

– Nu sunt sigură, zise încercând să tragă de timp.

– Mincinoaso! râse el. Știu că ești disperată să ai un copil, nu trebuie să te prefaci cu mine.

Rachel răsuflă zgomotos și simți că toată încordarea i se scurgea din corp. Viața cu Marco era din ce în ce mai frumoasă.

– Și dorința mea nebună de a avea un copil nu te face să-ți iei câmpii? îl tachină, simțind că știa deja răspunsul.

– Ba da, chiar mă face, acum că mă gândesc la asta, glumi el. În clipa următoare se dădu jos din pat ca să-și tragă blugii pe el. Am întins-o!

Ea râse cu poftă și-l privi cu tandrețe. Era mai fericită decât își imaginase că va fi vreodată.

– Îți mulțumesc.

– Pentru ce? întrebă el, apoi se rostogoli înapoi în pat și își bălăngăni picioarele pe saltea.

– Pentru că m-ai readus la viață, zise ea punându-și capul pe pieptul lui.

De dimineață, când se trezi, văzu că Marco stătea pe spate și se uita în tavan fără să clipească.

– Ce s-a întâmplat?

El se rostogoli pe-o parte și își sprijini capul pe mână, privind-o fix.

– Vreau să te întreb ceva. Ceva important.

„O, Doamne", se gândi Rachel, „o să mă ceară în căsătorie." De când Toby o părăsise la altar se hotărâse să nu se mai mărite niciodată.

– Ascultă, dacă ai de gând să mă întrebi ceea ce cred eu, ar trebui să știi că n-aș mai putea niciodată să intru

într-o biserică ori să stau în faţa altarului aşteptând să apară mirele. N-o să mă mai mărit niciodată. Chiar dacă e vorba de cineva pe care îl iubesc aşa cum te iubesc pe tine.

Ochii lui Marco se încreţiră datorită amuzamentului. Spre uşurarea lui Rachel, nu părea supărat.

– Nu, nu asta voiam să te întreb, rânji el.

– O, exclamă ea simţindu-se dezumflată şi uşor jenată de discursul de mai devreme. Atunci, despre ce era vorba?

– Păi, mă întrebam... Ezită şi tuşi uşor.

– Da? îl zori ea curioasă.

– Mă întrebam dacă vrei să facem un copil.

Rachel icni şi îşi duse mâna la gură.

– O, Doamne! şopti ea. Este o decizie imensă.

– Ştiu, încuviinţă Marco lungindu-se din nou pe spate cu mâinile la ceafă. Mult mai importantă decât cea legată de căsătorie. Rachel rămase tăcută. În unele privinţe acesta era răspunsul la toate rugăciunile ei, dar avea impresia că luau lucrurile prea repede. Era un subiect la care trebuiau să reflecteze serios. Gândeşte-te la asta, zise el cu blândeţe, parcă citindu-i gândurile. Nu e nici o grabă... eu nu plec nicăieri. Tu eşti singura cu care vreau să fiu.

– Am nevoie de puţin timp, recunoscu ea. Nu pentru că am dubii în ceea ce te priveşte, ci pentru că... mă rog, e o decizie crucială.

– Ştiu, spuse el. Îi luă mâna şi o mângâie cu degetul mare în palmă, gâdilând-o.

Rachel simţea nevoia să discute cu cineva, iar singura persoană pe a cărei sinceritate totală se putea baza era Becs. O sună de la muncă în aceeaşi zi.

– Ai timp să ne vedem la prânz? întrebă ea imediat ce Becs răspunse.

– O, bună, Rachel, îmi pare bine să te aud. Ce mai faci? Bine, da? Păi, şi eu fac bine, mersi de întrebare! pălăvrăgi sora ei cu sarcasm.

– Mda, îmi pare rău că nu prea am ținut legătura, spuse Rachel simțindu-se vinovată. La muncă a fost nebunie și...

– Și tu și Marco ați făcut nebunii... Și nu vorbesc aici despre muncă! Rachel râse. Sora ei era cel mai direct om pe care îl cunoștea. Era, în mod clar, cea mai potrivită persoană cu care să discute despre propunerea lui Marco. Stabiliră să se vadă la o pizzerie din apropierea televiziunii. Tu plătești, adăugă Becs înainte de a închide.

Ca de obicei, Rachel ajunse prima. Becs veni în goană câteva minute mai târziu, roșie la față, cu răsuflarea întretăiată și se aruncă pe scaunul de vizavi de Rachel.

– Am nevoie de vin! ceru ea. Apropo, îmi pare rău că am întârziat. Metrourile... Rachel zâmbi. Amândouă știau că și fără trafic pe străzi și cu o limuzină cu șofer, sora ei tot ar fi întârziat. Deci, care-i problema? întrebă Becs după ce primi paharul cu vin roșu și luă câteva înghițituri mari. Lasă-mă să ghicesc... Marco?

Rachel încuviință din cap și roși.

– Uite ce e, vreau să fiu absolut sigură că nu te deranjează că sunt cu el. Știu că voi doi... mă rog, v-ați văzut o vreme.

– Nici măcar! râse Becs. Ne-am petrecut o groază de timp vorbind despre tine și n-am dormit niciodată împreună. Nici măcar nu ne-am pupat. Era evident că era nebun după tine, așa cum cred că ți-am spus de mai multe ori.

– Așa e. M-a luat prin surprindere. Mă refer la faptul că m-am îndrăgostit de el.

– Nu știu de ce... mi se pare mult mai potrivit pentru tine decât Toby.

– Chiar crezi asta? De unde și până unde?

– Pentru că aveți același simț al umorului, el venerează pământul pe care calci și vă cunoașteți foarte bine. Este perfect. Serios, Rach, îl ador pe Marco, dar nu e genul meu. Și, oricum, am întâlnit pe altcineva.

– E fantastic! Spune-mi mai multe despre el.

Fără să aibă nevoie de prea multe încurajări, Becs începu să-i povestească despre noul ei prieten. Lucra

în domeniul computerelor, era putred de bogat şi, cel mai important, adăugase ea repede, era „superamuzant". Rachel se bucura pentru sora ei mai mică, dându-şi seama că era cu adevărat îndrăgostită după cum vorbea întruna despre multiplele lui calităţi.

– Sună foarte bine, îi spuse cu sinceritate.

– Deci, care-i problema? o aduse Becs la subiect. Goli paharul şi îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă încă unul.

– Marco m-a întrebat dacă vreau să avem un copil împreună, o informă Rachel neştiind cum să formuleze mai subtil de atât.

Becs rămase cu gura căscată.

– Glumeşti! gâfâi ea.

– Nu, e al naibii de serios.

– Uau!

Pentru prima oară, Becs rămase fără cuvinte. Tăcură o vreme în timp ce minţile le zbârnâiau.

– Chestia e că, începu Rachel, sunt atât de disperată să am un copil...

– Şi atunci care-i problema? întrebă sora ei, care rupse o bucată de pâine şi şi-o îndesă în gură.

– Nu sunt sigură dacă nu cumva mă arunc prea repede în relaţia cu Marco. Suntem împreună de doar câteva luni... nu e cam devreme ca să facem un asemenea pas?

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă... începu Becs. Rachel râse, ştiind că exact aşa va fi. Dar nu o să întinereşti, continuă ea. Sigur, ai mai putea aştepta puţin, dar care ar fi diferenţa? Ai fost cu Toby ani întregi, şi uite unde ai ajuns. Când ştii, ştii. Prin urmare, întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pui este: ştii?

– Da, ştiu, murmură Rachel străbătută de un fior.

– Atunci ce mai aştepţi? zâmbi sora ei.

Rachel se duse la Marco imediat ce ajunse la serviciu după prânz.

– Hei, frumoaso! zâmbi el. Închise uşa biroului şi o sărută. Ce-ai pus la cale?

– Am pierdut timpul, asta am făcut, zise ea sărindu-i de gât. Dar gata. Poţi scăpa de la muncă mai repede

diseară? Cât timp el se prefăcea că-și analizează programul, Rachel îl anunță, simțindu-se în al nouălea cer: Avem de făcut un copil!

Anna

Pe măsură ce se apropia ziua cea mare, atât Toby, cât și Anna deveneau din ce în ce mai încordați. Se hotărâră să nu facă o petrecere de burlaci sau burlăciță; Anna se gândea la Clare, care n-ar fi putut participa, pe când lui Toby i s-ar fi părut nedelicat, din moment ce Marco era cavaler de onoare și ar fi riscat să o supere pe Rachel.

Anna nu comentă, însă nu-i prea convenea rolul atribuit lui Marco. Își dorea ca Toby să fi ales pe altcineva, dar nu știa nici cine i-ar fi putut lua locul. Chiar dacă Rachel se purtase cu o demnitate incredibilă, Anna tot își mai făcea griji în privința ei, gândindu-se cu groază la prezența ei în biserică. Simțea că nu avea să se poată bucura de nuntă așa cum se cuvenea știind că mulți dintre invitați fuseseră prezenți și la așa-zisa nuntă a lui Toby. Îi era teamă și de viitorii ei socri, care o plăceau pe Rachel și se supăraseră foarte tare când Toby o părăsise.

Într-un final, Rachel rezolvă problema sunându-l pe Toby și spunându-i că nu avea să participe la nuntă. Anna, care trăgea cu urechea, simți un val de nervozitate și gelozie când el începu să-și roage fosta logodnică să se răzgândească.

– Noi ne-am bucura foarte mult să vii, îi spuse.

Anna ascultă și pufni supărată. Ar fi fost perfect dacă ea ar fi stat acasă... iar el o implora să vină. Avea să le strice toată ziua.

– Care este problema ta? o întrebă Toby enervat după ce închise. De ce erai așa de furioasă când vorbeam la telefon?

– Nu eram, răspunse ea neconvingător. Mă rog, bine, am fost. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, e mai bine ca ea să nu vină. O să-mi strice ziua.

– Cam așa cum i-ai stricat-o și tu ei? se răsti el. În clipa următoare își dădu seama de proporțiile gafei.

– Poftim? sări Anna. Cred că tu i-ai stricat-o în aceeaşi măsură ca mine!

– Îmi pare rău, se bâlbâi el roşind. Doar că e o fată minunată şi...

– Dacă e aşa de minunată, de ce nu te-ai însurat cu ea? se răsti Anna conştientă că suna ca un copil răsfăţat.

Expresia lui Toby se întunecă de furie, iar ea îşi dădu seama că se lupta să se controleze.

– Da, uneori şi eu mă întreb asta, mormăi el.

– Toby! Cum poţi spune aşa ceva?

– Pentru că mă înnebuneşti, de-aia! şuieră el, apoi se ridică şi ieşi din cameră trântind uşa.

Anna rămase uimită pe canapea. Ce se întâmpla cu relaţia lor? Era oare vina ei? Nu ştia. Toate păreau să se aglomereze pe capul lor odată cu apropierea nunţii. „Fir-ar ea să fie de Rachel!" bombăni în sinea ei cu amărăciune, ştiind că singura persoană care nu purta nici o vină pentru problemele dintre ea şi Toby era chiar Rachel. Se purtase incredibil de bine, şi chiar şi Anna putea recunoaşte că era o persoană minunată. Voia s-o urască, să-i găsească ceva de care să se lege, dar îi era imposibil. În cele din urmă, formă numărul de telefon al lui Clare.

– Alo? răspunse aceasta cu răsuflarea întretăiată.

– Era o vreme când aş fi crezut că faci sex dacă-mi răspundeai aşa, râse Anna.

– Ha! Ce bine-ar fi. Ultima oară când am făcut sex a fost când m-am băgat în toată treaba asta!

– Cred că ar fi fost fizic imposibil să „te bagi în treaba aia", o corectă prietena ei amuzată. Unde eşti?

– Ăăă, sunt cu o veche prietenă, zise Clare părând încurcată.

– Pe bune? Cu cine? întrebă Anna curioasă. Din câte ştia, ea era singura pe care ar fi putut-o descrie drept „veche prietenă".

– Ella, murmură Clare după o pauză îndelungată.

– Care Ella? se interesă Anna înainte să-i pice fisa. Doar nu Ella de Bourg!

– Ba da. Ţi-am spus că a avut şi ea nişte probleme recent, îţi aminteşti?

Anna se încruntă scotocindu-și prin memorie. Spre rușinea ei, avusese atâtea pe cap, încât nu fusese atentă la toate poveștile lui Clare. În cele din urmă își aduse aminte.

– O, da, nu a avut un avort spontan?

– Ăăă, da, spuse Clare tot în șoaptă. Oricum, m-am văzut cu ea de câteva ori de atunci. Are nevoie de susținere.

Ceva nu era în regulă. Clare o ura pe Ella și, indiferent cât suferise aceasta în urma avortului spontan, Anna nu înțelegea de ce se hotărâse subit să-i fie cea mai bună prietenă după ce îi purtase atâta ranchiună de-a lungul anilor. Dacă se gândea bine, simțea și puțină gelozie pentru că prietena ei lega o relație de amiciție cu altcineva, mai ales că era vorba despre o persoană care o rănise atât de tare. Scutură din cap bulversată. Avea senzația că gelozia era sentimentul care o domina în acea perioadă.

– O, bine, zise ea. Păi, atunci te las.

– Ai sunat pentru ceva anume? întrebă Clare.

– Nu, nu e nimic important. Lasă, răspunse ea pe un ton ușor ascuțit. Ne vedem mai târziu.

În timp ce Anna închidea telefonul, starea ei de spirit deveni și mai întunecată. Brusc, totul părea să meargă de-a-ndoaselea. Se mărita într-o săptămână cu bărbatul pe care îl iubea și totuși niciodată nu se simțise mai rău.

Ella

În timp ce își conducea musafira spre ieșire, Ella se minună în câte direcții putea s-o ia viața. Dacă cineva i-ar fi spus chiar și în urmă cu șase luni că una dintre cele mai prețioase prietene ale ei avea să fie Clare, ar fi râs. Clare nu se obosise niciodată să-și ascundă ura față de ea, dar de la întâlnirea lor la spital se comportase extraordinar: în ciuda problemelor ei, deloc de trecut cu vederea, o căutase pe Ella și insistase să țină legătura și s-o ajute să meargă mai departe.

Prima oară când Clare venise la ea acasă, Ella nu dorise să o lase înăuntru, îngrijorată că avea să se folosească de vulnerabilitatea ei ca să se răzbune pentru ceea ce-i făcuse Annei. Clare nu era însă genul de femeie care să accepte un refuz, iar din instinct părea să perceapă amploarea necazurilor Ellei.

La început, băuseră ceai şi făcuseră o conversaţie prudentă. Treptat însă, Ella se trezise că îşi deschidea sufletul în faţa lui Clare într-un fel în care n-o mai făcuse cu nimeni, nici măcar cu numeroşii psihoterapeuţi la care apelase de-a lungul timpului.

Clare o încurajase să meargă la consiliere şi îi recomandase o specialistă în tratarea victimelor violurilor. Odată cu trecerea timpului, Ella îşi recăpătase încrederea în sine, astfel încât se simţea capabilă cel puţin să meargă mai departe, dacă nu să trăiască la maximum.

Treptat, se reapucă de scris şi descoperi că prin intermediul personajelor putea să-şi sublimeze experienţa. Drept rezultat, produse o literatură mai bună şi mai profundă, care-i oferea toate motivele să fie mândră.

Încă nu se simţea în stare să depună plângere la poliţie, dar tot Clare o lămuri că nu trebuia să se învinovăţească pentru asta, spunându-i că era o reacţie normală. Vorbea în cunoştinţă de cauză, întrucât profesia o adusese de multe ori în faţa unor cazuri comparabile.

Era straniu felul în care se împrieteniseră, dar se mai întâmplase ceva, încă şi mai neaşteptat. Fiul lui Max, Jasper, scosese casa la vânzare, dar, din cauza crizei imobiliare, nu apăruse nici un doritor, aşa că Ella se hotărâse să se ţină tare pe poziţie şi să rămână acolo cât de mult putea, fără să facă din acest lucru un motiv de zarvă. Familia lui Max părea surprinsă că ea nu se luptase în tribunal pentru moştenire. Adevărul era că în trecut poate s-ar fi agitat, dar în acel moment pur şi simplu nu avea inima să facă aşa ceva.

Apoi, pe nesimţite, luând-o chiar şi pe ea prin surprindere, relaţia cu Jasper se îmbunătăţi. O suna să discute despre detaliile din testamentul lui Max sau să o ţină la curent cu şansele de a vinde casa – sau, mai bine zis, cu lipsa acestora – şi, în loc să stea ţeapăn pe canapea

și să frunzărească documentele din servietă așa cum mai făcuse, începuse să se relaxeze când o vizita, ba chiar să accepte câte un ceai și, în ultima vreme, chiar și ceva mai tare.

Ella descoperi uimită că el moștenise de la tatăl său simțul umorului și mintea sclipitoare. Vorbiră mult despre Max și se amuzară împărtășindu-și diverse amintiri. Ella încercă din răsputeri să fie sinceră în legătură cu ceea ce simțise pentru Max, dar, în ciuda tuturor sfaturilor specialistei, nu-i era deloc ușor. Îi declară lui Jasper adevărul, anume că îl iubise pe tatăl lui. Ce i se părea însă mai dificil era să admită că se simțise izolată și plictisită în timpul relației cu el și, evident, nu îi menționase nimic despre faptul că, înainte ca Max să moară, îi spusese deja că avea de gând să-l părăsească. N-ar fi suportat ideea ca Jasper să creadă lucruri mai rele despre ea decât credea deja. Sau, mai precis, nu suporta ca el să creadă lucruri la fel de rele ca acelea pe care le credea chiar ea despre propria persoană.

După câteva luni, Ella observă că Jasper trecea pe acolo chiar dacă nu avea ceva anume de discutat cu ea. Pretindea că era „în trecere" prin zonă și pur și simplu se gândise să vadă ce mai făcea. Ajunse să-i aștepte vizitele cu nerăbdare și descoperi că-i plăcea să se afle în compania lui. Când îi spuse lui Clare, aceasta înlemni de uimire.

– Știi ceva, Ella? Uneori ești tare ciudată! Sper că nu te gândești să ai o relație cu fiul lui Max! Asta ar fi prea de tot.

– Nu mă gândesc la o relație! insistă Ella furioasă, însă prietena ei atinsese un punct sensibil.

Sentimentele ei față de Jasper începeau să se adâncească, iar Clare percepuse acest lucru. Unde aveau să ducă toate astea? se întrebă ea. Nu avusese niciodată un iubit platonic, în afară de Fabien, dar el nu se punea la socoteală pentru că era homosexual. I se părea o experiență nouă și plăcută să fie cu un tip pe care părea să-l intereseze persoana ei în totalitate, nu doar fața sau corpul.

Se schimbase mult după viol, şi poate că în urma acestei schimbări devenise capabilă să lege o prietenie cu un bărbat fără a trebui să se culce cu el.

La următoarea vizită a lui Jasper, se oferi să-i facă ceva de mâncare, iar el acceptă imediat.

– Mă duc să iau o sticlă cu vin, se oferi el.

– Nu, e în regulă, zise Ella repede. E destul în pivniţa lui... Max, a tatălui tău.

Jasper aduse o sticlă, o deschise şi aşeză un pahar în dreptul gazdei. Când era pe cale să toarne, ea puse mâna pe pahar şi clătină din cap a refuz.

– Cum aşa? întrebă el uimit.

– M-am lăsat de băut acum câteva luni.

– De ce?

Întrebarea rămase în aer. Ellei aproape că îi veni să râdă când se gândi la răspunsul dureros care ar fi sunat cam aşa: „Pentru că atunci când am băut l-am sedus pe tatăl tău, care era căsătorit la acea vreme, am luat o supradoză, m-am culcat cu o mulţime de bărbaţi nepotriviţi şi în final am fost violată, lucru ce a dus la un avort spontan câteva săptămâni mai târziu, de-aia".

– Pentru că mă simt mai bine când nu beau, răspunse ea în schimb. Jasper rămase pe loc cu sticla în mână şi o fixă cu privirea până când ea nu mai suportă şi se întoarse. Ce e? De ce te uiţi la mine aşa?

– Pentru că de fiecare dată când ne vedem sau vorbim mă surprinzi. Aş fi pariat că eşti o mare băutoare, o petrecăreaţă, şi iată-te, un model de virtute. Nu m-aş fi aşteptat deloc la aşa ceva.

Ella râse şi se simţi strălucind sub privirea lui admirativă. Până atunci, bărbaţii care o scrutaseră astfel avuseseră în vedere numai latura sexuală. Jasper o admira pentru ceea ce era, nu pentru felul în care arăta.

În pauza stânjenitoare ce urmă, ea avu impresia că voia s-o sărute; în schimb, el se întoarse şi îşi turnă puţin vin într-un pahar din care sorbi apoi gânditor în timp ce se duse la fereastră şi se uită în grădină.

– Întotdeauna mi-a plăcut grădina noastră, murmură el.

– Poftim? întrebă Ella de la aragaz, unde amesteca în sos.

– Nimic, zise el repede.

Ella observă lacrimile care i se iviseră în ochi. Durerea din sufletul lui traversa camera și ajungea până la ea.

– Îmi pare rău, murmură.

Era prima oară în viața ei când adresa niște scuze sincere.

– Știu, spuse el. Și mie îmi pare rău.

– Dar tu nu ai de ce să te scuzi, se miră ea.

Jasper râse cu amărăciune.

– O, ba da, am! Mi-am petrecut toți anii aceștia preocupat să te urăsc, iar acum descopăr că ai fost mereu o persoană care l-a iubit pe tatăl meu la fel de mult ca mine. Dacă e să fiu sincer cu mine însumi, trebuie să recunosc un lucru: nu cred că mama l-a făcut la fel de fericit cum l-ai făcut tu. Am fost o familie fericită, nu încape îndoială, dar tu l-ai făcut cu adevărat fericit, și în loc să înțeleg asta, am lăsat supărarea să corodeze relația noastră. Am fost așa de apropiați înainte...

– Înainte de mine, termină Ella propoziția în locul lui. Serios, Jasper, reacția ta față de mine este absolut firească. V-am distrus familia și, cu toate că erați cu toții adulți când s-a întâmplat asta, sunt sigură că nu v-a fost ușor, mai ales după ce ați pierdut-o pe mama voastră.

Încă o dată, lacrimile licăriră în ochii lui, iar el se uită repede în altă parte.

– Da, răspunse răgușit, da, mi-ai distrus familia, dar și el a făcut la fel, și avea mai multe de pierdut decât tine.

Ella nu-l putu privi în ochi. Trebuia să poarte o cruce imensă: nu distrusese numai familia lor, ci și pe Max însuși. Când obținuse ceea ce dorise, își dăduse seama că nu-l mai voia. Nu avea să afle niciodată dacă perspectiva de a fi părăsit îi provocase infarctul, dar știa sigur că nu-l ajutase.

Se duse la Jasper și îi puse o mână pe umărul ferm și musculos. El se încordă o secundă, înainte de a se relaxa din nou în timp ce ea îl mângâia cu blândețe în încercarea de a-i alina durerea. Apoi el se întoarse brusc și o sărută cu o intensitate pe care ea n-o mai cunoscuse

până atunci. Dar, în loc să-i răspundă așa cum dorea, înțepeni de spaimă când amintirea violului îi apăru în minte.

– Nu! țipă ea și-l îndepărtă copleșită de vină și de teamă. Nu... nu pot.

Jasper se holbă la ea șocat.

– Doamne, îmi pare așa de rău, nu știu ce mi-a venit. Ai dreptate. Este așa de... așa de nepotrivit. Îmi pare rău. Mai bine plec.

Își luă haina și ieși în fugă din casă, trântind ușa de la intrare. În urma lui, Ella rămase tremurând și plângând din motive pe care Jasper nu avea de unde să le știe.

Clare

Burta lui Clare era atât de mare, încât uneori i se părea că dacă s-ar fi aplecat într-o parte avea să se rostogolească până în poziția inițială.

– Hopa Mitică, cade-n fund și se ridică, vorbi ea de una singură în timp ce curăța dulapurile din bucătărie în weekendul de dinaintea nunții.

– Ce faci? râse Anna când veni de la cumpărături.

– Curățenie, oftă Clare. Cred că se numește amenajarea cuibului. Am citit asta în cărțile despre sarcină. Înseamnă că se apropie sorocul.

– Doamne, sper că nu! țipă Anna oripilată, smulgându-i un zâmbet. Trebuie neapărat să reziști până după nuntă. Nu poți să te oprești din... amenajarea cuibului?

Clare termină de frecat ultimul raft și se șterse pe mâini cu o cârpă de bucătărie.

– Prea târziu, răspunse ea admirându-și satisfăcută rezultatul eforturilor. Am curățat tot ce se putea curăța. Anna trase un scaun și se așeză, apoi își puse coatele pe masă și își trecu mâinile prin păr. Ești bine? întrebă Clare. Nu arăți deloc ca o mireasă în devenire, superîncântată.

– Ba sunt! Pe bune, sunt, insistă ea oarecum neconvingător. Doar că trăiesc emoțiile de pe ultima sută de metri.

Clare se așeză vizavi de ea, mirându-se cât de departe de masă trebuia să stea ca să-i încapă burta. Rădea mâna delicată a prietenei sale, cu unghiile ei sidefate, și o frecă ușor între palme.

– E ceva despre care vrei să vorbim?

Anna ridică ochii spre ea, iar Clare fu șocată de spaima teribilă pe care o văzu în ei.

– Mi-e teamă, șopti ea abia auzit.

– Nu fi prostuță! Ce motiv ai avea?

– Mi-e teamă că Toby n-o să apară la nuntă, zise Anna cu o voce tremurătoare.

– Hei! De unde ți-a venit și ideea asta? întrebă Clare pe cel mai liniștitor ton din lume. Toby te iubește atât de mult! Nici caii sălbatici nu l-ar putea ține departe de tine.

– Dar ne-am certat îngrozitor, strigă Anna. Simt că l-am enervat rău în ultima perioadă.

– Nu! Nu cred. Probabil că apropierea nunții te-a adus în starea asta de sensibilitate extremă. Sincer, Anna, sunt cea mai bună prietenă a ta și te-aș avertiza dacă aș crede că ai vreun motiv de îngrijorare, dar te asigur că nu ai. Nu văd altceva decât un cuplu care este atât de îndrăgostit, încât pur și simplu știu când sunteți amândoi acasă; să nu mai vorbesc de clipele în care stăm în aceeași cameră. Atunci e aproape de nesuportat! În special pentru o vacă tristă și bătrână ca mine!

Ridurile Annei se estompară.

– Pe bune? Chiar crezi că nu am fost mai iritați unul față de altul în ultima perioadă decât de obicei?

Clare scutură din cap, deși chiar în acea clipă își aminti câteva secvențe recente când observase între ei o răceală pe care n-o mai văzuse până atunci.

– Da, o liniști ea. Sunt doar emoțiile nunții, atâta tot.

Anna respiră ușurată.

– Mersi, Clare. Ești o prietenă pe cinste, să știi.

– Și tu la fel, îi spuse Clare strângând-o ușor de mână. Nu-ți face griji. Totul o să meargă perfect. Probabil că te simți mai bine știind că Rachel n-o să participe, nu?

– Da, aşa e. Mi-aş fi dorit ca Toby să nu fi fost atât de dornic s-o vadă acolo. Nu crezi că e ciudat că s-a străduit din răsputeri s-o convingă să vină?

Clare reflectă un moment şi tresări uşor când o altă contracţie îi tensionă buricul umflat.

– Probabil că vrea să se revanşeze faţă de ea. Întotdeauna s-a simţit vinovat în legătură cu evenimentele de atunci; dacă stai să te gândeşti, cum l-ai fi privit dacă ar fi trecut pur şi simplu cu vederea ce s-a întâmplat şi şi-ar fi văzut mai departe de viaţă fără să privească înapoi?

– Aşa e, zâmbi Anna. Dar Marco n-ar trebui să fie cavaler de onoare. Mă face să mă simt aiurea numai gândul că va fi acolo, străfulgerându-mă cu privirea în timp ce-mi rostesc jurămintele.

– Nici vorbă de aşa ceva. O să-i mulţumească lui Dumnezeu şi întregului cor de îngeri că Toby a pus capăt nunţii cu Rachel, altfel nu ar fi ajuns să fie iubitul ei! Probabil că îţi este etern recunoscător, prostuţo! spuse Clare satisfăcută, ştiind că măcar în direcţia asta nu se înşela.

Anna răsuflă profund.

– O, Doamne, sunt aşa o neghioabă uneori! Ai dreptate, sigur că ai dreptate. Ar fi stat acasă în faţa unui curry comandat la domiciliu dacă nu aş fi fost eu!

– Exact! râse Clare. Acum, nu-ţi mai face griji aiurea şi arată-mi ce-ai cumpărat.

Mai târziu în acea seară, pe când se uita le televizor, Clare simţi dintr-odată o nevoie copleşitoare să-l audă pe James. Era tot mai speriată în legătură cu naşterea şi ţinea să se asigure că el avea să fie prezent la final.

– E consoarta mea? întrebă el voios.

– Sunt? râse ea încântată.

– Sigur că da! Ce s-a întâmplat? Nu e copilul, nu?

– Nu, îl linişti Clare. Se zbate furios, dar cred că mai are de stat în burta mamei.

– O, mi-aş dori să mă laşi să te văd, se plânse el. Asta este tortură!

Pe Clare o durea spatele, aşa că se ridică şi se masă în timp ce se plimba de colo-colo. Începuse să ezite.

I-ar fi prins bine în acele clipe să aibă pe cineva care să o țină de mână și să-i facă masaj. Cu acest gând în minte, trase cu ochiul la oglinda de deasupra șemineului. Părul ei arăta de parcă și-ar fi băgat un deget în priză, iar pielea era plină de pete.

– Nu! Nu vreau să mă vezi așa... arăt ca naiba.

– Nu te cred, oftă el, dar dacă așa vrei...

– Așa vreau, rosti ea la fel de hotărâtă, dar pe un ton mai blând.

– Și? Ce fac cei doi îmbujorați, mirele și mireasa? întrebă James schimbând subiectul după o scurtă pauză.

– Sunt... mă rog, sunt bine, răspunse Clare, care se plimba în continuare prin cameră. Nu reușea să se simtă confortabil nici stând jos, nici în picioare. Par cam nervoși, dar cred că de vină sunt emoțiile de pe ultima sută de metri.

– Da, probabil. Doamne, sper ca el să nu mai fugă!

– James! Cum poți să spui așa ceva? strigă Clare indignată, dar știind că el dăduse glas propriilor ei temeri.

– Îmi pare rău, se spăsi el. Doar că după ce s-a întâmplat ultima oară... mă rog, cred că Anna se gândește la asta.

– Destul, se răți Clare. Hai să vorbim despre altceva. Ultima oară când noi doi ne-am certat în legătură cu Anna și cu Toby ai fugit în Australia!

– Au! râse el. Asta doare. Păi, poți să stai liniștită că nu mai fac asta. Mi-am învățat lecția. Ai îmblânzit un animal sălbatic.

Clare râse; umorul lui era irezistibil.

– Ce face Rachel? se interesă ea. S-a comportat extraordinar anunțând că nu vine la nuntă.

– Mda, cam așa e ea. Și, oricum, nu cred că vrea să retrăiască ce s-a întâmplat. Ar fi prea dureros.

– Cum îi merge cu Marco? Tot îndrăgostiți?

James râse.

– Da... din păcate. Încep să simt că am abuzat de găzduirea ei.

– Mai ai doar câteva săptămâni.

– De fapt, m-am gândit la asta, zise el, iar Clare își dădu seama că își mușca buza în timp ce vorbea.

– La ce te-ai gândit? Vocea îi tremură când percepu senzația familiară de teamă ridicându-i-se în suflet.

– Cred că ar trebui să luăm o casă pentru noi și pentru copil. O să fie foarte aglomerat cu Toby și cu Anna acolo.

– Nu mă pot muta acum! strigă Clare. Au făcut atâtea eforturi! Toby a aranjat camera și a montat mobila, iar Anna a venit cu mine la aproape toate programările. Cred că sunt la fel de încântați de bebeluș ca și mine.

– Iar eu o să fiu un fel de roată de rezervă, nu-i așa? bombăni el. Dacă Toby e așa de minunat, eu ce naiba o să mai fac?

– O, nu fi prost! Nu este evident ce va trebui să faci? O să fii tatăl copilului, o să te trezești noaptea să-i dai biberonul, o să-mi faci masaj la picioare... Crede-mă, o să ai ce face. Atâta timp cât vrei asta și nu mă lași baltă din nou în ultima clipă.

– Încă mă mai suspectezi? replică el ofensat. Nu te pot convinge nicicum că nu va fi așa?

– Păi, ba da... însă nu mă poți condamna că sunt precaută, James, nu după tot ce-a fost. Și cred că ăsta e motivul pentru care nu mă pot gândi încă să ne mutăm singuri într-un apartament. Mă protejez în caz că se întâmplă ceva.

– Doamne, am dat-o-n bară rău, nu-i așa? oftă el.

– Hai să n-o luăm de la capăt, spuse Clare. De acum încolo, nu mă mai interesează trecutul. Vreau să ne concentrăm la viitor. Împreună.

Ella

În dimineața după ce Jasper o sărutase, Ella o sună pe Clare. Era singura persoană căreia i se confesase în legătură cu violul și singura cu care simțea că putea vorbi.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că m-ar ajuta dacă aș reclama violul.

Clare își schimbase poziția ca să se simtă mai confortabil, își dădu Ella seama după foșnetul auzit în receptor.

– Bine, zise ea într-un târziu.

– Mă ajuți? întrebă Ella, dintr-odată conștientă că ajunsese să depindă de fosta ei inamică.

– Da, sigur că da... doar știi că da. Ce te-a făcut să te hotărăști?

Ella ezită, nesigură dacă să-i spună sau nu despre Jasper. Inspiră și decise că, din acel moment, sinceritatea era cea mai bună cale de urmat.

– E vorba de Jasper.

– O, Doamne! sări Clare.

– Nu! Ella o opri înainte să continue. Nu, nu s-a întâmplat nimic. Doar că, mă rog, chiar îmi place de el. Și cred că și el mă place. Însă atâta timp cât am acest... acest secret, nu pot lega nici un fel de relație. Mi-am petrecut toată viața în minciună, Clare. Din clipa asta vreau să fiu sinceră. Dacă depun plângere, cred că o să-mi fie mai ușor să-i explic lui Jasper de ce sunt atât de întoarsă pe dos. Înțelegi?

Urmă o pauză lungă.

– Cred că da, răspunse Clare într-un final. Ai vorbit cu consiliera ta despre asta?

– Nu, dar precis ar fi de acord că e cel mai bun lucru de făcut dacă mă simt pregătită.

– Și te simți pregătită? Adică, ești cu adevărat pregătită? Nu e un lucru ușor, Ella. Eu o să te ajut și o să-ți arăt încotro s-o apuci, însă trebuie să te pregătești, pentru că va fi un calvar. Și trebuie să te aștepți la eventualitatea ca poliția să nu-l prindă pe ticălos. Deși aș pune pariu că nu era la prima faptă și, din păcate, nici la ultima...

Ella încuviință ștergându-și din minte gândul că, dacă ar fi reacționat mai repede, ar fi putut împiedica săvârșirea altor orori.

– Sunt pregătită, declară ea simțindu-se deja mult mai bine.

– E bine atunci, uite ce trebuie să faci...

Spre bucuria Ellei, polițiștii reacționaseră incredibil. Crezuse că trebuia să se ducă la secție, unde toți aveau s-o trateze cu răceală, ca pe o femeie ușoară care primise ceea ce merita. În schimb, o agentă tânără

și înțelegătoare venise la ea acasă. În atmosfera caldă și familiară, cu ajutorul lui Clare, Ella îi dăduse toate informațiile pe care izbutise să le pună cap la cap. Polițista nu făcuse nici un comentariu, dar Ella simțise că nu era prima femeie care depunea plângere în legătură cu acel nemernic. Experiența lui Clare se dovedise utilă, dar și mai valoros fusese faptul că o ținuse de mână și o încurajase ori de câte ori fusese în impas.

După ce polițista plecă, Ella izbucni în plâns. Ușurarea pe care o simțea era copleșitoare. Pentru prima oară după atâta vreme avea senzația că făcuse ceea ce trebuia. Clare îi prepară nenumărate căni cu ceai și îi dădu șervețel după șervețel în timp ce asculta istorisirile despre greșelile pe care le făcuse la viața ei și despre cum avea de gând să îndrepte lucrurile.

– Și acum ce urmează? întrebă Clare încercând să-și înăbușe un căscat.

Ella se uită pe geam în grădină.

– O să mă mut din casa asta și o s-o iau de la capăt cu banii mei, în casa mea. Mereu m-am bazat pe banii lui Max sau pe ai părinților mei, așa că ar fi momentul să-mi croiesc un drum propriu.

– Da, e timpul să mergi mai departe. Sunt prea multe amintiri în casa asta, și oricum n-a fost niciodată a ta.

Ella tresări ușor la cuvintele lui Clare, dar știa că erau corecte. Procedase ca un cuc într-un cuib străin, se mutase în casa Camillei și îi furase acesteia soțul. Mai mult de atât, nu fusese niciodată fericită acolo, nici măcar când Max era în viață. Între acei pereți se adunase prea multă durere și mânie.

– Și cu Jasper cum rămâne? întrebă Clare, care amesteca ritmic în cana cu ceai și o privea fix.

– Nu știu, zise ea îmbujorată. Cred că am nevoie să-mi aloc puțin timp pentru mine, să-mi pun în ordine sentimentele.

Clare se ridică.

– Ei, se pare că mi-am terminat treaba aici! Ar trebui să fii foarte mândră de tine, Ella. Ai dovedit un curaj extraordinar, spuse ea îmbrățișând-o pe Ella atât de strâns cât îi permitea burta. Acum ai motive să te placi.

– Îți mulțumesc. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

– Ar trebui să plec, mâine am o zi mare, să mă întorn spre altar în spatele Annei, zâmbi Clare. Sigur mi-ai vrea să vii și tu?

– Nu, nu cred că e bine. Dar o să le trimit o felicitare și o să mă gândesc la ei.

– Sincer, cred că nici unul din ei nu e supărat pe tine, zise Clare peste umăr în timp ce se îndepărta spre ușa de la intrare.

– Poate că e adevărat, dar nu vreau ca vreun detaliu să le strice ziua. Dacă există și cea mai mică posibilitate ca prezența mea acolo s-o supere pe Anna, e mai bine să stau la distanță.

– Tu chiar ai devenit o altă persoană, nu-i așa? răspunse Clare. Vechea Ella ar fi fost încântată să distrugă totul ca să se răzbune pe ei!

Ella făcu o grimasă.

– Te rog, nu-mi aminti. Sunt și-așa destul de jenată. Am fost rea.

– Nu mai trebuie să fii jenată. Ai început o nouă viață, poți să ții capul sus. Uită trecutul și concentrează-te asupra viitorului.

După ce o conduse pe Clare afară, Ella rămase în capul scării și, urmărind-o cum demara în noapte, simți un fior de încântare în timp ce se întreba ce-i rezerva viitorul. Nutrea sentimentul că totul avea să fie bine.

Rachel

Pe măsură ce nunta lui Toby și a Annei se apropia, Rachel era chinuită de o teamă tot mai intensă. Amintirile umilinței pe care o îndurase în ziua aceea păreau să clocotească de undeva din interior, astfel că i se întâmpla des să se trezească în mijlocul nopții asudată și cu mintea plină de gânduri negre.

Nu i se păruse o idee bună să-l trezească pe Marco, așa că stătea trează noapte de noapte și se uita la tavan încercând să inspire adânc și să-și calmeze inima ce o luase

la goană. În nopțile în care era singură, se scula și își făcea un ceai pe care îl bea în timp ce pășea neliniștită prin casă.

Se hotărâse să nu se ducă la nuntă atât pentru ea, cât și pentru Anna. N-ar fi putut îndura privirile compătimitoare ale părinților lui Toby, despre care știa că erau încă supărați după tot ce se întâmplase. Nu mai simțea nimic pentru Toby, dar nu putea face față șușotelilor în timp ce el stătea la altar și se însura cu altcineva.

În ziua nunții, strălucitoare și senină de parcă i-ar fi făcut anume în necaz, Rachel se simți mai rău ca oricând. Sensibil la starea ei de spirit, Marco o privi cu regret în timp ce-și punea costumul.

– Încă pot să mă retrag, se oferi el pe când își lega cravata.

– Nu, tu trebuie să te duci. Mă bucur pentru ei.

– Ești o fată uimitoare, Rachel. Nu-mi vine să cred cât de bine faci față la toate lucrurile astea.

Rachel zâmbi. La suprafață poate părea că făcea față cu brio, dar în interior se simțea groaznic. Încă îi venea să intre în pământ la gândul acelei zile oribile. În mod ciudat, odată cu trecerea timpului îi era și mai greu, pentru că-și amintea mici detalii neimportante, cum ar fi fost privirea tatălui ei. Obrazul lui tresărise de furie când își dăduse seama ce se întâmpla, iar în ochi îi licăriseră lacrimi, ceva ce ea nu mai văzuse vreodată. Spera că nu mai trebuia să vadă așa ceva niciodată.

– Ce-o să faci azi? o întrebă Marco pe când se apleca în față ca să se studieze în oglinda șifonierului.

Rachel ridică din umeri.

– Cred că eu și James o să ne ținem companie unul altuia. Poate mergem să vedem un film. Clare nu voia să-l vadă pe James decât după ce se năștea copilul, așa că el nu fusese invitat la nuntă. Rachel nu înțelegea de ce Clare era așa de încăpățânată; dacă ar fi fost în locul ei l-ar fi primit pe James înapoi cu luni în urmă. Dar el o rănise rău de două ori, așa că aceasta era probabil modalitatea prin care viitoarea mamă se proteja. Și lui James îi e greu, adăugă ea, așa că o să avem grijă unul de altul.

Marco se ridică și își puse haina, apoi făcu o piruetă.

– Deci, cum arăt? întrebă el.

Rachel rezistă tentației de a-i spune că arăta la fel de bine ca în ziua în care ea fusese cât pe-aci să se mărite. Se mulțumi să-l sărute zâmbind.

– Chipeș, așa arăți.

– Nici n-ai idee cât am așteptat să te aud spunând asta, bolborosi el emoționat. Te iubesc.

– Și eu pe tine, murmură ea luptându-se să-și țină emoțiile în frâu.

După ce Marco plecă, Rachel pregăti cafea proaspătă și i-o duse lui James, care ocupa canapeaua din sufrageria ei.

– Dormi? șopti ea încercând să distingă ceva în întuneric.

– Nu, șopti el, moment în care izbucniră amândoi în râs. Luă o pernă, și-o puse la spate și se ridică în șezut, după care sorbi cu zgomot din cafeaua primită și oftă mulțumit. Minunată! Mersi, Rachel. Pentru tot.

Rachel ridică din umeri și se ghemui pe canapea lângă el.

– Sper să fie bine.

El mai bău o gură de cafea și își trecu degetul mare pe marginea cănii.

– Crezi c-o să fie?

– Da, cred.

– Nu crezi că e de rău augur faptul că ea nu mă lasă s-o văd decât după ce se naște copilul?

– Nu e de rău augur. Surprinzător, poate, da. Cred că acesta e modul ei de a rezista stresului.

Rămaseră în tăcere câteva minute, amândoi adânciți în gânduri.

– Femeile sunt complicate, spuse el în final. Nu cred c-o să le înțeleg vreodată.

– Iar eu nu cred c-o să vă înțeleg vreodată pe voi, bărbații! râse ea.

În timp ce făcea duș, Rachel se gândi la ziua din vara precedentă când crezuse că avea să se mărite cu Toby. Deși în ansamblu amintirea o copleșea de rușine, putea

rememora sentimentele pe care le nutrise în acea dimineață. Își aminti îndoiala chinuitoare care o devorase luni în șir și chiar ani. Nu-și dăduse seama cât de stresată fusese până ce nu mai percepuse acea senzație.

I se întâmplase cel mai rău lucru din lume și totuși supraviețuise. Mai mult de atât, se simțea ușoară și eliberată dintr-o viață plină de griji și de anxietate. Faptul că se cuplase cu Marco era un bonus, dar își dădu seama, sub jetul fierbinte de apă, că nici pe cont propriu nu i-ar fi fost rău. Decise astfel că Toby îi făcuse un mare bine.

Luaseră motocicleta lui James ca să meargă la cinematograf, iar Rachel se ținuse strâns de el în timpul drumului, bucurându-se de felul în care vântul îi zburlea părul în timp ce goneau pe străzile însorite. Parcară motocicleta aproape de Leicester Square și se îndreptară spre Empire, unde se ciorovăiră pe tema filmului la care să meargă. În final, Rachel îl convinse că nevoia ei era mai mare decât a lui în acea zi specială, astfel că trebuia s-o lase să aleagă.

– Bine atunci, ceda el morocănos. Doar mă rog la Dumnezeu să nu fie nimic de Richard Curtis.

– În mod ciudat, astăzi nu ard de nerăbdare să văd un film cu scene de nuntă.

– Nu, nici eu. Din mai multe motive, evident, adăugă el repede.

În final, Rachel alese o comedie, gândindu-se că amândoi aveau nevoie să se înveselească. Se dovedi că fusese o alegere foarte bună, de vreme ce râseră copios cu gurile pline de pop-corn, iar ea nu se uită la ceas decât de două ori ca să se întrebe dacă Toby și Anna își rostiseră jurămintele.

După aceea, ieșiră afară în lumina soarelui orbitor și se deciseră să se ducă la cel mai apropiat bar. Pe drum, Rachel căută în poșetă telefonul mobil ca să-l pornească, însă James și-l găsise deja pe al lui. Bip-ul continuu care se auzi când îl deschise sugera primirea unui număr mare de mesaje.

– La dracu'! țipă el uitându-se uimit la lista de apeluri pierdute.

– Ce? întrebă Rachel alarmată, simțind imediat că ceva nu era în ordine.

– Am treizeci și trei de apeluri pierdute, toate de la același număr. Trebuie să fie Clare!

Anna

În ajunul nunții, toată teama și emoțiile care se adunaseră atâta vreme se evaporară dintr-odată, iar Anna se simțea de parcă efectiv ar fi plutit pe un nor de încântare. Se cazase împreună cu mama ei într-o frumoasă cameră de hotel și îi lăsase pe Clare și pe Toby singuri în apartament. Toby o sărutase cu afecțiune înainte de plecare și îi spusese că și-ar fi dorit să nu fie nevoiți să stea separați nici măcar o noapte și că abia aștepta să se însoare cu ea. Clare o îmbrățișase strâns și îi spusese pe un ton glumeț: „Simte-te cât poți de bine în ultima noapte de libertate!"

Se întâlni cu mama ei în holul hotelului. În clipa în care Cassie își văzu fiica, ochii i se umplură de lacrimi.

– O, Doamne, se strâmbă Anna, dacă acum faci așa, mâine cum o să fii?

– Un dezastru, recunoscu ea, după care își suflă nasul. Este o zi memorabilă în multe privințe. Tim s-a urcat în avion azi-noapte cu noua lui prietenă, Jo – apropo, e foarte drăguță – și e minunat să vă am pe amândoi lângă mine. Tot timpul mi-e foarte dor de voi.

Anna simți un gol în stomac din cauza remușcărilor. Mama ei își dedicase viața pentru a-i crește pe ea și pe fratele ei mai mare și probabil că suferise enorm când ei plecaseră de acasă, mai ales că Tim se mutase atât de departe.

– Păi, ar trebui să-ți găsești și tu un bărbat, o sfătui, cum mai făcuse de un milion de ori până atunci. E păcat ca o femeie superbă ca tine să fie singură.

– Da, s-ar putea să ai dreptate în privința asta, zise Cassie gânditoare, luând-o prin surprindere. Ori de câte

ori se ivea acest subiect, întotdeauna insistase că nu mai exista nimeni pentru ea în afara tatălui lor.

– Vrei să-mi spui că ai întâlnit pe cineva? întrebă Anna uimită, aşezându-se pe unul din cele două paturi. Observă că mama ei se înroşise puternic.

– Nu chiar, murmură aceasta.

– Atunci?

Cassie îşi dădu părul pe spate şi se aşeză pe celălalt pat, vizavi de Anna, apoi se aplecă s-o ia de mână.

– Nu ştiu ce părere o să ai despre asta. De fapt, nu ştiu ce părere o să aveţi tu şi Tim.

– Despre ce? se încruntă Anna confuză.

– E vorba de tatăl vostru, rosti Cassie şovăitor.

– Ce-i cu el? Anna fu cuprinsă de un sentiment ciudat de disconfort.

– A luat iar legătura cu mine. Acum câteva săptămâni.

– Şi presupun că tu l-ai trimis la dracu'.

Anna se străduia să priceapă unde bătea mama ei. Aceasta râse şi îi strânse mâna.

– Da, desigur că aşa am făcut.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!

– Dar, continuă ea, a fost foarte insistent.

– Şi ce dacă? se răsti Anna.

– Şi până la urmă am început să vorbim. Şi am fost de acord să mă văd cu el.

– Nu! Cum ai putea? După tot ce ne-a făcut? Ţie şi nouă, celorlalţi...

Cassie oftă.

– Înţeleg foarte bine cum te simţi, draga mea, chiar înţeleg. De-aia mi-a fost teamă să-ţi dau vestea asta.

Dintr-odată, un gând oribil încolţi în mintea Annei.

– Nu-mi spui aşa ceva în noaptea de dinaintea nunţii ca să mă ducă în paşi de vals spre altar, nu?

– Nu! răspunse Cassie repede. Sigur că nu. Doamne, de parcă aş arunca o astfel de bombă în tine...

Anna răsuflă uşurată.

– Atunci, de ce-mi spui acum?

– Am vrut să ştii că ţin legătura cu el. Asta ţi-ar putea demonstra că am avut dreptate când am zis că noi două suntem ca lebedele... ne păstrăm partenerii o viaţă.

Tu și Toby vă potriviți perfect, și am vrut să mergi la altar știind că te măriți cu singurul bărbat cu care ai putea face asta. Cum fiica ei se mulțumi să încuviințeze din cap, continuă: Să știi însă că nu-l primesc înapoi atât de ușor. Dacă vrea să facă parte din nou din viața mea – și e un mare „dacă" –, o va face în condițiile impuse de mine. N-o să-l las să mă mai rănească.

Anna oftă profund. Nu știa cum să reacționeze. Nu-și putea imagina cum arăta tatăl ei acum și chiar nu avea nici o dorință să aibă de-a face cu el după atâția ani. Pe de altă parte, voia din tot sufletul ca mama ei să fie fericită. Se ridică și se scuturâ atât fizic, cât și metaforic. Nu era momentul să se gândească la așa ceva.

– Mă rog, atâta timp cât nu-l lași să-ți facă rău iar... spuse ea cu blândețe și totuși fermă pe poziție.

– Nu. Îți promit, zise Cassie venind s-o îmbrățișeze. Acum, de unde începem în seara asta? Ce zici acum de un masaj?

Anna zâmbi, iar fluturașii din stomac și emoțiile începură s-o cuprindă din nou.

– Sună perfect.

A doua zi dimineață, după un mic dejun ușor, cu unghiile proaspăt făcute, corpurile masate și părul uscat, erau în sfârșit gata să se îmbrace. Cassie puse rochia de mireasă pe pat, desfăcu husa și o scoase cu mare grijă, de parcă ținea un nou-născut.

O ajută pe Anna să intre în ea și trase cu blândețe fermoarul care se întindea din partea de jos a spatelui până la gât.

– Ei, ce crezi? întrebă Anna uitându-se în jos la țesătura simplă, de culoarea fildeșului, care cădea în falduri perfecte pe corp.

Cassie dădu din cap aprobator și înghiți în sec. Încercă să vorbească, dar nu-i ieși nici un cuvânt, așa că o strânse afectuos de mână. Anna plutea de bucurie. Pentru prima oară începu să creadă că avea să fie cea mai frumoasă zi din viața ei.

Când ieșiră din hotel, mai mulți membri ai personalului se aliniară ca să-și ia rămas-bun. Se auziră

numeroase exclamaţii admirative din partea femeilor, în timp ce bărbaţii, cu zâmbete largi pe chip, le aplaudară când trecură prin dreptul lor. Anna ţinea strâns buchetul şi mâna mamei şi se străduia să nu se împiedice în pantofii liliachii.

Şoferul le ţinu uşa unui taxi londonez clasic decorat pe capotă cu nişte funde crem, vesele. Cassie şi Anna se urcară în maşina ce porni agale, iar trecătorii aflaţi la cumpărături şi cei care luau masa la terasele de pe trotuare se întorceau şi le aruncau priviri curioase. Anna se uită la cerul senin, albastru, adulmecă aerul călduţ de început de aprilie şi mulţumi stelelor sale norocoase că totul indica o zi perfectă.

Maşina trase în faţa bisericii. Era o clădire micuţă din Islington, cu o scară monumentală, motiv pentru care Anna o alesese. I-ar fi plăcut să se mărite în satul din Suffolk unde crescuse, însă Clare n-ar fi putut să se deplaseze, aşa că luase decizia de a rămâne până la urmă în Londra.

Unii invitaţi stăteau afară şi le aşteptau. Anna îl văzu imediat pe Marco, arătând foarte drăguţ în costum. Lângă el stătea fratele ei, Tim, care urma să o conducă la altar. Acesta se uita la ceas şi apoi, neliniştit, la drum. Anna aşteptă ca şoferul să deschidă uşa şi îi acceptă mâna când ieşi din maşină. Tim coborî în fugă treptele şi se apropie de ea zâmbind larg.

– Anna! Arăţi uimitor! O sărută pe obraz, apoi îi întinse braţul. Se întoarse spre mama lor şi îi întinse celălalt braţ. Auzi, avem o mică întârziere, începu el.

Anna se întoarse pe călcâie şi îl sfredeli cu privirea.

– O, Doamne! ţipă ea. N-a venit, nu-i aşa?

– Nu, răspunse Tim îmbujorat. Dar nu te panica! Probabil întârzie din cauza traficului. Hai să ne plimbăm pe-aici câteva minute.

Anna se uită în capătul scărilor, unde Marco suna disperat la telefonul mobil. Când îi întâlni privirea îşi dădu seama imediat că Toby nu avea să vină.

– O, Doamne! şopti ea. Mai avea puţin şi leşina din cauza şocului.

Tim o ţinu când picioarele i se înmuiară.

– Hai să intrăm înapoi în mașină! îi spuse grăbit lui Cassie.

Șoferul, care tocmai voia să se ducă după colț ca să tragă un fum, tresări alarmat când ușa din spate se deschise și mireasa se așeză din nou pe banchetă. Mai pățise acest lucru numai o dată în viața lui, când mireasa se răzgândise la altar și pur și simplu ieșise în fugă din biserică.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă el confuz când trei oameni se strecurară înăuntru și închiseră portierele.

– Îmi pare rău, amice, îi zise Tim. Poți să ne conduci după colț? Avem o mică problemă.

Șoferul își înghiți orice comentariu, gândindu-se cu jind la țigara din care abia aștepta să tragă, și porni încet. Se uită curios în oglinda retrovizoare. Viitoarea mireasă nu plângea, așa cum s-ar fi așteptat. Respira adânc și își făcea vânt cu mâna încercând să se calmeze.

– O să vină... probabil că s-a întâmplat ceva care îl reține, spuse Tim în vreme ce se uita înapoi spre biserică de parcă spera ca, printr-un miracol, Toby să apară din clipă în clipă.

– N-o să vină, răspunse Anna cu o voce monotonă, lipsită de emoție. N-o să vină, și așa-mi trebuie.

– Șșș! Nu spune asta! o mustră Cassie, privind-o îngrijorată. Tim are dreptate, trebuie să fie o explicație perfect plauzibilă. Toby nu ți-ar face una ca asta.

– Probabil că și mama lui Rachel i-a spus același lucru când el s-a comportat identic, zise Anna pe același ton alarmant de uniform. Dintr-odată, păru să revină la viață. Pun pariu că lui Marco îi place la nebunie! șuieră ea înspre Tim, care înlemni.

– Nu! Nu, nu-i place deloc. Părea sincer supărat. Suna și tot suna la Toby, dar nu i-a răspuns. Mai curând se teme că o să dai vina pe el.

Privirea Annei se încețoșă din nou.

– Cine-l poate condamna dacă mă urăște? După ce i-am făcut lui Rachel...

Tim și Cassie schimbară priviri pe deasupra capului ei în timp ce mașina se opri după colțul bisericii. Șoferul se întoarse și întrebă:

– Să stau aici o vreme? Sau îmi daţi voie să ies puţin? adăugă el plin de speranţă.

Tim încuviinţă din cap, iar bărbatul coborî mulţumit cu pachetul de ţigări în mână. În maşină se lăsă tăcerea, cei trei fiind cufundaţi în propriile gânduri. Tim se întreba cum putea să dea de Toby şi să-l bată măr. Anna se întreba cum mai putea da ochii cu cineva, iar mama ei căuta soluţii pentru a-şi ajuta fiica să-şi revină după un asemenea şoc teribil.

– Cred că ar trebui să mergem acasă, zise Anna într-un final. Nu mai pot sta aici la nesfârşit.

– Nu! Hai să mai stăm câteva minute, o rugă Tim scoţându-şi mobilul. Îl sun pe Marco să văd dacă are vreo veste.

Anna îi luă telefonul din mână.

– N-o să aibă, spuse ea calmă. N-o să aibă pentru că el n-o să vină.

Tim se înroşi de furie.

– Doamne, nenorocitul... Aaa! ţipă el şi trase un pumn în portiera taxiului din cauza frustrării.

– Hai să aşteptăm, murmură Cassie. O să vină. Ştiu c-o să vină.

Încă o dată se lăsă tăcerea în timp ce alte zece minute trecură. Anna se uita la stradă cu ochii uscaţi şi fără să clipească. Cassie şi Tim o priveau amândoi din ce în ce mai alarmaţi de posibilitatea ca ea să aibă dreptate, iar Toby să nu vină.

– Tim, spuse Cassie într-un final, cu vocea tremurând din pricina lacrimilor reţinute, du-te înapoi la biserică şi spune-le tuturor să meargă la petrecere. Eu o duc pe Anna acasă.

Tânărul aprobă din cap şi deschise portiera. Înainte de a păşi afară pe caldarâm îşi puse mâna pe umărul Annei şi o strânse uşor.

– Îmi pare foarte rău, zise el morocănos.

Anna îi mulţumi din cap fără să poată vorbi, însă peste câteva momente păru să revină la viaţă. Apucă de mânerul portierei şi o deschise din nou.

– Tim! strigă ea chinuindu-se să coboare. Aşteaptă-mă!

– Anna! Ce faci? țipă Cassie în timp ce Anna gonea pe stradă după fratele ei, cu trena fluturând.

Pe când dădeau colțul bisericii, aproape se ciocniră de Marco, ce alerga spre ei.

– Mă întrebam unde sunteți! zise el gâfâind cu putere de la efort.

Anna și Tim se opriră brusc.

– A venit? strigară la unison, iar inima Annei bătu din nou mai tare, plină de speranță.

– Nu, dar... începu Marco, însă Anna nu mai asculta.

Îi împinse pe amândoi și alergă spre biserică precum o femeie posedată. Oamenii începuseră să iasă pe trepte derutați, iar părinții lui Toby erau furioși. Tatăl lui, Graham, coborî în fugă spre Anna.

– O, draga mea! zise el deschizând brațele într-un gest de scuză. Îmi pare rău. Îți promit că-l omor când pun mâna pe el!

Anna izbucni în suspine zgomotoase și dădu drumul lacrimilor pe care și le reținuse atâta timp.

– Unde e Clare? se văicări ea. Am nevoie de Clare!

Cineva tuși stânjenit în apropiere. Anna simți o mână pe spate și se întoarse confuză. Era Marco.

– Ce se întâmplă, Marco? Unde e Clare?

Privirea lui se înmuie în timp ce se uita la ea plin de compasiune, ceea ce era mai rău decât orice mânie sau ură.

– Nu e aici, spuse el încet. Probabil că e cu Toby.

Anna se încruntă.

– Nu! Nu e posibil, gemu ea nevenindu-i să creadă.

Era prea mult pentru ea. Plănuiseră acest lucru încă de la început? Intenționaseră în tot acest timp să fie împreună și să joace rolul familiilor fericite? În acest caz, de ce nu-i spuseseră nimic? De ce o lăsaseră să treacă prin toată umilința?

Se răsuci pe călcâie și își croi drum printre fețele abătute și mâinile care ar fi vrut s-o aline. Era disperată să ajungă înapoi în siguranța oferită de mașină și să se îndrepte spre casă. Dintr-odată, se opri.

– Unde este acasă? întrebă cu voce tare, fără o țintă anume.

Îşi dădu seama că „acasă" însemna locul în care se aflau în acea clipă cei doi oameni care o trădaseră şi care probabil se giugiuleau mulţumiţi că scăpaseră de ea, aşa că se trânti pe jos suspinând printre faldurile de dantelă.

Prin ceaţa propriei nefericiri deveni conştientă de apariţia unei motociclete care parcă în apropiere. Nu-şi dădea seama cine era persoana care se aplecă lângă ea.

– Anna! zise o voce.

Încet, îşi sălţă capul şi deschise ochii. Era Rachel.

– O, Doamne! icni ea ducându-şi mâinile la tâmple. Pun pariu că te bucuri de toate astea! Ţi-a făcut-o ţie şi acum mi-a făcut-o şi mie!

– Nu! zise Rachel cu blândeţe. Apoi, constatând că Anna n-o auzea, ridică vocea până când începu să ţipe. Nu, Anna! Nu e asta! Clare e în travaliu! James e aici... du-te cu el! strigă ea arătând spre motocicleta pe care James ambala motorul nerăbdător.

Anna îşi sălţă din nou capul şi se uită la Rachel pe sub sprâncene.

– Pe bune? şopti ea. Dar Toby unde e? Nu e aici. M-a părăsit... aşa cum a făcut şi cu tine!

Lacrimile îi curgeau din nou pe obraji şi intră în hiperventilaţie. Rachel se uită în preajmă, neştiind ce să facă. Nu putea să se înţeleagă defel cu Anna în starea în care era. Într-un final ridică mâna şi o lovi peste faţă. Se auzi un sunet de uimire din partea mulţimii adunate în jurul lor.

– Termină cu plânsul ăsta nenorocit şi urcă-te pe motor! îi strigă pe când o ajuta să se ridice. Toby şi Clare erau pe drum încoace când ei i s-a rupt apa... S-au panicat amândoi şi au dat fuga la cel mai apropiat spital, unde sunt şi acum. Hai, sus pe motor şi du-te cu James!

Nu-i lăsă timp să protesteze. Îi smulse vălul, i-l legă în jurul taliei şi apoi îi puse casca pe care o purtase ea. Ţinu trena cât Anna se urcă în spatele lui James, după care o făcu ghemotoc sub portbagajul motocicletei. Imediat ce fu gata, James porni în trombă, trecând razant

pe lângă o mașină. Mulțimea fremăta șocată în timp ce Marco își îmbrățișa iubita.

– Uau! șopti el. Ai venit chiar la țanc.

Rachel zâmbi și își șterse o lacrimă.

– Într-adevăr, uau!

În timp ce gonea prin trafic în rochia de mireasă, Anna se uită la pietonii uimiți, la șoferi și la ceilalți motocicliști. Primi câteva claxoane apreciative de la cei care credeau că erau mirele și mireasa în drum spre biserică. Blugii uzați ai lui James și fața pătată de lacrimi a Annei i-ar fi dat însă de gol dacă cineva i-ar fi privit atent.

În zece minute ajunseră în fața spitalului. James frână brusc și sări din șa. Porni în goană spre intrare, însă un strigăt al Annei îi reaminti că nu era singur. Țâțâind frustrat, alergă înapoi și îi scoase trena de sub cutie, fără să-i pese că sfâșia materialul.Țâșni din nou spre ușă, iar Anna îl urmă cât de repede putu ținând cont că își pierduse un pantof și că avea metri întregi de dantelă care fluturau haotic după ea.

– O, la dracu'! Izbucnind în râs, își aruncă din picior pantoful rămas și își adună rochia ca să poată alerga mai repede. Îl ajunse pe James din urmă când acesta tocmai închidea ușa liftului și sări lângă el.

– Dă, Doamne, să ajung la timp! repeta neîncetat viitorul tată.

Anna se întinse și îi luă mâna.

– O să reușești, spuse ea și se rugă în tăcere să fie totul bine. În timp ce liftul zornăia pe drum spre etajul al cincilea, îl cercetă cu o privire întrebătoare: Stai puțin, credeam că n-ai voie s-o vezi până după naștere!

Ochii lui James erau lipiți de ecranul liftului în timp ce acesta străbătea etajele dureros de încet.

– Probabil că travaliul a făcut-o să se răzgândească. Eu și Rachel eram la film, așa că mi-am închis telefonul... Am primit mesajul abia când am ieșit. Iisuse, sper că am venit la timp, altfel o să creadă că nu-mi pasă.

Anna își șterse fața cu podul palmei și se strădui cu disperare să-și vadă imaginea în pereții liftului, care luceau slab. Simți un gol în stomac în momentul în care

își dădu seama că avea să se afle față în față cu Toby dintr-un minut în altul.

În sfârșit, liftul ajunse la etajul cinci și scoase un sunet ascuțit. Ușile se deschiseră, iar James ieși în fugă pe coridor cu Anna pe urmele lui, gonind atât cât puteau de repede cu trena făcută ghem la subraț. Moașele de la salonul de nașteri își ridicară privirile curioase când îl zăriră pe cei doi vizitatori ciudați.

– Clare Stanton, anunță James încercând să nu ridice vocea. E în travaliu...

– Bine, zise secretara ce stătea în fața unui monitor. Dumneavoastră cine sunteți?

– Sunt tatăl, precizâ James repede.

Ochii femeii se mutară spre Anna, care stătea desculță lângă James în rochia de mireasă, cu fața plină de pete de fard și cu urme recente de lacrimi pe obraji.

– Bineee... rosti ea ușor mirată. Numai că e un domn cu pacienta acum...

– Nu, e soțul meu... mă rog, încă nu e soțul meu, dar trebuia să fie soțul meu, numai că ea, Clare... e prietena mea cea mai bună, apropo... a intrat în travaliu pe drum spre biserică și s-au panicat și au venit aici imediat... pălăvrăgi Anna perfect conștientă de felul cum putea să arate.

Femeia zâmbi și dădu din cap.

– Bine, păi dați-mi voie să văd dacă e în regulă și o să vă conducem la ea.

James bătu darabana pe birou în timp ce funcționara dădea un telefon și încerca plină de tact să-i descrie pe cei doi vizitatori.

– E un domn care cred că e tatăl copilului și o domnișoară într-o rochie de mireasă, șopti ea.

Cineva de la celălalt capăt al firului vorbi, iar femeia dădu din cap afirmativ, apoi puse receptorul la loc.

– Da, e în regulă. Domnișoara Stanton vă așteaptă. Vă spun cum să ajungeți.

După ce primiră instrucțiuni cu privire la situarea sălii de nașteri, se îndreptară într-acolo în fugă. James dădu buzna în încăpere, iar ușile se închiseră în urma

lui. Anna auzi voci estompate dinăuntru și se simți dintr-odată prea jenată ca să intre.

Tocmai voia să se întoarcă și să o ia spre recepție când ușa se deschise din nou și Toby apăru. Anna se uită la el mirată. Purta un tricou și pantaloni negri, după ce își dăduse jos haina de la costum și cravata, dar arăta ca un star de cinema. Pielea lui era acoperită cu un strat subțire de transpirație, iar părul îi era dat pe spate scoțându-i în evidență obrajii parcă sculptați și ochii gri-verzui.

– Îmi pare atât de rău, șopti el, apoi păși pe hol și o luă în brațe.

O ridică în aer, iar Anna își îngropă fața în umărul lui, udându-i tricoul cu șuvoiul de lacrimi. Rămaseră astfel câteva minute fără să spună nimic, îmbrățișându-se cu disperare. În cele din urmă, Toby o lăsă ușor jos și zâmbi.

– Ți-ai pierdut pantofii, remarcă el arătând spre picioarele ei goale.

Anna se uită surprinsă de parcă abia atunci și-ar fi dat seama.

– Mă împiedicau, râse ea. O, Doamne, Toby, nici n-ai idee la ce m-am gândit acolo. Eram convinsă că tu și Clare ați fugit împreună!

– Nu te-aș răni niciodată, murmură el strângând-o la piept. Îmi pare rău, Anna. M-am panicat și, desigur, n-am avut telefoanele la noi. A trebuit să aștept până am ajuns aici ca să sun. Apoi tu n-ai răspuns la telefon...

– Pentru că nu-l am la mine! N-am vrut să înceapă să sune în timpul ceremoniei!

– Apoi l-am sunat pe Marco, iar la el îmi intra mereu căsuța vocală... evident că mă suna la rândul lui. După aceea am încercat să dau de James, întrucât Clare decisese brusc că nu putea trece prin asta fără el. O, Doamne, ce nebunie!

– Părinții tăi o să te ucidă! Am crezut că tatăl tău o să fac un atac de inimă, atât de supărat era!

– O, Doamne, sărăcuța de tine. Cred că a fost groaznic să-ți imaginezi că ți-am tras clapa. Și, acum ce facem? A plecat toată lumea?

Anna ridică din umeri.

– Nu știu. Rachel a insistat să mă urc pe motor și să vin aici cu James. I-am lăsat pe toți acolo.

Toby se uită la ceas și apoi la iubita lui.

– Crezi că... dacă ne grăbim... că am putea ajunge la timp?

– O, Doamne! Nu știu. Poate. Hai să-l sunăm pe Marco și să-i spunem să-i adune pe toți înăuntru. Putem să luăm motocicleta lui James și să ne întoarcem în zece minute! Dar... o, Doamne, cum rămâne cu Clare? Nu putem s-o lăsăm aici!

Toby se întoarse și deschise ușa din spatele lui. Anna o auzi pe Clare, care gemea ușor.

– Hai s-o întrebăm, zise el luând-o de mână și trăgând-o înăuntru.

În separeul slab luminat, Clare stătea cu James, care o ținea de mână și o mângâia pe ceafă. O moașă verifica monitoarele conectate la un fel de sondă atașată la buricul viitoarei mame. Aceasta își ridică privirea când Toby și Anna intrară și se schimonosi de durere.

– Aaaa! gemu ea când o străbătu o contracție. Îmi pare atât de rău!

Anna se duse imediat la ea și o luă în brațe.

– E în regulă! Nu e vina ta, șopti ea și se dădu în spate de teamă să nu decupleze ceva din greșeală.

– Și nu e prea târziu, interveni Toby cu ochii la ceas. Dacă putem împrumuta motocicleta lui James, putem să ajungem la biserică și să ne căsătorim...

Clare se uită la Anna surprinsă.

– Pe bune? țipă ea. Păi, ce dracu' mai stați? Duceți-vă! Se strâmbă de durere din cauza unei noi contracții.

– Nu te putem lăsa așa! protestă Anna.

Clare trase de mai multe ori aer în piept înainte să poată vorbi din nou.

– Sigur că puteți! Îl am pe James. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă nu terminați cu asta. Vă rog mult, de dragul meu, duceți-vă acum!

– Îți mulțumesc! exclamă Anna luându-i mâna într-a ei. Îți mulțumesc atât de mult... Respiră adânc și fii tare! se bâlbâi ea înainte ca Toby, care-și luase haina, casca și cheia, să o tragă spre ușă.

– Hai să mergem! zise el. Baftă!

– Baftă și vouă! strigă James când ușile se închiseră în urma lor.

Pentru a doua oară în mai puțin de zece minute, Anna alerga desculță pe holul spitalului, iar rochia ruptă flutura în spatele ei în timp ce încerca să-și pună casca pe cap. Trepidară în liftul care se mișca dureros de încet, iar la parter o zbughiră ca doi lei care scăpau dintr-o cușcă.

Săriră pe motocicleta pe care un paznic al spitalului tocmai punea o amendă. Când îi văzu, acesta sări în spate șocat. Rămase în urmă și se scărpină în cap de uimire în timp ce motocicleta demară cu mireasa desculță și mirele în costum.

– Ce priveliște, murmură el în șoaptă. Zâmbind înduioșat, rupse amenda.

În mod normal respecta regulile, dar de data aceea merita să facă o excepție.

Toby conduse prin trafic pe cât de repede putu, pe același drum pe care James venise nu cu mult timp în urmă. Trecătorii care o văzuseră pe Anna prima oară se uitau uimiți la ea în timp ce trecea pe lângă ei cu un alt bărbat, îmbrăcat mai potrivit pentru o nuntă. Rochia ei era pătată de unsoare și ruptă, dar Annei nu-i păsa.

– Mă mărit! țipă ea la un șofer de taxi care se oprise lângă ei la un stop.

Toby lovi cu pumnul în aer și râse în timp ce ambala motorul, dorindu-și ca verdele să apară mai repede. Dădură colțul lângă biserică în clipa în care ultimii invitați dispăreau în zare.

Rachel și Marco o ajutau pe o mătușă bătrână a lui Toby să coboare treptele când auziră motocicleta care frână zgomotos și se opri.

– Ce dracu'? țipă Marco șocat.

– Ce-ai zis, dragă? Ce e? întrebă bătrâna. Sunt puțin surdă.

Anna își lăsă casca jos și alergă spre cei trei.

– Așteptați! strigă ea. Marco, adună pe toată lumea din nou... până la urmă ne căsătorim!

Marco scutură din cap cu tristețe.

– Aţi ajuns prea târziu, oftă el. Preotul a plecat.

Anna se prăbuşi pe pământ.

– O, nu! se văită ea, iar lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji.

– Haide, o să fie bine, încercă Rachel s-o liniştească.

– Nu, n-o să fie! suspină Anna, care observă chiar şi în acel moment stresant ironia situaţiei: tocmai Rachel era cea care o alina.

– Uite un preot! Opriţi-l! răcni Toby, care se repezi în faţa maşinii preotului când acesta încerca să iasă din parcare. Aşteptaţi! Am ajuns! ţipă el. Îşi puse mâinile pe capotă şi i se adresă prin parbriz prelatului speriat.

– Ne pare foarte rău c-am întârziat, dar puteţi să ne căsătoriţi?

Preotul opri motorul şi deschise uşa.

– Dar toţi au plecat, zise el aruncând o privire îngrijorată spre Anna, care încă plângea pe caldarâm.

– Nu ne pasă! insistă Toby. Vă rugăm! Nici măcar nu trebuie să vă schimbaţi... o faceţi în hainele astea. Vă rugăm?! îl imploră el.

Preotul ezită şi se uită la ceas.

– Păi, e cam neobişnuit, ţâţâi el, dar Toby ştiu că reuşise. Bine, ne vedem în cinci minute.

– Anna! Toby alergă la ea şi o ridică în picioare. A acceptat! O să ne căsătorească!

Lacrimile Annei se opriră instantaneu.

– Serios? Dar toată lumea a plecat, spuse ea arătând spre parcarea goală.

– Marco şi Rachel sunt aici... şi mătuşa Kate! râse Toby. Kate o să fie domnişoara de onoare, nu-i aşa, Kate?

– Ce e, dragă? răspunse bătrâna, care se întreba dacă nu cumva îşi pierduse şi minţile, nu numai auzul.

Era convinsă că o recunoştea pe Rachel drept prima mireasă abandonată de Toby.

– Nu contează, zâmbi el şi o conduse înapoi în sus pe scările bisericii. Haideţi cu noi!

Şi aşa se căsătoriră, cu Marco pe post de cavaler de onoare şi o femeie de optzeci de ani ca domnişoară de onoare, iar Rachel, în blugi şi în tricou, făcu o treabă excelentă interpretând „Marşul nupţial" la orgă.

Anna își dezlegase vălul din jurul taliei și și-l pusese pe cap. Încercă să nu bage în seamă petele de ulei și găurile din rochie în timp ce păși desculță spre Toby, care, în ciuda dimineții agitate, arăta superb.

Toby îi zâmbi cu afecțiune în timp ce se întinse spre ea și îi ridică vălul ignorând dârele de rimel care îi acopereau fața delicată.

– Ești foarte frumoasă, îi spuse el sincer.

După aceea ieșiră din biserica goală și păși în lumina soarelui din acea zi perfectă de primăvară. Anna se uită la mirele ei și zâmbi. În sfârșit, reușiseră.

mulțumiri

În primul rând, aș dori să-i mulțumesc Amandei Ross pentru prietenia ei, încurajarea și ajutorul pe care mi le-a oferit pentru această carte. Nu aș fi reușit fără tine!

Vorbind de prieteni... Vă mulțumesc, fetelor de la *London Tonight*: Rachel Bloomfield, Julia Dodd, Fiona Foster, Sofi Pasha, Yasmin Pasha, Clare Rewcastle, Stephanie Smith și Elke Tullett, pentru că mi-au oferit atâtea zâmbete (și inspirație!) în ultimii optsprezece ani. Cu o mențiune specială pentru Caron Keating și pentru unicul membru masculin al colectivului nostru, Stephen Gardner, care poate că a plecat, dar nu va fi niciodată uitat.

Mulțumiri pline de recunoștință genialei Maxine Hitchcock și întregii echipe de la Simon & Schuster pentru excelentele lor sfaturi și sugestii. A fost o plăcere de la început până la sfârșit. Mulțumesc, de asemenea, agentei mele imposibil de fermecătoare, Sheila Crowley, și tuturor celor de la Curtis Brown.

Multe mulțumiri Colegiului Trinity de la Cambridge pentru că mi-a trimis o scrisoare de acceptare după 25 de ani de când am fost respinsă... păcat că a fost doar în scop de documentare!

Le mulțumesc lui Alex Bowley, Hanna Warren și tuturor prietenilor și colegilor de la Channel 4, care este, probabil, cel mai bun loc de muncă din lume. Și le mulțumesc tuturor producătorilor minunați care îmi fac slujba așa de distractivă, în special lui David Sayer și echipei de la *Come Dine With Me*, lui Glenn Hugill și găștii de la *Deal or No Deal* și lui Matt Walton și echipei de la *Coach Trip*. Le mulțumesc lui Kevin Lygo și prezentatorilor minunați cu care am lucrat de-a lungul anilor... și prezentatorilor nu la fel de minunați, dar care cel puțin m-au ajutat să slăbesc din cauza stresului!

În cele din urmă, aş dori să le mulţumesc familiilor Duggan şi Warner pentru dragostea şi sprijinul lor, în special mamei mele, Ann, şi soacrei mele, Daphne. Şi, mai ales, extramulţumiri familiei mele minunate, lui Alice şi lui Paddy, cei mai minunaţi copii din lume, dar şi lui Rob, eroul meu, care face ca totul să fie posibil. Vă iubesc!

În aceeași serie:

JILL SHALVIS
Irezistibil

Întoarce pagina și citește
un fragment dintr-o nouă poveste scrisă
de o talentată romancieră americană!

Lira